

İçindekiler

1	Evrensel Mücadele — 31 Mart – 6 Nisan	4
2	Daniel ve Son Zaman — 7-13 Nisan	12
3	İsa ve Vahiy Kitapçığı — 14-20 Nisan	20
4	Kurtuluş ve Son Zaman — 21-27 Nisan	28
5	Mesih Göksel Tapınakta — 28 Nisan–4 Mayıs	36
6	Yasa'nın "Değiştirilmesi" — 5-11 Mayıs	44
7	Matta 24, 25 — 12-18 Mayıs	52
8	Yaratıcı'ya İbadet Et — 19-25 Mayıs	60
9	Son Zaman Aldatmacaları — 26 Mayıs–1 Haziran	68
10	Amerika ve Babil — 2-8 Haziran	76
11	Allah'ın Mührü mü, Canavarın İşareti mi? — 9-15 Haziran	84
12	Babil ve Armagedon — 16-22 Haziran	92
13	Rabbimiz İsa'nın Dönüşü — 23-29 Haziran	100

Editör Ofisi 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904
Web sayfamızı ziyaret edin: <http://www.menapa.com>

Yazar Norman Gulley	Editör (English) Clifford R. Goldstein	Kapak ve Sayfa Tasarımı Lars Justinen
Sayfa Tasarım Marisa Ferreira	Çeviri Suha Önder	Redaksiyon Bilek Güler

Kutsal Kitap Çevirileri Tablosu

Bu çalışma rehberinde, Standart Versiyon 2018 Yılı İkinci Çeyreği için izinle kullanılan Kutsal Kitap alıntıları, aşağıdaki gibidir: (Aksi belirtilmedikçe tüm alıntılar Yeni Çeviri'den yapılmıştır.)

YÇ. Yeni Çeviri: Kutsal Kitap: Eski ve Yeni Antlaşma (Tevrat, Zebur, İncil). Eski Antlaşma ©2001, 2009 Kitabı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma ©1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Bütün Hakları Saklıdır.

KM. Kitabı Mukaddes: Kitabı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit (Tevrat ve İncil): İbrani, Kildani ve Yunani dillerinden son tashih edilmiş tercümedir. ©1941 Kitabı Mukaddes Şirketi.

Cosmades. Thomas Cosmades: İncil (Sevinç Getirici Haber) - İncil'in Yunanca Aslından Çağdaş Türkçe'ye Çevirisi. ©2010 Kutsal Söz Yayınları.

Candemir. Bünyamin Candemir: Kutsal İncil ©2003 Lütfü Yayıncılık, ©2013 Gerçeğe Doğru Kitapları.

© 2018 Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®. Her hakkı saklıdır. *Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı* (Standart Versiyon)'un hiçbir bölümü, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nin yazılı izni olmadan hiçbir kişi ya da kurum tarafından düzenlenemez, değiştirilemez, uyarlanamaz, tercüme edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nin bölüm ofisleri, belirli ilkelere göre, *Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı*'nin tercüme etirilmesine yetkilidirler. Bu tercümelemlerin telif ve yayın hakları Genel Konferansı'ta kalmaktadır. "Yedinci Gün Adventist," "Adventist" ifadeleri ve alepli logo Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nin tescilli markalarıdır ve Genel Konferansı'nın izni olmadan kullanılamazlar.

Bu kitapçık Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı® Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı Ofisi tarafından hazırlanmıştır. Bu kitapçığın hazırlanması, Genel Konferansı Yönetim Komisyonu (ADCOM)'un bir alt komisyonu olan Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun yönetimi altında olmuştur. Yayımlanan bu kitapçık dünya çapında bir değerlendirme kurulunun katkıları ve Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun onayını yansıtmakta olup, sadece veya mutlaka yazarın (veya yazarların) görüşleriyle sınırlı değildir.

Mesih ve Günlerin Sonu

Isa Mesih, insan bedenindeki dünyevî yolculuğunun son saatlerinde, öğrencilerini teselli etmek için şu sözleri söylemişti:

“Yüreğiniz sıkılmasın. Tanrı’ya iman edin, Bana da iman edin. Babam’ın evinde kalacak çok yer var. Öyle olmasa size söyledim. Çünkü size yer hazırlamaya gidiyorum. Gider ve size yer hazırlarsam, siz de benim bulunduğum yerde olacaksınız diye yine gelip sizi yanıma alacağım. Benim gideceğim yerin yolunu biliyorsunuz.” (Yuhanna 14:1–4).

Her ne kadar ne O’nun sözlerinin manasını ne de vaadinin ne zaman yerine geleceğini tamamen anlamamış olsalar da, İsa’nın sözleriyle muhakkak teselli buldular. *Babasının evinde bir oda? İsa’nın onlar için bizzat hazırladığı bir yer?* Söz konusu bu yer, o an dünya üzerinde olabilecekleri herhangi bir yerden mutlaka daha iyi olacaktı.

Aslında, İsa kısa bir süre önce öğrencileriyle otururken, onlara geri dönüşü öncesinde olacakların bir özetini vermişti. Sözleri sanki “geleceğin tarihi” gibiydi ve haberler iyi değildi. Savaşlar, savaş haberleri, birbirine savaş açan uluslar, kıtlıklar, depremler, İsa’nın deyişiyle “şiddetli sancıların başlangıcı” olacaktı. Ufukta zulümler, ihanetler, aldatmacalar ve denemeler de vardı.

Bugünkü bakış açımızla tarihin akışına baktığımızda, İsa’nın uyarılarının neredeyse hepsinin, tam da öngördüğü şekilde gerçekleşmiş olduğunu görebiliyoruz. Aynı zamanda iki önemli peygamberlik sözünün gerçekleşmiş olduğunu da görebiliyoruz. İlki, 6. yüzyılda (MS 538) başlayıp 18. yüzyılda (MS 1798) sona eren, Daniel 7:25 ayetinde geçen “bir vakit, vakitler ve yarım vakit”

sözüdür [KM] (*ayrıca bkz. Va. 12:6, 14; 13:5; Say. 14:34*). Bir de en uzun süreli zamana ilişkin peygamberlik sözü olan, Daniel 8:14 ayetinde geçen 2300 gün var; bu da 1844 yılında gerçekleşti.

Öyleyse biz kesinlikle “günlerin sonunda” yaşamaktayız. (*Dan. 12.13*). İsa'nın ikinci gelişiyile doruğa ulaşacak olan sonun zamanının ne zaman geleceğini bilmiyoruz, bilmemize *gerek de yok*. Tek bilmemiz gereken, o günün mutlaka gelecek olduğu ve geldiğinde de bizim hazır olmamız gerektiği.

Nasıl? Belki de en iyi cevabı şu ayette bulabiliriz: “Bu nedenle Rab Mesih İsa'yı nasıl kabul ettinizse, O'nda öylece yaşayın.” (*Kol. 2:6*). Başka bir deyişle, son zamanlarla ilgili bitmek tükenmek bilmeyen teorilere ve manşetlere dalıp, hazırlanmamızın tek anahtarı olan Mesih'in Kendisine değil de O'nun ikinci gelişine yol açacağını sandığımız şeylere odaklanmak ve bu şekilde dikkatimizi dağıtmak o kadar kolay ki.

Bu çeyrekte odağımız son zaman olacak, ancak sadece bu değil. Gerçek odağımız İsa olacak, ancak son günler ve onlara nasıl hazırlanılmalı bağlamında. Evet, tarihsel olayların tarihlerine, dünyadaki gelişmelere ve tarihin kendisine göz atmamız gerekecek, zira Kutsal Kitap son ile ilgili olarak bunlardan bahsediyor. Ama bu bağlamda bile, Kutsal Kitap İsa'dan, O'nun kim olduğundan, bizim için ne yaptığından, bizim içimizde ne yaptığından ve döndüğünde ne yapacağından bahsediyor. İncancımızın merkezinde İsa Mesih ve O'nun çarmıha gerilişi olmalıdır; ya da Pavlus'un dediği gibi: “Aranızdayken, İsa Mesih'ten ve O'nun çarmıha gerilişinden başka hiçbir şey bilmemeye kararlıydım” (*1Ko. 2:2*). İsa Mesih'e odaklandıkça O'na daha çok benzeyeceğiz, O'na daha çok itaat edeceğiz ve hem yakın gelecekte hem de İsa Mesih'in Kendisini sevenler için hazırladığı “yere” girdiğimiz o günde bizi bekleyenlere daha hazırlıklı olacağız.

Doktor Norman R. Gulley, Güney Adventist Üniversitesi'nde Sistematik Teoloji üzerine araştırma yapan bir profesördür.

Evrensel Mücadele

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Hez. 28:1, 2, 11–17; Yar. 3:1–7; Va. 12:1–17; Rom. 8:31–39; Va. 14:12.*

HATIRLAMA METNİ: “Bunun üzerine ejderha kadına öfkeleni. Kadının soyundan geriye kalanlarla, Tanrı’nın buyruklarını yerine getirip İsa’ya tanıklıklarını sürdürenlerle savaşmaya gitti” (*Vahiy 12:17*).

Zaman zaman “büyük mücadele” olarak da adlandırılan evrensel mücadele, Kutsal Kitap’ın dünya görüşüdür. Dünyamızda, hatta evrende gelişmekte olan oyunun arka planında olan da odur. Günah, acılar, ölüm, ulusların yükselişleri ve çöküşleri, müjdenin yayılması, son günlerde olanlar; bunların hepsi evrensel mücadele bağlamında gerçekleşmektedir.

Bu hafta, mücadelenin kök saldıği çok önemli birkaç yerden bahsedeceğiz, ilk olarak da, esrarengiz bir şekilde isyanını kendisi gibi kusursuz varlıklar olan Adem ile Havva’nın günaha düşüşü vasıtasıyla dünyamıza ulaştırmış olan kusursuz varlık Lusifer’in kalbinden başlayacağız. Büyük mücadelenin kökleri işte bu iki “eksene,” önce Lusifer’in, sonra da ilk atalarımızın günaha düşüşüne dayanmaktadır ve o zamandan beri de şiddetle devam etmektedir. Her birimiz de bu evrensel oyunun birer parçasıyız.

İyi haber şu ki, bu mücadele bir gün sona erecek, hem de Mesih’in Şeytan’a karşı mutlak şekilde kazanacağı zaferle. Daha da iyisi, İsa’nın çarmıhta yaptığının mükemmelliği sayesinde, hepimiz bu zaferden pay alabileceğiz. Şimdi de, bu zaferin bir parçası olarak, gelişi kesin olan İsa’da bize vaat edilmiş olan her şeyi beklerken, Allah bizi iman ve itaat etmeye çağırıyor.

*7 Nisan Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Kusursuz Bir Varlığın Düşüşü

Kutsal Kitap'ın dünya görüşünün arka planını evrensel mücadele oluşturuyorsa, bu durum bizi bazı sorulara yönlendirmektedir. En önemlilerinden biri de şudur: *Tüm bu mücadele nasıl başladı?* Evreni yaratan sevgi dolu bir Allah olduğuna göre, kötülüğün, şiddetin ve çatışmanın en başından beri yaratılışın bir parçası olmadığını varsaymak yanlış olmaz. Mücadele ilk yaratılıştan bağımsız bir şekilde ortaya çıkmış olmalı, kesinlikle onun doğal bir sonucu olarak değil. Yine de, mücadele burada, gerçek ve hepimiz ona dâhiliz.

Hezekiel 28:1, 2, 11–17 ve Yeşaya 14:12–14 ayetlerini oku. Bu ayetler Lusifer'in düşüşü ve kötülüğün ortaya çıkışı hakkında bize ne anlatıyor?

Lusifer gökte yaşayan kusursuz bir varlıktı. Kötülük onun içinde nasıl meydana gelebildi, özellikle de öyle bir ortamda? Bilmiyoruz. Belki de Kutsal Kitap'ın “yasasızlık sırrı”ndan (2Se. 2:7, *CANDEMİR*) bahsetmesinin bir nedeni de budur.

Allah'ın tüm akıllı yaratıklarına verdiği özgür irade gerçeği dışında, Lusifer'in düşüşünü açıklayan bir sebep yok. Ellen G. White'in da özlü bir şekilde ifade ettiği gibi: “Günahın kökenini, varoluşu için bir neden belirtilecek şekilde açıklamak imkânsızdır... Günah, varlığı hakkında hiçbir neden belirtilemeyen bir davetsiz misafirdir. Gizemli ve anlaşılmazdır; ona mazeret bulmak, onu savunmak olur. Onun için bir mazeret bulunabilse ya da varlığının nedeni gösterilebilse, günah olmaktan çıkardı.”— *The Great Controversy [Büyük Mücadele]*, s. 492, 493 [Allah ve Şeytan Arasındaki Savaş, s. 496, 497].

Günah sözcüğünü *kötülük* ile değiştirdiğinizde de, ifade doğruluğunu korumaya devam ediyor. Kötülüğün kökenini, varoluşu için bir neden belirtilecek şekilde açıklamak imkânsızdır... Kötülük, varlığı hakkında hiçbir neden belirtilemeyen bir davetsiz misafirdir. Gizemli ve anlaşılmazdır; ona mazeret bulmak, onu savunmak olur. Onun için bir mazeret bulunabilse ya da varlığının nedeni gösterilebilse, kötülük olmaktan çıkardı.

Özgür irade gerçeğiyle ilgili kendi tecrübelerini düşün. Öyleyse, özgür irademizi kullanarak yaptığımız seçimler üzerinde neden duayla ve dikkatle düşünmeliyiz?

Akılla Bilinenden Fazlası

Her ne kadar kötülüğün *neden* ortaya çıktığını açıklayamamak da (zira bir gerekçesi yoktur), Kutsal Yazı onun gökte, Lusifer'in kalbinde başladığını açıklıyor. Ellen G. White'in yazılarından edindiğimiz etkileyici kavrayışların dışında (örneğin *Allah ve Şeytan Arasındaki Savaş [Büyük Mücadele]* kitabındaki "Kötülüğün Kökeni" bölümüne bakabilirsiniz), Kutsal Yazı kötülüğün gökte nasıl başladığına dair bize pek fazla ipucu vermiyor. Ancak Allah'ın Sözü onun dünyada nasıl yükseldiği konusunda çok daha açık.

Yaratılış 3:1–7 ayetlerini oku. Burada gerçekleşen olayda Adem ve Havva'nın kusurunu gösteren nedir?

Burada üzücü olan, Havva'nın Allah'ın onlara söylediklerini hatırlıyor olmasıydı. O sözleri tekrarladı: "Allah: 'Ondan yemeyin, ve ona dokunmayın ki, ölmiyesiniz' dedi." (*Yar. 3:3, KM*). Kutsal Yazı'nın bize bildirdiği kadarıyla ağaca *dokunmakla* ilgili herhangi bir şey söylenmediğini biliyoruz, yine de Havva ağacın meyvesini yemenin ölümle sonuçlanacağını biliyordu.

O zaman Şeytan, açıkça ve göz göre göre bu sözlerin aksini iddia etti. "Yılan, 'Kesinlikle ölmezsiniz' dedi" (*Yar. 3:4*).

Çelişki daha ne kadar net olabilir ki? Şeytan'ın Havva'ya yaklaşımı başlangıçta ne kadar incelikli olsa da, onun ilgisini çekmeyi başardıktan ve kendisine direnmediğini gördükten sonra, Rabb'in emrine açıkça meydan okudu. Asıl üzücü olansa, Havva'nın bilgisizlikten dolayı bu şekilde davranmış olmamasıydı. "*Bilmiyordum, gerçekten bilmiyordum,*" diyemezdi.

Gayet iyi biliyordu.

Fakat bu bilgi onu yanlış yapmaktan alıkoymadı. Aden'deki kusursuz ortama rağmen, başlı başına bilgi Havva'yı (sonra da gerçeği bilen diğer kişi olan Adem'i) günah işlemekten alıkoymadıysa, biz de bilginin bizi kurtarmak için yeterli olacağını düşünerek kendimizi kandırmaktan vazgeçmeliyiz. Evet, tabii ki Allah sözünün bize ne anlattığını bilmeliyiz, fakat bunun yanında o sözün bize söylediğine *mutlak olarak itaat edeceğimiz* bir teslimiyet hali içine girmeliyiz.

Allah bir şey söyledi, Şeytan başka bir şey. Adem ile Havva sahip oldukları bilgiye rağmen Şeytan'ın sözünü dinlemeyi tercih ettiler. Binlerce yıl geçmiş olmasına rağmen ne kadar az şeyin değiştiğini bir düşün. Biz aynı hatayı yapmaktan nasıl sakınabiliriz?

Cennette ve Dünyada Savaş

İlk atalarımızın düşüşü dünyayı günah, kötülük ve ölüme batırdı. İnsanlar buna nelerin doğrudan sebep olduğu, kimin ya da kimlerin hataları olduğu konularında fikir ayrılığına düşebilir, ancak burada hepimize eziyet veren kargaşanın, şiddetin, çalkantının ve çatışmanın gerçekliğini kim inkâr edebilir ki?

Evrensel bir mücadeleden, *evrensel* bir çatışmadan bahsediyoruz; bu normal çünkü bu gerçeğin ta kendisi. Fakat bu çatışmanın evrensel kökleri her ne olursa olsun, burada yeryüzünde de her an gerçekleşmekte. Gerçekten de, Aden bahçesinde günaha düşüşten İsa'nın ikinci gelişiyi sonuçlanacak olan son olaylara kadar, Kutsal Kitap tarihinin büyük kısmı, birçok yönden ele alındığında büyük mücadelenin Kutsal Kitap'a göre açıklanmasından başka bir şey değildir. Biz bu mücadelenin içinde yaşamaktayız. Allah'ın Sözü neler olduğunu, temelinde hangi sebeplerin yattığını ve en önemlisi de nasıl sona ereceğini bize açıklıyor.

Vahiy 12:1–17 ayetlerini oku. Bu bölüm hem gökte hem de yeryüzünde gerçekleşen hangi mücadeleleri tasvir ediyor?

Hem gökte bir savaş, hem de yeryüzündeki savaşları görüyoruz. İlk savaş ejderha (yani Şeytan, *Va. 12:7–9*) ile Mikail (İbranice anlamı: “Kim Allah gibidir?”) arasında gerçekleşiyor. Yaratılmış bir varlıktan başka bir şey olmayan, Şeytan (Düşman) adıyla tanınan isyankâr Lusifer, Ebedî Yaratıcı İsa'ya karşı savaşıyor (*İbr. 1:1, 2; Yu. 1:1–4*).

Lusifer kendi Yaratıcısı'na isyan etti. Büyük mücadelenin konusu çatışan tanrılar değildir; konu kendi *Yaratıcısı*'na isyan eden ve aynı zamanda yaratılışa da saldıran bu isyanı açıkça ortaya koyan *yaratılmış* bir varlıktır.

Mesih'e karşı gökte verdiği savaşta yenik düşen Şeytan, O'nun yeryüzünde insan olarak doğumunun ardından O'nun peşine düşmeye çalıştı (*Va. 12:4*). Burada Mesih'e karşı verdiği savaşı kaybeden, bundan sonra çölde O'na karşı verdiği mücadeleyi, daha sonra da çarmlıktaki mücadeleyi kaybeden Şeytan, Golgota'da uğradığı mutlak bozgunun ardından Mesih'in halkına savaş açtı. Bu savaş Hristiyanlık tarihi boyunca şiddetli bir şekilde devam etti (*Va. 12:6, 14:16*) ve son güne kadar da devam edecek (*Va.12:17*), ta ki Şeytan tekrar bozguna uğratılana kadar, bu kez İsa'nın ikinci gelişinde.

Vahiy 12:10–12 ayetlerini oku. Diğer metinlerde bahsedilen tüm mücadele ve çatışmanın içinde, bu ayetlerde nasıl bir umut buluyoruz?

Dünyanın Sonuna Dek Her An Sizinle Birlikteyim

Vahiy kitapçığı Allah'ın halkının kilise tarihinin büyük bir bölümü boyunca göreceği zulmü önceden bildirmişti. Vahiy 12:6 ayetindeki 1260 peygamberlik günü (*ayrıca bkz. Va. 12:14*), kiliseye yönelik 1260 yıllık zulme işaret etmektedir.

“Nero'nun hükümdarlığı sırasında, Pavlus'un şehit olduğu zamanlarda başlayan bu zulümler, yüzyıllar boyunca şiddeti kâh artıp kâh azalarak devam etti. Hristiyanlar yalan yere en korkunç cürümlerle suçlandılar ve büyük felâketlerin – kıtlıkların, salgın hastalıkların ve depremlerin sorumlusu olarak ilan edildiler. Toplumun öfkesini ve şüphesini üzerlerine çektiklerinde, ihbarcılar kazanç uğruna masumları ele vermek üzere hazır bulundular. İmparatorluğa karşı asiler, din düşmanları ve toplum için tehlike oldukları söylenilerek mahkûm edildiler. Pek çoğu amfityatrolarda vahşi hayvanlara atıldı ya da diri diri yakıldı.”—*The Great Controversy [Büyük Mücadele]*, s.40 [Allah ve Şeytan Arasındaki Savaş, s. 39].

Aynı zamanda, kadın (kilise) çöle kaçtı (*Va. 12:6*). İki yerde onun kartal gibi bir çift kanadı olduğundan bahsediliyor. Bu da onun yardım bulabileceği yere doğru uçarak uzaklaştığını gözümüzde canlandırmamızı sağlıyor. Çölde ona bakıldı, böylece yılan, yani Şeytan ona ulaşamadı (*Va. 12:14*). Allah büyük zulümler sırasında bile her zaman bir bakiyeyi korumuştur, zamanın sonunda da aynı şeyi yapacaktır.

Son günlerin tehlikeleri bağlamında, İsa Kendi halkına şunları söyledi: “İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim.” (Mat. 28:20). O'nun izleyicilerinin birçoğunun şehit olduğunu bilmemize rağmen, bu harika vaadi nasıl anlamalıyız? (Bkz. Rom 8:31–39 ve Mat. 10:28.)

Ne zulüm, ne kıtlık, ne de ölüm, hiçbir şey bizi Allah'ın sevgisinden ayırmaz. Mesih'in aramızdaki varlığı, gerek şimdi gerek son zamanlarda olsun, bizim acidan, ızdıraptan, denemelerden ve hatta ölümden muaf olduğumuz anlamına gelmez. Bize bu hayatta hiçbir şekilde böyle bir muafiyet vaadi verilmedi. Bu, şu anlama gelmektedir: İsa ve O'nun bizim için yaptığı sayesinde, bu denemelerde Allah'ın bizimle birlikte olduğu umudu ve vadediyle yaşayabiliriz, aynı zamanda da yeni gök ve yeni yeryüzündeki sonsuz hayat vadedine sahibiz. Burada başımızdan geçenler her ne olursa olsun, Pavlus gibi bu umutla yaşayabilir ve şundan emin olabiliriz: “doğruluk tacı benim için hazır duruyor. Adil yargıç olan Rab o gün bu tacı bana, yalnız bana değil, O'nun gelişini özlemle beklemiş olanların hepsine verecektir” (2Ti. 4:8). “Onun gelişini özlemle beklemiş olan” biz de, bu umudu ve vadedi kendimiz için talep edebiliriz.

Yasa ve Müjde

Yedinci Gün Adventistleri olarak biz, savunduğumuz değerlerin çoğunu ismimizde taşıyoruz. *Yedinci gün* kısmı yedinci gün Sebti'ni temsil ediyor ve sadece bu emire değil, dolaylı olarak emirlerin onuna birden inancımıza işaret ediyor. *Adventist* kısmı, İsa'nın ikinci gelişine olan inancımıza işaret ediyor; bu gerçek yalnızca Mesih'in ilk gelişindeki kefaret edici ölümüyle yaptıkları sayesinde var olabilir. Dolayısıyla, *Yedinci Gün Adventist* adımız mevcut gerçeğin iki hayati ve ayrılmaz parçasına birden işaret etmektedir: yasa ve müjde.

Aşağıdaki ayetler yasa ve müjdenin birbiriyle ne kadar yakından ilişkili olduğunu ne şekilde belirtiyor?

Yer. 44:23 _____

Rom. 3:20–26 _____

Rom. 7:7 _____

Müjde iyi haberdir, günah işleyerek Allah'ın yasasını çiğnemiş olsak da, Mesih'in çarmıhta bizim için yaptığına iman ederek günahlarımızdan ve O'nun yasasını çiğnemiş oluşumuzdan bağışlanabileceğimizin iyi haberi- dir. Ayrıca, bu yasaya itaat etmek için ihtiyaımız olan g de bize tümüyle verilmiştir.

Öyleyse, son günler bağlamında, büyük mücadele şiddetlendirerek sreren, Allah'ın halkının çok belirgin bir şekilde tasvir edilmiş olmasına şaşmamalı.

Vahiy 14:12 ayetini oku. Bu ayet yasa ile müjde arasındaki bağlantıyı nasıl ortaya çıkartıyor?

Allah'ın yasasına itaate inanan Yedinci Gün Adventistleri olarak biz, yasaya itaatın yasacılık değil, Allah'ı sevmenin ve O'nun tarafından kurtarılmanın doğal bir sonucu olduğunu başkalarına nasıl gösterebiliriz? Yasanın Tekrarı 11:1 ve 1. Yuhanna 5:3 gibi ayetler bu hususu ne şekilde desteklemektedir?

EK ÇALIŞMA: Vahiy 12:9–12 ayetlerini ve Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler* kitabında “Günaha Neden İzin Verildi?” (s.33–43) bölümünü oku [Geçmişten Sonsuzluğa 1. Cilt, s. 9–14].

“Tüm yaratılan varlıklar sevgi bağlılığını ikrar ettikleri müddetçe, Allah’ın evreninde baştan başa mükemmel uyum vardı. Yaratıcılarının tasarısını yerine getirmek göksel ordunun mensuplarının sevinciydi. O’nun görkemini yansıtmaktan ve O’na övgüler sunmaktan zevk alıyorlardı. Ve Allah sevgisi en üstün olsa da, birbirlerine duydukları sevgi güven dolu ve özveriliydi. Göksel uyumu bozacak tek bir ahenksiz nota yoktu. Fakat bu mutluluk hali değişikliğe uğradı. Allah’ın Kendi yaratıklarına bahsettiği özgürlüğü kötüye kullanan biri vardı. Günah, Allah tarafından Mesih’ten sonra en çok şerefliendirilen... kişi ile başladı.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s.35 [Geçmişten Sonsuzluğa 1. Cilt, s. 9].

Ellen White’in “sevgi bağlılığı” ifadesine dikkat edin. Bu anlam dolu ve etkili ifade, sevginin bağlılığa ve sadakate götüreceği gerçeğine işaret etmektedir. Karısını ya da kocasını seven bir eş bu sevgiyi bağlılık yoluyla ortaya koyacaktır. Gökte bu varlıkların davranış tarzı bu şekildeydi, şimdi de Allah’la olan ilişkimizde bizim için böyle olmalı.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Kutsal Kitap’ta Şeytan’ın ve onun büyük mücadeledeki rolünün gerçekliğine işaret eden hangi kanıtlar bulunmaktadır? İnsanların, Şeytan’ın sadece insanoğlunun kalbindeki kötülüğün bir simgesi değil, aynı zamanda gerçek ve kişisel bir varlık olduğunu anlamalarına nasıl yardımcı olabiliriz?
- ❷ Yedinci Gün Adventistleri olarak biz, Kutsal Kitap gerçeğine dair muazzam ölçüde bilgiyle bereketlenmiş durumdayız. Bu çok harika bir şey olsa da, bu bilgi bizi kurtarmak için neden yeterli değil? Entelektüel bilgiye ek olarak başka neye ihtiyacımız var?
- ❸ Şimdi dahi, İsa’nın hayatındaki mevcudiyetini hangi şekillerde tecrübe ediyorsun? Bu tecrübeler karşına çıkan sıkıntı zamanlarında sana nasıl yardım edebilir?
- ❹ Derste “sevgi bağlılığı” ifadesi hakkında biraz daha konuşun. Bu fikir yasa ile lütuf arasındaki ve iman ile itaat arasındaki ilişkiyi daha iyi anlamamızda bize nasıl yardımcı olabilir? Bu, tüm sevgi düşüncesinin özünde olan özgürlük hakkında bize ne öğretiyor? Bugün dahi, “sevgi bağlılığını” hangi şekillerde gösterebiliriz?

Hawaii Düğünü, 1.Bölüm

Benjie Leach

Sebt günü öğleden sonrası planlandığı gibi başladı.

Pastörlük yaptığım Campion Akademisi'nden yaklaşık 30 bando öğrencisi, ABD'nin Colorado eyaletindeki Rocky Dağları'nın eteklerinde bulunan bir kasabada Ellen G White'in kitabı "Yol, Gerçek ve Yaşam"ın nüshalarını dağıttılar.

Sonra, öğrencilerin daha önce performans sergilediği yerel Adventist Kilisesi'ne gittik ve Rocky Dağı Ulusal Parkı civarında yürüyüş yapmak için kıyafetlerimizi değiştirdik.

Otobüsümüz dağın zirvesine yakın manzaralı bir gözlem noktasında mola verdiğinde, uzun cübbeler giymiş kalabalık bir grup insanın gözlerini dikmiş bize baktığını fark ettim. İlk bakışta onların saldırgan bir tür Doğu dinine mensup olduklarını düşündüm. Hemen geri dönüp, oradan uzaklaşmak istedim, onlarla tartışmak istemiyordum.

Fakat öğrenciler bu insanlara tanıklık etmek için beş dakika daha kalmam için ısrar ettiler. Gönülsüzce kabul ettim.

Birkaç dakika sonra öğrencilerden biri yanıma gelip şöyle dedi: "Bu bir Doğu dini değil. Bu bir Hawaii düğünü."

Şaşkındım. "Bir Hawaii düğünü neden Colorado'da düzenlenir ki?"

Meğer sadece damat aslen Hawaii'liymiş. Öğrenci, gelin ve damadın bir sorunu olduğunu, nikahı kıyacak pastörün 45 dakika geciktğini söyledi.

"Sen de bir pastör değil misin?" diye sordu.

Ona bekledikleri pastörün mutlaka geleceğini söyledim ama adam gelmedi. Gelinin bir arabanın yanında ağladığını gördüğümde hemen yanına gittim. Kızcağız ağlaya ağlaya pastörün bir kazaya karıştığını ve nikaha gelemeyeceğini söyledi.

Gelinin durumuna çok üzülmüştüm. "Tamam", dedim. "Sanırım nikahınızı ben kıyabilirim."

Gelin şaşkıncı. "Bunu yapabileceğinizi size düşündürten nedir?" diye sordu.

"Ben bir pastörüm," dedim.

"Pastör gibi görünmüyorsunuz."

"Hanımefendi, size yalan söylemiyorum," dedim ruhsatımı göstermek için cebimden cüzdanımı çıkartırken.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen gerçekten bir pastörsün! Nikahımızı kıyabilir misin?" diye sordu.

Şimdi de ben pek emin değildim. "Evlilik ruhsatınızı görmek istiyorum." dedim ona. Evrakı dikkatle inceledim. Usule uygundu.

"Galiba nikahınızı kıyacağım," dedim. "İsimlerin nedir?"

Olan biteni gören öğrenciler çok heyecanlandılar. Tören başlamadan önce birkaç bando üyesi gelinle damat için müzik bile yaptılar.

Benjie Leach, Fort Worth, Teksas'ta gönüllü bir ev sağlık pastörüdür.

Daniel ve Son Zaman

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Luka 16:10; Dan. 1, 2; 3:1-6; Va. 13:11-15; Dan. 3:13-18; Yu. 3:7; Dan. 4, 6*

HATIRLAMA METNİ: “Kral Daniel’e, ‘Madem bu gizi açıklayabildin, Tanrın gerçekten tanrıların Tanrısı, kralların Efendisi’ dedi, ‘Gizleri açan O’dur’” (*Daniel 2:47*).

Rabb’in eski İsrail için harika planları vardı. “Siz benim için [rahipler] krallığı, kutsal ulus olacaksınız” (*Çık. 19:6*). Bu kutsal ulus, bu rahipler krallığı, dünyaya karşı Yahve’nin tek Tanrı olduğuna dair O’nun tanıkları olacaktı (*bkz. Yşa. 43:10, 12*). Maalesef bu ulus Allah’ın onlara verdiği kutsal çağrıya lâayık yaşamayı beceremedi. Sonunda da Babil’de esaret altına girdi.

İlginç bir şekilde, Allah esaret felâketine rağmen bazı Yahudalıları Kendisine tanıklık etmeleri için kullanabiliyordu. Başka bir deyişle, Allah İsrail ve Yahuda aracılığıyla gerçekleştiremediğini bir ölçüde Daniel ve üç sürgün arkadaşı aracılığıyla gerçekleştirecekti. Bir bakıma bu kişiler İsrail’in bir ulus olarak olması ve yapması gerekenin birer örneğiydiler.

Evet, onların hikâyeleri bakımından son günlerden çok uzak bir zaman ve mekânda gerçekleşmiş olabilir. Fakat biz, son zamanlarda yaşıyor olmanızın yanı sıra, aynı Babil sarayındaki putperestler gibi Allah’ı tanımayanlarla dolu bir dünyada O’na tanıklık etmeye çağırılanlar olarak, hâlâ bu kişilerde bize örnek olacak nitelikleri bulabiliriz. Onların hikâyelerinden ne öğrenebiliriz?

*14 Nisan Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

En Küçük İşte Güvenilir

“En küçük işte güvenilir olan kişi, büyük işte de güvenilir olur. En küçük işte dürüst olmayan kişi, büyük işte de dürüst olmaz” (Luk. 16:10).

İsa'nın şu sözlerine bir bakın. “En küçük işte dürüst olmamak”, taviz vermek çok kolay, öyle değil mi? Sorun, “en küçük iş”in aslında küçük olmaması, özünde önemli olması değil; çünkü öyle değil. Öyle olsaydı ona “en küçük” demezdik. Bir çoğumuzun kendi tecrübemizden ya da çevremizdekilerin tecrübelerinden (veya her ikisinden) bildiğimiz üzere, sorun şu ki, ilk verilen taviz bir sonraki tavizin yolunu açıyor ve böylece tavizlerin ardı arkası kesilmiyor, ta ki biz “büyük işte de dürüst” olmayıncaya kadar.

Bu düşünceden uzaklaşmadan, Daniel 1. bölümdeki hikâyeye, bu dört Yahudalı'nın Babil esaretindeki tecrübelerinin ilk öyküsüne bir bakalım.

Daniel 1. bölümü oku. Daniel, Hananya, Mişael ve Azarya'nın tavrı, eski İsrail'in tüm uluslar içinde olması gereken konumu hangi şekilde yansıtıyordu? Ayrıca bkz. Yas. 4:6–8, Zek. 8:23.

Metin, gençlerinin yediklerinin “bilgelik ve anlayışta” tüm diğerlerinden “on kat üstün” olduklarıyla ilgisini doğrudan belirtmese de (*Dan. 1:20*), bağlantı açık bir şekilde mevcut. Ayrıca bölüm içinde bu bilgi ve anlayışı onlara Allah'ın verdiği de belirtiliyor. Yani, Rab Babil'in kirli yiyeceklerini yemeyi reddederek Kendisine sadık kaldıkları için onlarla birlikte çalışabildi. Onlar itaat etti, Allah da itaatlerini bereketledi. Bu dört genç adam gibi Kutsal Kitap'ın öğretisine özenle ve sadakatle bağlı kalmış olsalardı, Allah tüm eski İsrail için de böyle bir şey yapmaz mıydı? Tabi ki yapardı. Peki eğer sadık olursak, bugün, son günlerde, bizim için yapmaz mı?

Bize çok fazla ışık ve hakikat verildiği için, kilise olarak kendimize şunu sormalıyız: Bize verilene sadık ve itaatkâr olabildik mi? Aynı zamanda, her birimiz Allah'a güçlü bir şekilde tanıklık edebilmek için bireysel olarak nasıl bir duruş sergileyebiliriz?

Daniel'in Alçakgönüllülüğü

Daniel 2. bölüm, tüm dünyada ve binlerce yıldır sayısı bilinemeyecek kadar çok kişinin Kutsal Kitap'ın Tanrısı'na inanmasına yardımcı olmuştur. Allah'ın hem varlığına, hem de ezeli bilgisine ilişkin kuvvetli ve *mantıklı* kanıt ortaya koymaktadır. Aslında, Allah'ın varlığına kanıt oluşturan, bölümdeki O'nun ezeli bilgisini ortaya koyan açıklama kısmıdır.

Daniel 2. bölümü oku. Bu bölüm Allah hakikatine ilişkin ikna edici kanıtları ne şekilde ortaya koyuyor? Kitapçıkta tasvir edilen günümüzün Avrupa'sına da bakın (*Dan. 2:40-43*). İlahî vahiy olmasa, iki bin altı yüz yıl önce yaşamış bir adam oradaki durumu bu kadar doğru bir şekilde nasıl tarif etmiş olabilir ki?

Daniel açıkça ve çekinmeden kendisine açıklananlar için Allah'ın hakkını teslim etmişti. Kralın rüyasını bilmekle kalmayıp onu aynı zamanda yorumladığı için, bunu zaten bilinen anlayışı ve bilgeliği sayesinde yaptığını söyleyerek kolayca böbürlenemez miydi? Fakat Daniel bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Arkadaşlarıyla birlikte ettikleri dualar (*Dan. 2:17-23*) onların Allah'a mutlak bağımlılıklarını gösteriyordu; yoksa onlar da diğer bilgelerle birlikte yaşamlarını yitirirlerdi.

Daha sonra Daniel krala profesyonel bilgilerinden, büyücülerinden ya da sihirbazlarından hiçbirinin ona rüyasını anlatabilecek yetenekte olduklarını ispatlayamadıklarını hatırlattı. Buna karşın, gökteki Allah sırları ortaya çıkartabilir çünkü O tek gerçek Tanrı'dır.

Böylece, alçakgönüllülüğü ve Allah'a olan bağımlılığı sayesinde, Daniel etkili bir tanık olabildi. Daniel o zaman alçakgönüllülük gösterdiyse, bugün biz bundan ne kadar daha fazlasını göstermeliyiz? Sonuçta bizim elimizde Daniel'de olmayan kurtuluş planının açıklaması var; sadece İsa'nın çarmıhta bizim için yaptığının bilgisi bile mütevazı insanlar olmamız için yeter de artar.

Çarmıh alçakgönüllülük hakkında bize ne öğretmeli? Bize yalnızca kendi günahkarlığımız hakkında değil, aynı zamanda kurtuluş için Allah'a olan mutlak bağımlılığımız hakkında ne söylüyor? Çarmıh olmasaydı nerede olurdu, bir düşün. Öyleyse Çarmıhtan başka neyle övünebilirsin ki? *Bkz. Gal. 6:14.*

Altın Heykel

Kutsal Kitap öğrencileri Daniel 3. bölümde Dura ovasındaki üç İbrani'nin öyküsü ile, Vahiy 13. bölümde Allah'ın halkının geçmişte gördüğü ve son günlerde göreceği zulmün tasvir edildiği kısım arasındaki bağlantıyı çoktan fark etmiştir.

Daniel 3:1–6 ile Vahiy 13:11–15 ayetlerini karşılaştır. Bu iki metin arasındaki benzerlikler neler?

Her iki olayda da meselenin merkezinde tapınma var, ancak her ikisi de zoraki tapınma. Yani, hükmeden politik güç, aslen sadece Rabb'e mahsus olan ibadeti talep ediyor.

Daniel 3:13–18 ayetlerini oku. Bu öyküden, hem son günlerde karşılaşacağımız şeyleri, hem de gelmekte olanı nasıl karşılamamız gerektiğini anlamamıza yardım edecek ne öğrenebiliriz?

Yeryüzündeki en kudretli hükümdar olan Nebukadnessar, “benim elimden sizi kurtaracak ilâh kimdir?” [KM] diyerek adamlarla ve Tanrılarıyla dalga geçti. Bu ilâhın kim olduğunu çok kısa süre sonra bizzat öğrendikten sonra şöyle dedi: “Şadrak, Meşak ve Abed-Nego'nun Tanrısı'na övgüler olsun! Meleğini gönderip kendisine güvenen kullarını kurtardı. Onlar buyruğuma karşı geldiler, kendi Tanrıları'ndan başka bir ilaha kulluk edip tapınmamak için canlarını tehlikeye attılar” (*Dan. 3:28*).

Hiç şüphesiz, kral böyle bir mucizeyi gördükten sonra, bu adamların kulluk ettiği Tanrı'da özel bir şey olduğuna ikna olmuştu.

Bu genç adamlar alevlerin ortasından zarar görmeden çıkmamış olsalardı bile, bildikleri şey çok değerliydi (*Dan. 3:18*). Canlı canlı yakılma pahasına bile kralın buyruğuna itaat etmeyerek doğru şeyi yapmakta neden ısrar etmişlerdi? Bu öykü, onların imanlarına ve sonuçları ne olursa olsun inançlarını savunmaya istekliliklerine çok güçlü bir şekilde tanıklık ediyor.

Son günlerde tapınma meselesi ortaya çıktığında, bizim de inancımızı onlar kadar sadakatle savunacağımızdan nasıl emin olabiliriz? Biz bugün “en küçük işte” bile güvenilir olamıyorsak, son kriz kadar büyük bir durumda güvenilir olacağımızı düşünmemize sebep olan nedir?

Diğer Uluslardan Olanların İhtidası

Daniel 3. bölüm, Nebukadnessar'ın gerçek Allah'ın varlığını ve kudretini kabullenmesiyle sona eriyor. Ancak Allah'ın varlığının ve kudretinin bilgisi, İsa'nın kurtuluş için elzem olduğunu söylediği yeniden doğuş deneyimiyle aynı şey değil (bkz. *Yuhanna 3:7*). Aslında, Daniel 4:30 ayetinde tasvir edilen kişi ihtida etmiş bir candan başkası değil.

Daniel 4:30 ayetini oku. Bu adamın sorunu neydi? Ayrıca bkz. *Yuhanna 15:5, Elçilerin İşleri 17:28, Daniel 5:23.*

Bölümün sonundaki olaylara gelene dek Nebukadnessar, zor yoldan da olsa, tüm gerçek kudretin Allah'ta bulunduğunu ve O olmadan kendisinin bir hiç olduğunu öğrendi.

“Bir zamanların mağrur hükümdarı Allah'ın mütevazı bir çocuğu olmuştu; gaddar ve zorba yönetici, bilge ve merhametli kral oldu. Gökteki Allah'ı küçümseyip O'na küfreden kişi, şimdi Yüceler Yücesi'nin kudretini kabullenmişti ve Yehova korkusunu yaymak ve O'nun tebaasının mutluluğunu desteklemek için samimiyetle çabalıyordu. Kralların Kralı ve Rablerin Rabbi olan Kişi'nin azarı altında, Nebukadnessar sonunda her hükümdarın öğrenmesi gereken dersi, gerçek büyüklüğün gerçek iyilikte olduğunu öğrenmişti. Yehova'nın yaşayan Allah olduğunu kabul etti ve şöyle dedi: ‘Ben Nebukadnessar Göklerin Kralı'na şükrederim. O'nu över, yüceltirim. Çünkü bütün yaptıkları gerçek, yolları doğrudur; kendini beğenmişleri alçaltmaya gücü yeter.’” —Ellen G. White, *Peygamberler ve Krallar*, s. 521 [Geçmişten Sonsuzluğa, 2. Cilt, s. 308].

Daniel 4:35 ayetini oku. Nebukadnessar burada Allah hakkında başka hangi gerçekleri ifade etti?

Daniel 4. bölüm, diğer uluslardan olan birinin “İbrani” Tanrısının yetkisini, kudretini ve hükümdarlığını kabullenmesiyle sona eriyor. Bu sahne, bir bakıma, ilk kilisede olacakların işaretçisiydi: diğer uluslardan olanlar Allah'ın kudreti ve Yahudilerin tanıklığıyla Rab hakkındaki gerçekleri öğrendiler ve bu gerçeği tüm dünyaya duyurmaya başladılar.

Yuhanna 3:7 ayetini oku. Son günlerdeki olayları düşünürken bizim aklımıza ölüm fermanı, tapınma ve zulüm geliyor olsa da, bu ayette İsa insanları zamanın sonuna, her şeyin üzerinde ve ötesinde neyin hazırladığını söylüyor?

Daniel'in Sadakati

Daniel 6. bölümü oku ve aşağıdaki soruları cevapla:

1. Daniel 6:4, 5 ayetleri Daniel'in karakteriyle ilgili neyi ortaya koyuyor? Bu ayetlerden nasıl görünmemiz gerektiğıyle ilgili hangi dersleri çıkarabiliriz?

2. Bu bölümde, onu Vahiy kitapçığında tasvir edildiğı şekliyle son olaylara bağlayan hangi paralellikleri bulabiliriz? *Bkz. Va. 13:4, 8, 11-17.*

3. Kendini bu durumdaki Daniel'in yerine koy. Dua etmemek için hangi gerekçeye ya da savunmaya başvurabilirdi? Yani, aslan çukuruna atılma cezasından kurtulmak için dua etmeye son vermeyi ne şekilde haklı gösterebilirdi?

4. Sence Daniel mecbur olmamasına rağmen neden her zaman yaptığı gibi dua etmeye devam etti?

5. Daniel daha aslan çukuruna atılmadan önce, Kral Darius onun Tanrısı'nın kudretini bildiğini ortaya koyan hangi sözleri söylemişti? (*Dan. 6:16*). Hangi sözleri Daniel'in ibadet ve hizmet ettiği Tanrı ile ilgili olarak krala bizzat şahitliğini göstermektedir?

EK ÇALIŞMA: “Dünyanın tarihinin sonuna yaklaştığımız bu zamanlarda, Daniel tarafından kaydedilen peygamberlik sözlerine özellikle dikkat etmemiz gerekiyor, zira bunlar içinde yaşadığımız dönemle ilişkili. Yeni Ahit Yazılarının son kitapçığındaki öğretiler de bu peygamberlik sözleriyle ilişkilendirilmeli. Şeytan, birçoklarını Daniel’in ve Vahiy yazarı Yuhanna’nın yazılarının peygamberlik sözü kısımların anlaşılacağına inandırmıştır. Oysa bu peygamberlik sözlerini inceleyenlere özel bir bereketin eşlik edeceğine dair vaat çok açıktır. ‘Bilgeleri anlayacak’ [Dan. 12:10] ifadesinde, daha sonraki zamanlarda mührü açılacak olan Daniel’in görümlerinden bahsediliyordu; ayrıca Mesih’in yüzyıllar boyunca Allah’ın halkına rehberlik olması için hizmetkârı Yuhanna’ya verdiği vahiyle ilgili vaat şudur: ‘Bu peygamberlik sözlerini okuyana, burada yazılanları dinleyip yerine getirene ne mutlu! Çünkü beklenen zaman yakındır.’ Vahiy 1:3.”—Ellen G. White, *Peygamberler ve Krallar*, s. 547 [Geçmişten Sonsuzluğa, 2. Cilt, s. 323].

Her ne kadar Daniel kitapçığına ulusların yükselişi ve çöküşü, yargı günü (*Dan. 7:22, 26; 8:14*) ve Allah’ın halkının sıkıntı zamanında nihaî kurtuluşu (*Dan. 12:1*) bağlamında bakmaya eğiliminde olsak da, bu hafta gördüğümüz üzere Daniel kitapçığı bize, ne zaman karşımıza çıkarsa çıksın, zulme ve denemelere bireysel olarak hazırlıklı olmanın bizim için ne ifade ettiğine dair örnekler de verebilmektedir. Bu anlamda, bu öyküler son günlerle ilişkili çok önemli mesajları bize sunmaktadır. Sonuçta, “canavarın işareti” ya da “sıkıntı zamanı” ve yaklaşan zulüm hakkında bilgi sahibi olmak yararlı olsa da, Allah’la ihtiyacımız olan türden bir deneyimimiz olmadıysa, bu bilgiler bizi suçlu çıkarmaktan başka bir işe yaramayacaktır. Her şeyden önce, bizim Daniel ve Nebukadnessar dahil diğerlerinin yaşadığı “yeniden doğuş” deneyimine ihtiyacımız var.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ 9:3–19 ayetlerindeki Daniel’in duasını okuyun. Bu dua Daniel’in lütfu anladığını ve Allah’ın bizi sahip olduğumuz iyilik ya da liyakatten dolayı değil, Kendi lütfuyla sevdiğini kurtardığını ve ne şekilde gösteriyor? Bu neden yalnızca anlaşılması değil, tecrübe edilmesi de gereken kadar önemli bir gerçek?
- ❷ Sınıfta, üç İbrani’nin (*Daniel 3*) ve Daniel’in (*Daniel 6*) dinsel uygulamaları yönetim tarafından tehdit edildiğinde boyun eğmedikleri için karşılaştıkları zorlukları tartışın. Bu iki vaka arasındaki benzerlikler ve farklılıklar nelerdir? Her iki öyküden, sadık kalarak nasıl etkili tanıklar olabileceğimize dair neler öğrenebiliriz?
- ❸ “Yeniden doğmak” ne demektir? İsa neden “yeniden doğma[mız]” (*Yu. 3:7*) gerektiğini söylemiş olabilir?

Hawaii Düğünü, 2.Bölüm

Benjie Leach

Gelinin babası kalabalığın önünde doğru yüzünde gülümsemeyle kızına eşlik ediyordu. Damat gitarı eline aldı ve “Hawaii Düğün Şarkısı”nı söylemeye başladı.

Rab, bana söylemem için birkaç söz fısıldadı, sonra da çifti karı-koca ilan ettim.

Sonrasında, damadın annesi bana hatırladığımda hala tüylerimi diken diken eden o sözleri söyledi.

“Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum, bence bunun olacağı varmış. Gömleğine baksana.”

Kıyafetime baktım. Üzerimde kot pantolon, tenis ayakkabıları ve açık mavi bir gömlek vardı. Gömleğin cebine “Hawaii” yazısı ve rengarenk bir gökkuşağı motifi işlenmişti. Bu gömleği birkaç yıl önce Hawaii’de eşimle tatildayken almıştım.

Boynuma çiçeklerden yapılmış kolyeyi taktıklarında, sanki bu düğüne katılmam gerektiği için katılmışım hissine kapıldım.

Yeni evlilere “Yol, Gerçek ve Yaşam”ın bir nüshasını düğün hediyesi olarak verdik. Yedinci Gün Adventistleri hakkında hiç bilgileri yoktu.

Hikaye burada bitmiş olsaydı da, mutlu olurum. Ama bitmedi.

İki yıl sonra artık Teksas’ta yaşıyordum. Bir Sebte günü sabahı, Colorado’daki kademli bir basılı yayın müjdecisi beni aradı.

“Rocky Dağı Ulusal Parkı’nda evlendirdiğin çifti hatırlıyor musun?” diye sordu.

Çiftin “Yol, Gerçek ve Yaşam”ı okuduklarını ve daha fazla bilgi almak için Adventist Kilisesi ile iletişime geçtiklerini söyledi. “Biz de onlara daha fazla kitap, dergi gönderdik. Bir süre sonra Kutsal Kitap derslerine katılmak istediler. Altı aydır onlar ile Kutsal Kitap dersi yapıyordum. Bunu duyduğuna çok sevineceksin, bugün ikisi de Greeley Yedinci Gün Adventist Kilisesi’nde vaftiz olacaklar,” dedi.

İki yıl daha geçti. Champion Akademisi gelip dua haftası düzenlemem için beni davet etti. Sebte vaazını vermek için ayağa kalktuğumda basılı yayın müjdecisinin evlendirdiğim çift ve küçük çocuklarıyla birlikte içeri girdiğini gördüm.

Kilise programından sonra bana hikayenin geri kalanını anlattılar.

Çift vaftiz olduktan sonra bir çok arkadaşlarını da Greeley Kilisesi’ndeki müjdecilik toplantılarına davet etmişler ve onlardan üçü vaftiz olmuş. Bununla beraber damadın annesi de vaftiz olmuş. Şimdi Hawaii’deki bir Adventist hastanesinde çalışıyormuş.

O gün beyaz cübbeli insanlarla tartışmamak için oradan uzaklaşmak istemişim. Fakat Rab tanıklık etmeleri için birkaç öğrenciyi ve Hawaii gömleği giyen bir adamı kullanmak istedi.

Benjie Leach, Fort Worth, Teksas’ta gönüllü bir ev sağlık pastörüdür.

İsa ve Vahiy Kitapçığı

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 1Ko. 10:1–11, Va. 12:1–17, 19:11–15, Ef. 1:20, Va. 11:19, 1:10–18.

HATIRLAMA METNİ: “Ben nasıl galip gelerek Babam’la birlikte Babam’ın tahtına oturdumsa, galip gelene de benimle birlikte tahtıma oturma hakkını vereceğim” (Vahiy 3:21).

Yeni Ahit’i hızlıca okuduğumuzda bile şu önemli gerçeği fark ederiz: Yeni Ahit, Eski Ahit’le doğrudan bağlantılıdır. Müjdeler ve Mektuplar defalarca Eski Ahit’te bahsi geçen olayları anlatmakta, ya da ondan doğrudan veya dolaylı alıntılar yapmaktadır. Ayrıca İsa Kendisinden ve hizmetinden bahsederken “Kutsal Yazılar”ın nasıl “yerine gelmesi” gerektiğinden ne kadar sık söz etmektedir (bkz. Mat. 26:54, 56; Mar. 14:49; Yu. 13:18; 17:12)?

Aynı şey Vahiy kitapçığı için de söylenebilir. Gerçekten de, Eski Ahit, bilhassa da Daniel kitapçığı olmadan Vahiy kitapçığından anlam çıkarmak neredeyse imkânsızdır. Her iki kitabı çoğunlukla bir arada çalışmamızın sebeplerinden biri de budur.

Vahiy kitapçığındaki bu Eski Ahit referanslarının çok önemli bir özelliği de, kitapçığın geri kalanıyla birlikte ele alındığında, İsa’yı ortaya koymalarıdır. Vahiy kitapçığı tamamen İsa hakkındadır, O’nun kim olduğuyla, halkı için ne yaptığıyla ve zamanın sonunda bizim için ne yapacağıyla ilgilidir. Son günlerdeki olaylar bahsi her açıldığında İsa zarurî olarak ön plana ve merkeze konulmalıdır, aynı Vahiy kitapçığında yapıldığı gibi. Bu haftanın dersinde Vahiy kitapçığındaki İsa işleniyor.

*21 Nisan Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Vahiy'in Yapısı

Daniel ve Vahiy kitapçıklarının pek çok ortak noktası arasında, temelde iki bölümden oluşuyor olmaları da bulunmaktadır: tarihsel ve eskatolojik (son zaman olayları). Bu iki yaklaşım da her iki kitapta karmaşık bir şekilde birbirine bağlanmıştır. Tarihsel olayları, küçük çapta da olsa, son günlerin büyük ve küresel olaylarının birer habercisi ya da örneği olarak görebiliriz. Yani, Eski Ahit tarihinde olanları inceleyerek, günümüzde ve ötesinde neler olacağına dair anlayış sahibi olabiliriz. Fakat bu ilke Daniel ve Vahiy kitapçıklarıyla sınırlı değildir.

1. Korintliler 10:1–11 ayetlerini oku. Yukarıda bahsedilen ilke, bu ayetlerde ne şekilde karşımıza çıkıyor?

Geçen hafta, Daniel kitapçığındaki bazı öykülerin (*Dan. 3:6, 15, 27; ve 6:6–9, 21, 22*) Vahiy kitapçığında tasvir edilen son zaman olaylarını bir ölçüde yansıtan yerel tarihi olaylar olduğunu öğrenmiştik. Bu öyküleri inceleyerek, Allah'ın halkının son zamanlarda karşılaşacakları bazı şeylerle ilgili en azından kabaca bir anlayışa ve sezgiye sahip olabiliriz. Ancak belki de en önemli nokta şu ki, şu an buradaki durumumuz her ne olursa olsun, bize nihaî kurtuluş güvencesi verilmiştir. Vahiy'de öğretilen diğer her şey, imanlılara zafer güvencesi vermektedir.

Her ne kadar istisnalar olsa da, Vahiy kitapçığında tarihsel olaylar 1–11 bölümlerinde, son zaman olayları da 13–22 bölümlerinde anlatılmaktadır.

Vahiy 12:1–17 ayetlerini oku. Bu bölümü tarihsel tarafa mı, son dönem olayları tarafına mı koymalıyız? Neden?

Gördüğümüz gibi, bu bölüm aslında her iki tarafa da ait. Neden? Çünkü tarihsel çatışmalardan bahsediyor; Şeytan'ın gökten kovulması (*Va. 12:7–9*), Şeytan'ın bebek İsa'ya saldırması (*Va. 12:4*), takip eden dönemde kiliseye zulmetmesi (*Va. 12:14–16*) ve son olarak da Şeytan'ın son zaman bakiyesine saldırmasının tasviri (*Va. 12:17*).

Tarihten aldığımız derslerden birinin, tarihten *asla* ders almadığımız olduğu söylenir. Anlatılmak istenen şu: insanlar ne zaman yaşarlarsa yaşasınlar, aynı hataları yapmaya devam ediyorlar. Ders almamız için arkamızda bu kadar tarih varken, aynı hataları yapmaktan kendimizi nasıl alıkoyabiliriz?

İsa'nın Görüntüleri

Aşağıdaki ayetleri okuyun; bu ayetlerde İsa'dan farklı adlarla bahsediliyor, bazılarında tarif ediliyor, bazılarında yaptıkları, yapıyor oldukları ve yapacakları anlatılıyor. Bu ayetler İsa hakkında bize ne öğretiyor?

Va. 1:5 _____

Va. 1:18 _____

Va. 5:8 _____

Va. 19:11–15 _____

Va. 21:6 _____

Bunlar Vahiy kitapçığında İsa'yı farklı rollerde ve işlevlerde tasvir eden çok sayıda ayetten sadece birkaçı. O Kuzu'dur, bu tasvir O'nun ilk gelişine işaret eder; İsa, o ilk gelişinde Kendisini bizim günahlarımız için kurban olarak sunmuştur. "Yeni bir hamur olabilmek için eski mayadan arınıp temizlenin. Zaten mayasızsınız. Çünkü Fısıh kuzumuz Mesih kurban edildi." (1Ko. 5:7). O ayrıca "ölmüştüm, ama işte sonsuzluklar boyunca diriyim" diyen kişi'dir (Va. 1:18), O'nun ölümüne ve ölümden dirilişine çok açık bir atf. "Şöyle yazılmıştır: Mesih acı çekecek ve üçüncü gün ölümden dirilecek" (Luk. 24:46). Vahiy 19:11–15 ayetlerinde de O'nun İkinci Geliş'teki rolü, güç, yücelik ve yargı ile yeryüzüne dönüşü tasvir edilmektedir. "İnsanoğlu, Babası'nın görkemi içinde melekleriyle gelecek ve herkese, yaptığı için karşılığını verecektir" (Mat. 16:27).

İsa'nın yaşamını, ölümünü, dirilişini ve dönüşünü gün be gün varlığımızın merkezindeki odak noktası ve yaptığımız ahlâki seçimler için temel bir dayanak haline getirmeyi nasıl öğrenebiliriz?

Vahiy Kitapçığındaki Tapınak Motifi

İki temel ayrıma ek olarak, Vahiy kitapçığının İbrani tapınağının çevresine inşa edilmiş yapısal bir katmanı daha vardır. Bu tapınak motifi iki temel ayrımın herhangi biriyle sınırlanmamıştır, her ikisinin de içinde mevcuttur.

Dünyasal tapınakta faaliyet avluda, hayvanların kesildiği yakmalık sunu sunağında başlar. Hayvanın Çarmıhın simgesi olarak ölmesinden sonra rahip, İsa'nın göğe yükseldikten sonra göksel tapınakta yaptığı hizmetin bir örneği olan tapınağın ilk bölmesine girerdi. Bu, İsa'nın altın kandilliklerin arasında yürümesiyle temsil edilmektedir (*Va. 1:13*).

Vahiy 4:1, 2 ayetlerini oku. Açık kapı neyi temsil ediyor? Sahne nerede geçiyor? Ayrıca bkz. Elç. 2:33; 5:31; Ef. 1:20; İbr. 10:12, 13; Mez. 110:1; Va. 12:5.

Mesih, göğe yükselişinin hemen ardından, göksel tapınaktaki Kutsal Yer'e işte bu ilk açık kapıdan girerek görevine başlamıştır. Vahiy kitapçığında İsa'yı ilk gördüğümüz yer, altın kandilliklerin önünde ayakta durduğu dünyasal tapınağın ilk bölmesidir (*bkz. Va. 1:10–18*).

Vahiy 11:19 ayetini oku. Göksel tapınak açılırken, Yuhanna'nın dünyasal tapınağın ikinci bölmesinde bulunan (bkz. Lev. 16:12–14) Allah'ın ahit sandığını görmesinin önemi nedir?

Ahit sandığının göksel tapınaktaki görüntüsü, tartışmasız En Kutsal Yer'e ya da göksel tapınağın ikinci bölmesine göndermedir. Vahiy kitapçığında sadece İsa'nın iki bölmeli hizmetini değil, aynı zamanda hayatî ve teselli edici bir gerçek olan gökteki ve yeryüzündeki olayların birbiriyle bağlantılı olduğunu da görüyoruz. Geçmişin denemeleri ve Vahiy kitapçığında anlatılan son günler arasındayken bile şu güvenceye sahip olabiliriz: “tüm gök, bir halkı Rabb'in hazırlık gününde ayakta durabilmek üzere hazırlamakla meşguldür. Gök ve yeryüzü arasındaki bağlantı çok yakın gibi görünüyor.”—Ellen G. White, *My Life Today [Bugünkü Hayatım]*, s.307.

Vahiy Kitapçığında İsa: Birinci Bölüm

Yapısından içeriğine, Vahiy kitapçığındaki her şeyin bir tek amacı vardır: İsa Mesih'i açıklamak.

Kitapçığın ilk cümlesinin “İsa Mesih’in vahyidir [açıklamasıdır]” (*Apokalipsis Yesû Hristû*) olmasının sebebi budur. Bu genelde ya (1) “İsa Mesih’ten gelen vahiy;” ya da (2) “İsa Mesih hakkında vahiy” olarak anlaşılır (*Va. 1:2*). Onun bir “vahiy” (açıklama) olması, Vahiy’i anlamının çok zor olduğunu söyleyenlere karşı bir savdır. Rab bu kitapçığın okuyanlar tarafından anlaşılmasını amaçlamasaydı, onu Kutsal Kitap’a niye dahil etmiş olsun ki?

Vahiy 1:1–8 ayetlerini oku. Bu ayetler İsa hakkında bize ne öğretiyor?

Vahiy’de Mesih “dünya krallarına egemen olan” (*Va. 1:5*) olarak tanıtılıyor ve kitapçığın sonuna doğru da “Kralların Kralı” olarak tasvir ediliyor (*Va. 19:16*). Buradaki iyi haber, yeryüzündeki tüm kaos ve karmaşanın arasında, her şeyin sevgi dolu Rabbimiz ve Kurtarıcımız’ın kontrolünde olduğu güvencesine sahip olabileceğimizdir.

Vahiy 1:5 ayetinde bize Mesih’in Kurtarıcı olduğuna ilişkin açık bir işaret verilmiştir. “Bizi seven, kanıyla bizi günahlarımızdan özgür kılmış... olan Mesih’in” kısmı O’nun çarşıdaki kefaret edici ölümüne işaret eder. O bizi aklamakla kalmadı, aynı zamanda kutsadı da (*1Ko. 6:11*). Bunun gibi ayetlerde kurtuluş güvencesi bulabiliriz, çünkü bizi günahlarımızdan arındıran Kişi’nin İsa olduğunu gösterir. Bunu biz kendi başımıza kesinlikle yapamayız.

Vahiy 1:7 ayetini oku. Bu ayet bize İsa hakkında ne öğretiyor?

Tüm Hristiyan inancının merkezinde Mesih’in “bulutlar içinde” döneneğine ilişkin vaat vardır. İsa yeniden gelecek; bu tüm dünyanın şahitlik edeceği gerçek bir dönüş olacak; O’nun dönüşü acıya, kargaşaya, bu dünyanın yıkımına kesin olarak son verecek ve sonsuzluğa dair tüm vaatlerin gerçekleşmesini müjdeleyecek.

Vahiy 1:8 ayeti bize İsa hakkında ne öğretiyor? Bu ayette, karşılaştığımız her denemede bizi teselli edecek nasıl bir umut bulabiliriz?

Vahiy Kitapçığında İsa: İkinci Bölüm

Vahiy 1:10–18 ayetlerini oku. İsa orada Kendisiyle ilgili ne söylüyor?

Bu ayetlerde İsa göksel tapınağın ilk bölmesinde ayakta dururken karşımıza çıkıyor. O'nun bu sahnede ortaya çıkışı o kadar ihtişamlı ki, Yuhanna korku içinde O'nun ayaklarının dibine yığılıyor. Her zaman teselli edici olan İsa ona korkmamasını söylüyor ve ardından Kendisinin Tanrı olarak ezeli ve ebedî varlığına atıfta bulunarak, Alfa ve Omega, İlk ve Son olduğunu bildiriyor. Daha sonra ölümünden, dirilişinden ve dirilişinin getirdiği umuttan bahsediyor. “Ölümün ve ölümler diyarının” anahtarları İsa'dadır. Başka bir deyişle, İsa burada Yuhanna'ya, erkek kardeşi öldüğü zaman Marta'ya söylediği ve yine Yuhanna'nın kaydettiği aynı şeyi söylüyor: “Diriliş ve yaşam Ben'im. Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır. Yaşayan ve Bana iman eden asla ölmeyecek. Buna iman ediyor musun?” (*Yuhanna 11:25, 26*).

Marta aracılığıyla ve şimdi de Yuhanna aracılığıyla, İsa bize Hristiyan inancının zirvesi olan diriliş umudunu gösteriyor. Bu umut olmasa başka ne umudumuz kalır ki?

Vahiy 22:7, 12, 13 ayetlerini oku. Bu ayetler de İsa hakkında neyi ortaya çıkartıyor?

“Mesih İsa Alfa ve Omega'dır, Eski Ahit'in Yaratılışı'ı, Yeni Ahit'in Vahiy'idir. İkisi de Mesih'te birleşir. Adem ve Allah, Şeytan'ın ayartılarını yenip Adem'in utanç verici başarısızlığının ve düşüşünün fidesini ödeyen ikinci Adem'in itaati ile barıştırılmıştır.”—Ellen G. White Yorumları, *The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]*, 6. Cilt, s. 1092. Evet, İsa başlangıç ve sondur. O bizi başlangıçta yarattı, sonda da yeniden yaratacaktır.

Başından sonuna, bize sadece tarihi değil, son zaman olaylarını da anlattığı üzere, Vahiy kitapçığı hâlâ *Apokalipsis Yesû Hristû*, yani İsa Mesih'in Vahiyi'dir. Yine, son zaman olaylarıyla ilgili yapacağımız tüm çalışmalarda, İsa Mesih her şeyin merkezinde olmalıdır.

Günlük hayatımızda İsa Mesih'i yaşamımızın merkezinde tutmak için neler yapmalıyız?

EK ÇALIŞMA: “Vahiy’de, Allah’ın derin şeyleri resmedilmektedir. İlhamla yazılmış sayfalarına verilen ad, ‘Vahiy’, yani açıklama, onun mühürlü bir kitap olduğu ifadesiyle gelişmektedir. Açıklama, bir şeyin ifşa edilmesi demektir. Rabb’in Kendisi bu kitapta yer alan sırları kuluna açıklamıştır, ve bunların herkesin incelemesine açık olmalarını amaçlamaktadır. Onun gerçekleri, Yuhanna’nın zamanında yaşayanlar gibi, dünya tarihinin son zamanlarında yaşayanlara da bildirilmektedir. Bu peygamberlik sözünde resmedilen bazı sahneler geçmişte yaşanmıştır, bazıları şu anda meydana gelmektedir; bazıları karanlığın güçleri ile göğün Önderi arasındaki büyük çatışmayı gözler önüne sermekte, bazıları ise kurtarılanların yenilenen yeryüzünde yaşadıkları zaferleri ve sevinçleri ortaya koymaktadır.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 541, 542.

Bu hafta incelediğimiz ayetler, kitapçığın gerek başındaki, gerekse sonundakiler, Vahiy’in ne kadar büyük bir kısmının İsa hakkında olduğunu ortaya koyuyor. Tarihsel olaylara dair Eski Ahit’ten yapılan onca alıntıyla bile, Vahiy kitapçığı Rabbimiz İsa hakkında bize daha fazla şey öğretiyor. Vahiy kitapçığında O’nunla ilgili daha fazla bilgi için ayrıca 3:14; 5:5, 6; 7:14; 19:11–16 ayetlerine bakın. Bu ayetleri bir araya getirdiğimizde, İsa’nın ve O’nun takipçileri olduğunu iddia eden bizim için ne ifade etmesi gerektiğinin güçlü bir ifadesiyle karşılaşırız.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Yeni Ahit’te baştan sona sürekli Eski Ahit’e atıfta bulunulduğu gerçeği bizim için ne ifade ediyor? Bu bize Kutsal Yazı’nın inancımızdaki merkeziliği ve Allah’ın Sözü’nü ne kadar ciddiye almamız gerektiği hakkında ne anlatmalı? Kutsal Yazılar’ın bireysel yaşamımızda ve kilisenin yaşamındaki yetkisini azaltmaya yönelik tüm girişimlerden kendimizi nasıl koruyabiliriz?
- ❷ Vahiy kitapçığını gözden geçir ve özellikle İsa’dan bahseden bulabildiğin kadar çok ayeti not et. Derste, bu ayetleri yüksek sesle oku. Bu ayetler Rabb’in doğası, işleri, gücü ve karakteri hakkında başka neler ortaya koyuyor? Bu ayetlerin ortaya koyduğu gerçekler seni nasıl teselli ediyor?
- ❸ Ölümün dünyasında, ölümlerin dirilişi vaadinden umut ve teselli bulmayı nasıl öğrenebiliriz?

'Küçük Bir Kadın'

Vanessa Rocha

2016 yılında, Yedinci Gün Adventist yönetimi, Ruanda'da, eşi benzeri görülmemiş, toplamda 110,000 vaftizle sonuçlanan bir müjdecilik faaliyeti kapsamında, bir Adventist Üniversitesi'ndeki toplantılara önderlik etmem için beni görevlendirmişti.

Toplantıların sonucunda 173 genç vaftiz edildi. Sonrasına pastör yanıma geldi.

"Mademki artık arkadaşız, bunu sana söyleyebilirim," dedi. "Bölgeme Amerikalı bir vaizin geleceğini söylediklerinde çok heyecanlandım. Heybetli, güçlü, uzun boylu, beyaz bir adam bekliyordum. Fakat küçük bir kadın olan seni konuşmacımız olarak gösterdiklerinde, açıkçası hayal kırıklığına uğradım. Bu yüzden beklentilerimi de düşük tuttum. Sevgili vaiz kardeşim, kıt imanımdan dolayı senden özür diliyorum. Sen bu okulda hiçbirimizin yapamadığı bir iş yaptın."

Açıkçası benim yaptığım pek bir şey yoktu. Ama istekli bir yüreğiniz olduğunda, Tanrı olağanüstü işler yapıyordu. Ruanda'daki görevin bu kadar başarılı olmasını sağlayan neydi peki? Cevabı çok basit: Toplam Üye Katılımı yani İsa'yı anlatma işinde bütün kilise üyelerinin kendi payına düşeni yapması.

Oradayken, yerel kilise üyelerinin de, toplumlarına ulaşmayı bireysel ödevleri kabul ettiklerini fark ettim. Müjdeciliğin sadece pastörlerin görevi olduğu fikrini bir tarafa bırakmışlardı. Üyelerin hiçbiri müjdecilik için eğitim almamıştı. Mesih'in kurtarmaya geldiği insanlara ulaşmak için sadece Tanrı vergisi yeteneklerini kullanıyorlardı. İsa'nın çok yakında geleceğini ve biz Adventistlerin daha yüce bir çağrı aldığını fark etmişlerdi o kadar. "Rab, buradayım, beni gönder," diyorlardı.

"Vanessa, yıllardır kilisedeyim ve daha önce kilisenin böyle bir şey yaptığına şahit olmamıştım. Ama şimdi anlıyorum ki kilisede beklemek zorunda değilim. Her şey bir tek kişi ile başlıyor. O kişi ben olabilirim," diyen genç yaşlı pek çok Ruandalı'yla tanıştım.

Bir genç yanıma gelip, "Ben bir vaiz değilim. Şarkıcı da değilim. Ama bir sürü arkadaşım var ve beni dinliyorlar. Benim yaşamım bir vaaz olacak. Bu müjdecilik toplantılarında öğrendiklerim sayesinde Kutsal Kitap dersleri vermeye başlayacağım," dedi.

İsa'nın ve on iki öğrencisinin dünyayı üç yıl içinde değiştirdiği gibi, kilise üyelerinin bu samimiyeti de Ruanda'yı değiştirdi. Yerel kiliselerimizde de bu şekilde üyelerin topluca müjdecilik faaliyetine katılmasını sağlayabilirsek, ne kadar daha fazlasını yapabiliriz? İsa'yı ne kadar daha çabuk görebiliriz?

Vanessa Rocha, 23, bir Kutsal Kitap öğretmeni ve güney Kaliforniya'da bir müzisyen.

Kurtuluş ve Son Zaman

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yubanna 14:9; Sef. 3:17; Yu. 1:1–3; Rom. 8:38, 39; Mez. 91:15, 16; Va. 14:6, 7; Ef. 1:4, 5.*

HATIRLAMA METNİ: “Tanrı’yı biz sevmiş değildik, ama O bizi sevdi ve Oğlu’nu günahlarımızı bağışlatan kurban olarak dünyaya gönderdi. İşte sevgi budur.” (1Yu. 4:10).

Hristiyanlık ve diğer dinler arasındaki büyüleyici ve aynı zamanda çok önemli fark şudur; diğerleri, kurucularının onlara öğrettiklerini vurgularlar, onlar için yaptıklarını değil. Çünkü kurucuları onlar için ne yapmış olursa olsun, bu onları kurtarmak için yeterli değildir. Tüm bu liderlerin tek yapabildiği, insanlara kendilerini nasıl “kurtarabileceklerini” öğretmektir.

Buna karşı, Hristiyanlar sadece İsa’nın öğrettiklerini değil, aynı zamanda yaptığını da vurgular çünkü Mesih’in yaptığı bizim kurtuluşumuzu sağlayacak olan yegâne gerçektir. Mesih’in insan bedeni alması (*Rom. 8:3*), Çarmıhtaki ölümü (*Rom. 5:8*), dirilişi (*1Pe. 1:3*) ve gökteki görevi (*İbr. 7:25*)— sadece bu eylemleri bizi kurtaracaktır. Kesinlikle bizim içimizdeki herhangi şey değil. “İnsandaki tüm iyi, onurlu, kutsal ve güzel şeyleri bir araya getirip, Allah’ın meleklerine insan canının kurtuluşunda bir rol almak için başvuruda bulunsanız, teklif ihanet olarak görülüp reddedilirdi.”—Ellen G. White, *Faith and Works [İman ve İşler]*, s. 24.

Bu harika gerçek özellikle de son günlerin tehlikeleri ve aldatmacaları içinde bizim için çok önemlidir.

*28 Nisan Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Baba'nın Sevgisi

Çarmıhtan kısa bir süre önce, İsa çok yakınındakilerle insanların Kendisi aracılığıyla nasıl Baba'ya ulaşabilecekleri hakkında konuşuyordu. O esnada Filipus şöyle dedi: "Ya Rab, bize Baba'yı göster, bu bize yeter" (*Yü. 14:8*)

İsa Filipus'a ne cevap verdi? Yubanna 14:9. Cevabı bize Baba hakkında ne öğretiyor? Allah hakkındaki hangi yanlış fikirlere açıklık getiriyor?

Bazıları, merhamet, lütuf ve af dolu olan Yeni Ahit'in Tanrısı'na kıyasla Eski Ahit'in Tanrısı'nın adalet Tanrısı olduğunu söylüyorlar. Böylece ikisi arasında aslında geçersiz olan bir ayırım yapıyorlar. Hem Eski, hem de Yeni Ahit'teki Tanrı, aynı karaktere sahip aynı Allah'tır.

Mesih'in bu dünyaya geliş sebeplerinden biri de Baba Allah hakkındaki gerçeği ifşa etmektir. Yüzyıllar boyunca, sadece putperest uluslarda değil, aynı zamanda Allah'ın seçilmiş halkı içinde de, O ve O'nun karakteri hakkında çok yanlış fikirler yayıldı durdu. "Yeryüzü Allah'ın yanlış anlaşılmasıyla karardı. Kasvetli karanlıkların aydınlatılması ve dünyanın Allah'a geri getirilebilmesi için, Şeytan'ın aldatıcı gücü kırılmalıydı."—Ellen G. White, *Çağların Arzusu*, s. 22 [Sevgi Öğretmeni, s. 16] İsa'nın yeryüzüne gelmesinin sebeplerinden bazıları da bunlardı.

Allah değişmez. Eski Ahit'te bahsedilen olaylar etrafındaki tüm gerçeklerden haberdar olsaydık, Allah'ı Eski Ahit'te de aynı Yeni Ahit'teki kadar merhametli olarak görürdük. Kutsal Yazı şöyle beyan eder: "Allah sevgidir" (*1Yü. 4:8*) ve Allah değişmez. "İsa Mesih dün, bugün ve sonsuza dek aynıdır" (*İbr. 13:8*).

Ayrıca şunu da unutmayın, çarmıha gerilmiş olan Eski Ahit'in Tanrısı'dır.

Bu Tanrı aynı zamanda acıyan, lütfeden, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin ve sadık Tanrı'dır (*Çık. 34:6, 7*). Allah'ın sevgisi tükenmez (*Mez. 143:8*) ve sevgisine umut bağlayanlardan hoşlanır (*Mez. 147:11*). Allah'ın insanlara esenlik ve umut vermek için tasarları var (*Yer. 29:11*). O sevgisiyle, bir daha azarlamayacak, fakat halkı için ezgilerle coşacak (*Sef. 3:17*). Bunlar ve çok daha fazlası Baba Allah'ın gerçekte nasıl olduğunun göstergesi.

İsa'nın Baba Allah'ı temsil ettiği gerçeğini düşün. Bu özellikle de bazen Allah'tan korkanlar için neden umut dolu ve harika bir gerçek?

Mesih'in Sevgisi

Günah insan neslini Allah'tan ayırdı; aralarında derin bir uçurum oluştu ve bu uçurum kapanmadığı sürece insanoğlu ebedî yıkıma mahkûmdu. Uçurum büyük ve tehlikeliydi. Günah sorununu çözmek, adil ve kutsal Allah ile günahkâr insanlığı birleştirmek için tek kelimeyle mucizevi bir şey olması gerekiyordu. Allah'la birlikte olan sonsuz olan Kişi'nin, Allah kadar ilahî olan Kişi'nin bizzat insan olması ve insanlığında bizim günahlarımız için Kendisini kurban olarak sunması gerekti.

Yuhanna 1:1–3, 14 ve Filipililer 2:5–8 ayetlerini oku. Bu ayetler İsa'nın kim olduğu hakkında bize ne öğretiyor?

Mesih sonsuzdu ve varlığı hiçbir şeye ya da hiç kimseye bağlı değildi. O, Allah'ın sadece dıştan görünüşü değil, Allah'ın ta kendisiydi Öz doğası ilahî ve sonsuzdu. İsa bu ilahîliğini sürdürdü, ancak insan bedeninde yasayı tutmak ve yasayı çiğneyenlerin hepsi (yani hepimiz) için Vekil olarak ölmek amacıyla bir insan oldu (*Rom. 3:23*).

Mesih, diğer insanlardan farksız bir insan oldu. Allah'ın yarasını kendi içsel ilahî gücüyle değil, tüm insanların kullanabileceği aynı dış ilahî güce dayanarak tuttu.

İsa tümüyle Tanrı'ydı ve tümüyle insandı. Bu, “güçlü sözüyle her şeyi devam ettiren” (*İbr. 1:3*) Kişi'nin, “yemlikte yatan bebek” (*Luka 2:16*) olarak bulunan aynı Kişi olduğu anlamına geliyor. Bu, “her şeyden önce var olan O'dur ve her şey varlığını O'nda sürdürmektedir” (*Kol. 1:17*) ayetinde bahsedilen Kişi ile, “bilgelikte ve boyda gelişen” (*Luka 2:52*) insan çocuğun aynı Kişi olduğu anlamına geliyor. Bu, “var olan hiçbir şey O'nsuz olmadı” (*Yu. 1:3*) denilen Kişi ile, “çarmıha gerilerek öldürülen” (*Elç. 5:30*) Kişi'nin aynı Kişi olduğu anlamına geliyor.

Tüm bunlar Mesih'in bize beslediği sevgiyi ortaya koyuyorsa ve Mesih'in bize beslediği sevgi Baba'nın bize beslediği sevginin bir tezahürüyse, sevinçli ve müteşekkir olmak için çok fazla sebebimiz olduğuna ne şüphe!

Romalılar 8:38, 39 ayetlerini oku. Bugünkü derste okuduklarımız, Pavlus'un bu ayette bize söylediklerine güvenmemiz için ne çeşit güçlü nedenler ortaya koyuyor?

Ruh'un Sevgisi

Kutsal Ruh da neredeyse Baba kadar yanlış anlaşılmıştır. Bazı ilahiyatçılar Ruh'u Baba ile Oğul arasındaki sevgi olarak tasavvur ediyorlardı. Başka bir deyişle, Ruh sadece Baba ile Oğul arasındaki duygusal yakınlıktı. Bu, Ruh'un Tanrılığın bir üyesi olmaktan çıkartılıp, iki üyesi arasındaki ilişkiye indirgenmesi anlamına geliyor.

Ama Kutsal Yazı O'nun kişiliğini kanıtlıyor. Hristiyanlar Baba ve Oğul'un yanı sıra O'nun adıyla vaftiz ediliyor. (*Mat. 28:19*) Ruh Mesih'i yüceltiyor (*Yu. 16:14*). Ruh, insanları ikna ediyor (*Yu. 16:8*). Kederlenebiliyor (*Ef. 4:30*). O bir Tesellici (*Yu. 14:16, CANDEMİR*), Yardımcı (*KK*), Rehber (*İngilizce çeviri, RSV*). Öğretiyor (*Luka 12:12*), aracılık ediyor (*Rom. 8:26*) ve kutsal kılıyor (*1Pe. 1:2*). Mesih, Ruh'un insanları gerçeğe yönelttiğini söyledi (*Yu. 16:13*).

Kısaca, Kutsal Ruh Allah'tır, aynı Baba'nın ve Oğul'un olduğu gibi. Birlikte, onlar Tek Tanrı'dır.

Ruh'un her yaptığı ilahî sevgiyi ortaya koyuyor. Peki yaptıklarından bazıları nelerdir? *Luka 12:12, Yu. 16:8–13, Elç. 13:2.*

Kutsal Ruh'un Allah olduğunun en büyük kanıtı, Mesih'in beden almasıdır. İsa, Kutsal Ruh'tan doğdu (*Mat. 1:20*). Yalnızca Allah bu şekilde “yaratılabilir.”

Kutsal Ruh, Mesih için iki zıt mucize gerçekleştirmeye muktedir. Önce, O, her yerde mevcut olan Mesih'i Meryem'in rahmine yerleştirdi. Mesih, insan bedeninde, bu bedenle kısıtlı olarak, göğe yükseldi. İkinci olarak, başka bir açıklanamaz mucizeyle, Ruh insanlığıyla sınırlı Mesih'i getirip yeryüzündeki tüm Hristiyanlar için mevcut hale getirir.

Yani, Kutsal Ruh, Baba ve Oğul ile birlikte, bizim için çalışıyor. “Tanrılık insan nesline karşı merhametle dolup taşıyordu, böylece Baba, Oğul ve Kutsal Ruh Kendilerini kurtuluş planını tasarlamaya verdiler.”—Ellen G. White, *Counsels on Health [Sağlık Üzerine Öğütler]*, s. 222.

Baba, Oğul ve Kutsal Ruh bizi eşit derecede seviyorlar ve bizi kurtararak Allah'ın ebedî krallığına getirmek için çalışıyorlar. Öyleyse biz bu denli büyük bir kurtuluşu nasıl ihmal ederiz?

Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un bizim ebedî iyiliğimiz için çalışıyor olmasından ne kadar teselli bulabiliriz?

Kurtuluş Güvencesi

Bazı Yedinci Gün Adventistleri ‘acaba kurtarılacak mıyım’ diye düşünüyor. Güvenceden yoksunlar ve sonsuz hayat ile ilgili gelecekle ilgili bilmek için yanıp tutuşuyorlar. Yeterince iyi olmak için sıkı çalışmalarına rağmen, yetersiz kaldıklarını biliyorlar. Kendi içlerine bakıyorlar ve yaşam serüvenlerinde kendilerini cesaretlendirecek çok az şey buluyorlar

İsa'nın kişiliği ile kendimizinki arasındaki muazzam uçurumu görüp, “yaşama götürme kapı dar, yol da çetindir. Bu yolu bulanlar azdır” (Mat. 7:14), gibi ayetleri okudukça, hangimizin başaracağımızdan şüphe ettiğimiz anlar olmuyor ki?

Son zamanlara hazırlanmak için, insanların bugün kurtuluş güvencesine ihtiyacı var. Gelecekle korkusuzca yüzleşmek için kurtuluş gerçeğiyle sevinmeleri gerekiyor. Çünkü, gördüğümüz gibi Tanrılığın tüm yaşayan Şahısları bizi kurtarmak için çalışıyorlar. O yüzden biz de kendi kurtuluşumuzun güvencesiyle yaşayabiliriz ve yaşamalıyız.

Aşağıdaki ayetleri oku. Bu ayetlerde kurtuluşa dair ve Allah'ın bizim için yaptıklarına ve yapmayı vaat ettiklerine dair hangi güvenceler ve umutlar veriliyor?

Mez. 91:15, 16 _____

Yoel 2:31, 32 _____

Yuhanna 10:28 _____

Rom. 10:9–13 _____

1Yu. 5:11–13 _____

Bizden istenen, hatta bize emredilen kutsal hayatlar yaşamamızdır, fakat bu hayatlar Mesih tarafından kurtarılmış olmanın sonucudur, bu kurtuluşu kazanmak için araç değil. Ölüm pahasına sadık olmamız gerekiyorsa da, her zaman kurtuluş için tek umudumuz olarak verilen bu armağana dayanmalıyız. Allah'ın halkı son günlerde sadık ve itaatkâr olacak. Bu, Mesih'in onlar için yaptığının güvencesinden kaynaklanan bir sadakat ve itaat.

Sonsuza Dek Kalıcı Olan Müjde

Vahiy 14:6, 7 ayetlerini oku. “Sonsuza dek kalıcı olan müjde” nedir?

Müjde'den burada “sonsuz dek kalıcı” olarak bahsediliyor. Allah'ın değişmediğine dair bir kanıt daha. Değişmeyen Allah'ın, değişmeyen bir müjdesi var. Sonsuza dek kalıcı olan bu müjde, onu kabul etmek isteyenlere güvence veriyor. Müjde, Allah'ın değişmeyen sevgisini anlatıyor ve dünyaya ulaşması gereken mesaj da tam olarak bu. Herkesin bunu duyma fırsatına sahip olması gerek, o yüzden Allah Kendi halkına onu yaymalarını söylüyor.

“O kendi önünde sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti. Kendi isteği ve iyi amacı uyarınca İsa Mesih aracılığıyla kendisine oğullar olalım diye bizi önceden belirledi” (Ef. 1:4, 5). Bu ayet, müjdenin gerçekten ne kadar “sonsuz” olduğuna dair bize başka ne anlatıyor?

“Dünyanın kuruluşundan önce” bizi Mesih'te seçti. “Sonsuz” müjdenin böylesi! Daha bu dünyanın Yaratılış'ından önce, Allah bizim O'nda kurtulmamızı tasarlamış.

Buradaki bazı sözcüklere bakın: “seçti,” “önceden belirledi,” “iyi amacı,” “oğullar.” Bu iki ayette Allah'ın “Kendisi'nde” sonsuz hayat bulmamızı istediğinin ne kadar vurgulandığına bir bakın. Allah'ın tüm bunu ta başlangıçtan seçmiş olduğu gerçeği (ayrıca bkz. 2Se. 2:13, 2Ti. 1:9), açıkça O'nun lütfuna işaret ediyor ve kurtuluşumuzun bizim yapabileceğimiz herhangi bir şeyden ya da herhangi bir varlığın liyakatinden kaynaklanamayacağını, sadece Allah'ın kendi sevgi dolu kişiliğinden kaynaklandığını gösteriyor. Daha var olmamızdan bile önce, O'nda kurtulmak üzere seçildiysek, kurtuluş nasıl olur da bizim yapabileceğimiz herhangi şey sayesinde olabilir? Onu ya kabul edeceğiz ya da reddedeceğiz.

Peki bu seçim, seçilenlerin hayatında ne şekilde ortaya kondu? “Kendi önünde sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için” (Ef.1:4). İşte biz bunun için de seçildik.

Biz, Mesih'in dönüşünden önce son zaman mesajının bir parçası olarak, “sonsuz dek kalıcı olan müjde”yi dünyaya yaymaya çağırıldık. Neden “sonsuz dek kalıcı olan müjde” gerçeğini başkalarıyla paylaşmadan önce bilmeli ve kendi hayatımızda tecrübe etmeliyiz?

EK ÇALIŞMA: Kurtuluş güvencesine sahip olabiliriz ama bu konuda haddimizi de bilmeliyiz. Sahte kurtuluş güvencesi diye bir şey var mı? Tabii ki var ve İsa o konuda şu sözlerle uyarıda bulundu: “Bana, ‘Ya Rab, ya Rab!’ diye seslenen herkes Göklerin Egemenliği’ne girmeyecek. Ancak göklerdeki Babam’ın isteğini yerine getiren girecektir. O gün birçokları bana diyecek ki, ‘Ya Rab, ya Rab! Biz senin adıyla peygamberlik etmedik mi? Senin adıyla cinler kovmadık mı? Senin adıyla birçok mucize yapmadık mı?’ O zaman ben de onlara açıkça, ‘Sizi hiç tanımadım, uzak durun benden, ey kötülük yapanlar!’ diyeceğim.” (Mat. 7:21–23).

Bu kişiler iki ölümcül hata yapmışlardır. Birincisi, Rabb’in adıyla harika işler yapmış olmalarına rağmen, Rabb’in isteğini yerine getirmedi, yani O’nun yasasına itaat etmediler. İsa “Uzak durun benden,” ey “günahsız olmayanlar” ya da ey “hatasız olmayanlar” veya “mükemmel olmayanlar” demedi. Bunun yerine onları “kanunsuzluk işleyenler” (CANDEMİR) ya da “yasayı hiçe sayanlar” (COSMADES) olarak tanımladı, bu ifadeler “yasadışı” anlamındaki *anomian* sözcüğünün karşılığıdır. İkinci olarak, kendilerine ve başardıkları işlere yaptıkları vurguya dikkat edin: *Biz bunu senin adıyla yapmadık mı? Ya da biz şunu senin adıyla yapmadık mı? Ya da, biz şu diğer şeyi ve her şeyi senin adıyla yapmadık mı?* Hadi ama! Allah’ın önünde kendilerini haklı çıkarmak için yaptıkları işleri öne sürdüklerine göre, Mesih’ten çok fazla uzaklaşmış olmalılar. Bizi kurtaracak olan işler, sadece bize iman aracılığıyla verilmiş olan Mesih’in işleridir. Bizim güvenememiz, kendimizde ya da kendi işlerimizde değil, yalnızca Mesih’in bizim için yaptığındadır. Güvence mi istiyorsunuz? Allah’ın yasasına itaat edin ve sadece İsa’nın doğruluğundaki erdemlere güvenin, böylece ihtiyacınız olan tüm güvenceye sahip olacaksınız.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Martin Luther’in şöyle dediği bildirilmiştir: “Kendime baktığımda, kurtarılabileceğime inanmıyorum. İsa’ya baktığımdaysa kayıp olabileceğime inanmıyorum.” Bu sözlerde ne derin bir bilgelik saklı. Bu cümleyi her zaman gözünüzün önünde bulundurmak neden çok iyi bir fikir?
- ❷ Daha dünya bile kurulmadan önce bizim kurtuluş için seçilmiş olmamız konusunu biraz daha düşün. Bu gerçek neden herkesin kurtarılacağı anlamına gelmiyor? Eğer insanlar kurtarılmayacaksa, bu Allah onları seçmediği için mi, yoksa o kişilerin yaptığı tercihler yüzünden mi olacak? Bu soruyu sınıfta tartışın.
- ❸ Büyük mücadele senaryosu gerçeği, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh’un sevdiği bir dünyada bile var olan kötülük gerçeği ile mücadele etmemizde bize nasıl yardımcı olabilir?

Tanrı'yı Tanıtmak

Andrew McClesney, Adventist Misyonu

Bir cenazede, iş arkadaşıyla ayak üstü bir sohbet ederken, arkadaşı iş idarecisi ve bir Adventist olan David Kim'e hafta sonları en çok ne yapmaktan hoşlandığını sordu. "Kiliseye gidiyorum ve ailemle vakit geçiriyorum," diye cevapladı David.

İş arkadaşı, kendisinin de ailesiyle vakit geçirmeyi sevdiğini söyledi. David onun inanç hakkında konuşmak istemediğini hemen fark etmişti.

İki adam aileleri hakkında sohbet ettiler. Sonra David, "Aile hakkında bir süredir konuşuyoruz, peki ya inanç?" diye sordu.

İş arkadaşı çabucak cevap verdi, "Ben ateistim."

"Neden ateistsin?" diye sordu David.

İlerleyen sohbet, cenazeye katılanlar içinden başkalarının da konuya dahil olmasını sağlayınca, David'in Kutsal Kitap dersleriyle sonuçlanmasını umut ettiği tohumlar ekilmiş oldu.

David, Tanrı'yı sıradan bir konuşmaya dahil etmenin kolay olduğunu söylüyor. İşte kendisine her gün sorulan sorulara verdiği yanıtlardan bazıları:

* *Hafta sonu nasıldı?* Müthiş bir hafta sonu geçirdim! Cumartesi günü kiliseye, Pazar günü süper markete gittik.

* *Eşinle nasıl tanıştınız?* Şikago'daki bir kilisede tanıştık.

* *Hala çello çalıyor musun?* Eskisi kadar değil ama oğluma öğretiyorum. Ayrıca Daniel ve Vahiy kitaplarını konu alan enteresan bir albüm yapmak isteyen Hıristiyan bir şarkıcıyla da iletişim halindeyiz.

* *Eğlenmek için neler yapıyorsunuz?* Boş vaktimin çoğunu ailem ve inancım ile ilgili etkinliklerle harcıyorum.

* *İş ve özel hayatındaki dengeyi kurabilmek için arzuların ve hırslarınla nasıl başa çıkıyorsunuz?* Bu gerçek bir zorluk olabilir —bu konudaki fikrini de bilmiyorum ama— bana en çok yardımcı olan şeylerden biri ettiğim dualar.

* *İş hayatında başarılı olmak için bana önerebileceğin bir şey var mı?* En yararlı bulduğum şey her sabah duaya vakit ayırmak ve Kutsal Kitap okumak. Bu benim her güne büyük resme odaklanarak başlamamı sağlıyor.

David kendisini bir olta balıkçısına benzetiyor.

"Olta balıkçıları sadece oltayı atarlar," diyor David. "Yemi atıyor ve aç balıkların oltaya gelmesini izliyorum."

Bu yöntemler sayesinde, David'in iş arkadaşları içinden Tanrı hakkında daha fazlasını öğrenmek isteyen bir çokları oldu. Haftada iki, hatta bazen dört Kutsal Kitap dersi veriyor David. İş arkadaşlarından ikisi vaftiz oldu bile.

David Kim, iş hayatında bir yönetici ve bir Yedinci Gün Adventistidir. Aynı zamanda da Adventist mesajını zenginlere, materyalistlere ve iyi eğitilmişlere ulaştırmayı amaçlayan bir organizasyon olan Nicodemus Topluluğu'nun kurucusudur.

Mesih Göksel Tapınakta

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Rom. 8:3, Yu. 1:29, Va. 5:12, İbr. 7:1–28, 9:11–15, Lev. 16:13, İbr. 9:20–23.

HATIRLAMA METNİ: “Tanrı O’nu pek çok yükseltti ve O’na her adım üstünde olan adı bağışladı. Öyle ki, İsa’nın adı anıldığında gökteki, yerdeki ve yer altındakilerin hepsi diz çöksün” (Filipililer 2:9, 10)

Göksel tapınaktaki İsa’dan bahseden İbraniler kitapçığı şöyle der: “Melkisedek düzeni uyarınca sonsuza dek başkâhin olan İsa oraya uğrumuza öncü olarak girdi” (İbr. 6:20).

Kutsal Yazılar, özellikle de Yeni Ahit, Mesih’in yeryüzünde bizim için kurbanlık görevini tamamladıktan sonra, göksel tapınakta başrahibimiz olarak üstlendiği rol konusunda çok açıktır.

Bu hafta Mesih’in göksel tapınaktaki hizmetini araştıracağız. O’nun şefaati işi, halkının son zamana hazırlanması için çok önemlidir. O yüzden bize şu çok değerli öğüt verilmiştir: “Tapınak ve araştırmacı yargılama konusu, Allah halkı tarafından açıkça anlaşılmalıdır. Herkes, yüce Başrahipleri’nin konumu ve işi hakkında bilgi sahibi olmalıdır. Aksi halde bu zamanda zaruri olan imanı yaşamaları ya da Allah’ın onlar için uygun gördüğü konuma gelmeleri imkânsız olacaktır.”—Ellen G. White, *The Great Controversy [Büyük Mücadele]*, s.488 [Allah ve Şeytan Arasındaki Savaş, s. 492].

Mesih göksel tapınakta bizim için ne yapıyor ve özellikle son günlerde bizim bu konuyu anlamamız neden çok önemli?

*5 Mayıs Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Yüce Kurban

Mesih'in yüce kurbanlığını incelemek, imanlıların son zamana hazırlanması için çok önemlidir. İnsanlar genelde önlerindeki hedefe bakarlar ve bu mantıklıdır da; ama aynı zamanda hedefin arkalarında kaldığını fark etmeleri de iyidir. Golgota'dan bahsediyoruz. Burada İsa'nın bizim için ulaştığı hedef, mutlakdır, sondur ve aynı zamanda önümüzdeki hedefe de açıklık getirir.

Romalılar 8:3, 1. Timoteos 1:17, 6:16, 1. Korintliler 15:53 ayetlerini oku. Allah, Oğlu'nu dünyaya neden gönderdi?

Allah, Mesih'i günahı insan benliğinde yargılamak için bir günah sunusu olması amacıyla gönderdi. Bunun anlamı nedir? Ölümsüz bir Varlık olarak, Mesih ölemezdi. O yüzden Rab insan oldu, bizim ölümlülüğümüzü Kendi üzerine aldı ve böylece bizim temsilcimiz olarak ölebildi.

İlahî olduğu ve Tanrı özüne sahip olduğu halde, İsa "insan benzeşiminde" doğdu ve çarmıh üzerinde "ölüme bile boyun eğerek" Kendini alçalttı (*Filp. 2:6-8*). Sadece Allah tarafından bilinen bir şekilde, İsa çarmıhta can verirken, Mesih'in ilahîliği ölmedi. İnsan anlayışının ötesinde bir şekilde, İsa'nın ilahîliği rahimdeki dokuz ay süresince ve mezardaki günlerde suskundu; ayrıca İsa yeryüzündeki yaşamında ve hizmetinde de ilahîliğini insanlığına yardım etmek için asla kullanmadı.

Luka 9:22 ayetini oku. Bu ayet bize Mesih'in ölümünün amaçlılığı hakkında ne anlatıyor?

Mesih ölmek için doğmuştu. Sonsuzlukta, karşılaşacağı alayı, kırbaçlanmayı, dayığı ve yürekler acısı çarmıha gerilişini düşünmediği bir an bile olmadığını hayalimizde canlandırabiliriz. Bu, daha önce kimsenin şahit olmadığı ve tam olarak anlaşılmamış, eşsiz sevgiden başka bir şey değildir.

Böyle bir sevginin karşısında biz insanlar yere kapaklanıp imanla ve itaatle tapınmaktan başka ne yapabiliriz ki? Çarmıh gerçeği insan liyakatının değersizliği hakkında bize söylüyor?

Allah'ın Kuzusu

Yuhanna 1:29, Vahiy 5:12 ve 13:8 ayetlerini oku. Bu ayetlerdeki ortak imge ve bu imgenin bizim kurtuluş planını anlamamız için taşıdığı önem nedir?

Vaftizci Yahya İsa'ya "Allah'ın Kuzusu" derken, yanlış anlaşılabilir bir şekilde tapınağa atıfta bulunuyordu. Daha da doğrusu, Mesih'in günah için ölümünün, öteden beri günahlar için kurban edilen tüm kuzuların (ve İbrani tapınağındaki törenlerde kurban edilen tüm diğer hayvanların) boğazlanmasının yerine geçtiğini söylüyordu. Ashda dört Müjde de, başka ne öğretirlerse öğretsinler, en nihayetinde İsa'nın dünyanın günahlarını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu rolünde yaptıklarının hikâyesini anlatmaktadır.

Fakat İsa'nın öyküsü ve bizim kurtuluşumuz için yaptıkları, ölümü ve yeniden dirilişiyle dahi, Müjdelerde sona ermiyor.

İbraniler kitapçığı başından itibaren Mesih'in kurbanlık Kuzu görevinden sonra üstlendiği göksel tapınaktaki başrahip hizmetinden bahsetmektedir. O'ndan ilk bahsedilen, çarmıhtan sonraki rolüyle ilgili olan ayetten başlayarak (İbr. 1:3), ilerideki tüm bölümlerde İsa'dan hep başrahip olarak bahsediliyor. Göksel tapınaktaki işiyle ilgili tüm detaylı açıklama da İbraniler 7:1–28 ayetlerinde yapılıyor.

İbraniler 7:1–28 ayetlerini oku. Yazar burada İsa hakkında ne söylüyor?

Bu ayetlerin anlamı çok derin ve zengin olmakla birlikte, özünde söyledikleri şudur: İsa Mesih'in rahipliği, Harun'un soyundan gelenlerin dünyasal tapınak hizmetindeki rahipliğinden daha iyidir. Ancak şimdi, dünyasal tapınaktaki dünyasal rahiplik yerine, gökteki tapınakta bizim için hizmet eden göksel bir başrahibimiz var. Yani, artık İsa'ya odaklandığımızda, gözlerimizi göksel tapınaktaki başrahibimiz olarak O'na odaklayabiliriz.

Bizim Başrahibimiz

İbraniler 7:24–27, 8:6 ayetlerini oku. Bu ayetlerde bize hangi büyük umut veriliyor?

Mesih, tümünden kurtarma yeterliliğine sahiptir, çünkü başka hiç bir rahibin sahip olamayacağı nitelikler O'nda toplanmıştır. O, günahları affetme yetkisi olan Allah'tır. O'nun rahipliği süreklidir. Hristiyanlık dönemi boyunca, hastaları iyileştirdiği, yalınları teselli ettiği zamanki aynı sevgi dolu merhametiyle, halkı için sürekli arabuluculuk etmiştir. O da insandı ama günahsız doğmuş ve öyle de kalmıştı. Günahsız Kişi olarak, toplam insanlık günahının sarsıcı ağırlığı altında ölmüştü. O yüzden sadece O, Tanrı–İnsan olarak gökteki tapınakta günahkârlar için arabuluculuk edebilir.

Bu ayetler de Mesih'in kurbanlığının ilk ve son kez olduğunu doğruluyor. Sadece bir kez olması gerekiyordu ve yaşamış her insanoğluna kurtuluş getirmesi yeterliydi.

Sonuçta, çarımışta can verenin kim olduğunu düşünürseniz, böyle bir sununun her insanoğlu için yeterli olmaması mümkün olabilir mi?

İbraniler 9:11–15 ayetlerini oku. Mesih, ölümüyle ve şimdi de gökteki hizmetiyle bizim için ne sağlamıştır?

İbraniler 9:12 ayeti Mesih'in "sonsuz kurtuluşu sağladığını" söylüyor. "Kurtuluş" olarak çevrilen Grekçe sözcük aynı zamanda "fidye ödeyerek kurtarma," "salıverme," ve "kurtarış" anlamlarına geliyor. Bu, Luka 1:68 ayetinde Zekeriya'nın, Rabb'in "halkının yardımına gelip onları fidyeyle kurtardığını" söylediği yerde kullanılan aynı sözcüktür. Mesih'in kanına –yeterli olan tek kurbanın kanı– yapılan atfın anlamı, bu kurtuluşu, bu salıverilmeyi sağlayanın kurbanlık Kuzu'nun Mesih olduğunun vurgulanmasıdır. Müjdenin iyi haberi ise, Mesih'in bunu Kendisi için değil bizim için yaptığı ve O'nun kurbanlığını kabul eden her kişi için de geçerli olacaktır.

Mesih'in bizim için "sonsuz kurtuluşu sağladığı" ve bunu başardıktan hemen sonra da göksel tapındaki yerinde yine bizim için çalışmaya başladığını düşün. Bu, Mesih'in göksel tapınakta bizim için yaptığıyla ilgili bize ne şekilde umut veriyor?

Bizim Şefaatiğimiz

Günah Allah ile insanlık arasına korkunç bir ayrılık getirmiş olsa da, Mesih'in kurban olarak ölmesi sayesinde insanlar Allah'a ulaştırıldı ve O'nun huzuruna çıkabilmeye devam edebilirler. *Bkz. Ef. 2:18, 1Pe. 3:18.*

“Canlarımız için gemi demiri gibi sağlam ve güvenilir olan bu umut, perdenin arkasındaki iç bölmeye geçer. Melkisedek düzeni uyarınca sonsuza dek başkâhin olan İsa oraya uğrumuza öncü olarak girdi” (İbr. 6:19, 20). Bu ayetlere göre, İsa bizim için ne yapmıştır?

İbraniler 9:24 ayetini oku. Bu ayet Mesih'in işine neyin dahil olduğunu söylüyor?

İsa, Temsilcimiz olarak göksel tapınağa, hatta Allah'ın huzuruna *bizim için* çıkmış olan öncüdür. Yani, İsa Baba'nın önünde durarak, kefaretinin erdemiyile, bizim adımıza “sağladığı” “sonsuz kurtuluş” için hizmet ediyor.

Evet, biz İsa'yı kabul ettiğimizde günahlarımız bağışladı ve Allah'ın önüne temizlenmiş ve bağışlanmış olarak çıktık. Fakat şu gerçek değişmedi; Hristiyan olmamızdan sonra bile, onca harika zafer vaadine rağmen, zaman zaman günah işlemeye devam ediyoruz. Böyle durumlarda, İsa bizim göklerdeki başrahibimiz olarak aracılık ediyor. O, tövbe eden günahkârı, bizim değil (çünkü bizde yok) Kendi erdemlerini öne sürerek, Baba'nın karşısında temsil ediyor. “Bu nedenle O'nun aracılığıyla Tanrı'ya yaklaşanları tümüyle kurtaracak güçtedir. Çünkü onlara aracılık etmek için hep yaşamaktadır” (İbr. 7:25).

Yeniden doğan hangi Hristiyan, Mesih'in sürekli merhametine ve lütfuna olan gereksinimini hissetmez ki? Yani İsa'da sahip olduğumuz yeni hayata, varlığımızdaki harika değişimlere rağmen, kim bağışlanmaya duyduğu sürekli gereksinimi fark etmez? Öyleyse İsa'nın başrahibimiz olduğu bilgisi bizim için neden çok değerlidir?

Kefaret Günü

İbraniler kitapçığı, dünyasal İbrani tapınağı hizmetinin, Mesih'in bizim başrahibimiz olarak atanarak girdiği göksel tapınağın bir örneği olduğunu söylüyor. İki bölmesi, arınma ve kurban törenleriyle dünyasal hizmet, "Musa'[nın] tapınma çadırını kurmak üzereyken Tanrı tarafından uyarıldı[ğı gibi]," "göktekinin örneği ve gölgesi"ydi (*İbr. 8:5*).

Ayrıca, tıpkı dünyasal tapınaktaki törenin iki bölmedeki, yani Kutsal Yer ve En Kutsal Yer'deki hizmetten oluştuğu gibi, Mesih'in göksel tapınaktaki hizmeti de bu şekildedir. Dünyasal tapınakta, yargılama kavramı Kefaret Günü'nde temsil edilmektedir ve bu yüzden Levililer 16. bölümde anlatıldığı gibi tapınak temizleniyordu. Bu, başrahibin ikinci bölmeye, En Kutsal Yer'e girerek halk adına temizleme ve kefareet işini yaptığı, yılda bir kez gerçekleşen bir olaydı (*Lev. 16:12-14*).

İbraniler 9:20-23 ayetlerini oku. Arındırılması ve temizlenmesi gereken nedir ve bu neden Mesih'in Kefaret Günü hizmetine açık bir göndermedir?

Göksel tapınağın kendisinin temizlenmeye ya da "arındırılmaya" ihtiyaç duyduğunun ifade edilmesi, alimleri çok şaşırtmıştı. Fakat konu Kefaret Günü'ne yapılan atf dikkate alınarak anlaşıldığında, sorun ortadan kalkıyor. İbraniler 9:23 ayetinde, Mesih'in göksel tapınaktaki işinin, dünyasal başrahibin Kefaret Günü'nde İsrail tapınağında yaptığıın gerçek ifadesi olduğu anlatılıyor. Dünyasal rahibin dünyasal tapınağı temizleme hizmeti, Mesih'in bir gün göksel tapınakta yapacağı işin bir öngörümüydü. Metinde bu göksel temizlemenin Mesih'in göğe yükselişinden hemen sonra başladığı söylenmiyor. Daniel kitabını incelediğimizde, hizmetin bu safhasının 1844 yılında başladığını görüyoruz. Öyleyse, son günleri yaşayan Hristiyanlar olarak, içinde bulunduğumuz dönemin ciddiyetinin farkında olmalıyız, fakat aynı zamanda Mesih'in bizim için geçmişte yaptığıın ve şimdi de göksel tapınakta yapıyor olduğunun güvencesiyle huzur bulabiliriz.

Birinci meleşin mesajı ilan ediyor: "Tanrı'dan korkun! O'nu yüceltin! Çünkü O'nun yargılama saati geldi" (Va. 14:7). Yargılama gerçeği, sonun ne kadar yakın olduğuna işaret ediyor. Bu gerçek yaşamımıza ne şekilde etki etmeli?

EK ÇALIŞMA: İbraniler kitapçığı, Mesih'in hem kurbanımız olarak yeryüzünde, hem de başrahibimiz olarak gökte yaptığının bir modeli, bir örneği olarak dünyasal tapınağa işaret ediyor. İsrail tapınağı her zaman müjdenin bir örnek dersiydi. Amacı da Yahudilere kurbanlığı, şefaathçılığı, yargılamayı ve günahın nihaî sonunu kapsayan kurtuluş planının öğretilmesiydi. Daniel kitapçığı da Mesih'in göksel tapınakta gerçekleştirdiği nihaî işin apokaliptik (son zamana dair) boyutunun anlaşılması için okuyuculara daha fazla ışık tutuyor. "Temizlenme, yargı ve haklı çıkarmaya yaptığı vurgu ile Daniel'in apokaliptik görümleri Kefaret Günü'nün tasvirini yeryüzü tarihinin en sonuna yerleştiriyor. Temizlenme, göksel tapınakta ve Mesih'in kral ve rahip olarak yaptığı işle doğrudan bağlantılıdır. Görümler zaman unsurunu açarak, okuyucunun kurtuluş tarihindeki o belirli zamanı, Mesih'in Allah'ın göksel konutunda son temizlenme, yargılama ve savunma yapmaya başladığı anı belirlemesine imkân veriyor."—*Handbook of Seventh-day Adventist Theology [Yedinci Gün Adventist İlahiyatı El Kitabı]* (Hagerstown, Md.: Review and Herald® Publishing Association, 2000), s. 394.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Ellen G. White'tan yapılan şu alıntıya bir bak: "Eski zamanlarda insanların günahlarının imanla günah sunusuna yüklendiği ve onun kanı aracılığıyla simgesel olarak dünyasal tapınağa aktarıldığı gibi, yeni antlaşmada da töbekârların günahları imanla Mesih'in üzerine yüklenmiş ve gerçekte göksel tapınağa aktarılmıştır. Ve dünyasal tapınağın temizlenmesinin kendisini kirleten günahların giderilmesiyle tamamlandığı gibi, göksel tapınağın temizlenmesi de, orada kaydedilmiş olan günahların giderilmesi, ya da silinmesiyle tamamlanacaktır. Ancak bu işlem tamamlanmadan önce, kimlerin günahtan tövbe ve Mesih'e iman yoluyla O'nun kefareteninden yararlanmaya hak kazandığının belirlenmesi için, kayıtları içeren kitapların incelenmesi gerekir."—*The Great Controversy [Büyük Mücadele]*, s.421, 422 [Allah ve Şeytan Arasındaki Savaş, s. 425, 426]. "O'nun kefareteninden yararlanmaya hak kazananların" kimler olduğunu hangi iki şeyin ortaya çıkartacağını söylüyor? Özellikle de son günlerin denemeleri içinde, Allah'ın halkının bunların ne olduklarını iyice kavramaları neden önemlidir?
- ❷ Levililer 16:15, 16 ayetlerini oku. Kanın önemi nedir? Kan neyi temsil ediyordu? O zamanlarda Kefaret Günü töreni için kan neden o kadar önemliydi ve bugün bizim için ne ifade ediyor?

Çek Televizyonu

Andrew McCbesney, Adventist Misyonu

Irena Metzova, neden Atlantik Okyanusu'na düşen bir yolcu jetine binmekten son anda kurtulduğunu bilmiyordu. Fakat hayatının başışlanmış olması sayesinde Sebt gününü ulusal televizyonda paylaşma şansını yakaladı.

Irena, lise öğrencisi oğlunun da dahil olduğu bir basılı yayın müjdeciliği öğrenci grubu için gönüllü aşçılık yaparak geçirdiği yaz sonrasında, New York'tan memleketi Çek Cumhuriyeti'ne dönmeyi planlamıştı. Fakat hava yolu şirketi KLM, grev dolayısıyla uçuşlarını erteledi ve Irena'ya son dakikada Swissair'in uçuşundan yer ayırttı. Irena Çek Cumhuriyeti'ndeki kız kardeşine programdaki değişikliği bildirdi ve ertesi gün Prag hava alanında buluşmak üzere anlaştılar.

Sabah kardeşi, bir Swissair DC-10 uçağının New York'tan kalktıktan iki saat sonra yaptığı kaza haberiyle uyandı. Bu Irena'nın uçağıydı.

Göz yaşları içinde Irena'nın eşini aradı. "Ben kardeşimi, sen de karını kaybettin," dedi.

Ama Irena uçağa binmemişti. New York John F. Kennedy Havaalanı'ndaki 111 numaralı uçuşunu kontrol ettirmek için Swissair bankosuna gittiğinde, müşteri temsilcisi ona her şeyi değiştirecek bir şey söylemişti.

"Bayan Metzova, siz Çeksiniz," demişti müşteri temsilcisi. "Sizi Çek Hava Yolları'ndan Çek Cumhuriyeti'ne aktarmasız giden bir uçağa alabiliriz. Ne dersiniz?"

Irena, Cenevre'de aktarma yapmak zorunda kalmayacağı için bu fikri beğenmiş, müşteri temsilcisi de onun için yeni bir bilet basmıştı.

"Uçağa yetişmek için 15 dakikanız var," demişti temsilci. "Çabuk olun!"

Swissair uçağı 2 Eylül 1998, saat 22:30'da Kanada açıklarında denize çakıldı. Uçaktaki 229 kişiden hiç biri kurtarılamadı. İçlerinde bir yıl eğitim almak için Fransa'ya giden Yedinci Gün Adventisti bir öğrenci de vardı. Trajedinin sebebinin uçakta çıkan bir yangın olduğu sanılıyor.

Dünya yasa boğulurken Irena'nın kardeşi seyahat planındaki değişikliği öğrendi.

Aşağıda resmi bulunan, şimdi 68 yaşındaki Irena neler olduğunu açıklayamıyor fakat trajediden birkaç yıl sonra Çek ulusal televizyonunda bir yayına katıldığında, imanından bahsetme fırsatını yakalamış. "Cevap Bulan Dualar" adlı televizyon programına katılan Irena, henüz komünizm döneminde olan Çekostovakya'daki baskı ortamına rağmen kendisine söz verildiğinde Tanrı'nın iyiliğinden bahsetmiş ve Sebt günü hakkındaki dördüncü buyruğu okumuş.

Irena'nın, GLOW¹ broşür hizmetlerinin koordinatörü olan oğlu Kamil Metz, pek çok kişinin Kutsal Kitap'taki Yedinci Gün Sebtini ilk kez o gün duyduğunu söylüyor.

"Program yayınlandıktan sonra diğer Adventistler, akrabalarının kendilerini arayıp 'Sebt gününün Kutsal Kitap'ta yer aldığını hiç bilmiyorduk' dediklerini söylediler."

Bunların hepsi Irena bir şekilde o uçağa binmediği için oldu.

1. Kurtuluş, sağlık, dua ve Kutsal Kitap'ın güvenilirliği konuları üzerine hazırlanan cep boy broşürler aracılığıyla, müjdeyi yayma konusunda dünya genelindeki imanlıları harekete geçirmeyi amaçlayan bir hizmet.

Yasa'nın “Değiştirilmesi”

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Rom. 8:1; 7:15–25; Rom. 7:1–14; Yu. 20:19–23; Elç. 20:6, 7; Dan. 7:23–25; Va. 13:1–17.

HATIRLAMA METNİ: “Yüceler Yücesi’ni kötöleyen sözler söyleyecek, O’nun kutsallarına baskı yapacak. Belirlenen zamanları, yasaları değiştirmeyi amaçlayacak. Kutsallar üç buçuk yıl için eline teslim edilecekler” (Daniel 7:25).

Allah’ın yasası konusu son günlerin olaylarını anlayışımız için kritik öneme sahiptir. Daha da hususi olarak, dördüncü emir, yani yedinci gün Sebt konusu. Her ne kadar kurtuluşun yalnızca imanla olabileceğini ve Sebt dahil olmak üzere yasaya uymanın hiçbir zaman kurtuluş getiremeyeceğini anlasak da, ayrıca şunu da anlamalıyız ki, son günlerde, yedinci gün Sebt dahil olmak üzere Allah’ın yasasına itaat, bizim gerçek bağlılığımızın kime olduğunun görünen işareti, nişanı olacaktır.

Bu nişan, özellikle tüm güçlü siyasi ve dini oluşumların birlik olup dünyanın sakinlerini sahte bir ibadet biçimine zorlayacakları, Vahiy 13. ve 14. bölümlerde tarif edilen büyük son zaman olayları sırasında daha da belirginleşecektir. Tüm bunlar, Vahiy 14:7 ayetinde Allah’ın halkının “göğü, yeri, denizi, su pınarlarını yaratana tapınmaya,” yani sadece ve sadece Yaratıcı’ya tapınmaya çağırılmasına tezat teşkil etmektedir.

Bu hafta Allah’ın yasasını, özellikle de Sebt gününü inceleyeceğiz ve yasanın değiştirilmeye çalışılmasıyla ve bunun son günlerde yaşadığı anlaşılın bizim için ne ifade ettiğiyle ilgili konulara değineceğiz.

*12 Mayıs Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Vaat

Kutsal Kitap'taki en muhteşem vaatlerden biri Romalılar 8:1 ayetinde yer alır: “Öyleyse şimdi, Mesih İsa’da olanlara, bedene göre değil, ama Ruh’a göre yürüyenlere mahkûmiyet yoktur” (CANDEMİR). Bu sözler, hemen önceindeki düşünce dizisine bir özet, bir sonuç olarak gelmektedir. O yüzden, bir önceki bölümde Pavlus’un bahsettiklerini incelersek, bu ayetin barındırdığı umut ve vaadi daha iyi kavrayabiliriz.

Romalılar 7:15–25 ayetlerini oku. Pavlus’un, Romalılar 8.1 ayetinde söylediklerini daha da güven verici hale getiren, bu ayetlerde söylediklerinin özü nedir?

Pavlus’un bir imanlı olarak özellikle kendisinden bahsedip bahsetmediği konusu Hristiyanlık alanında çok tartışılmış olsa da, bir şey açıktır: Doğrusu, Pavlus günahın gerçekliğinden söz ediyor. Herkes, Hristiyanlar bile, Pavlus’un burada bahsettiği mücadeleyle kendisi arasında bir bağlantı kurabilir. Bize yapmamız gerektiğini bildiğimiz şeyi yaptıran, ya da tam tersine yapmamız gerektiğini bildiğimiz şeyi yaptırmayan, bedenini yanlış yapmaya iten gücünü ve “içimizde yaşayan günahı” hangimiz hissetmemişti ki? Pavlus’a göre sorun yasa değil; sorun bizim bedenimiz.

Hangimizin doğru olanı yapmak istememize rağmen yanlış olanı yaptığımız zamanlar olmadı ki? Pavlus burada günahın yeniden doğmuş bir Hristiyanın hayatındaki kaçınılmazlığından bahsetmiyor olsa bile, muhakkak ki Allah’a itaat etmeye çalışanların hep karşısına çıkan mücadeleye dair güçlü bir sav ortaya koyuyor.

Böylece o meşhur sözlere geliyor: “Ne zavallı insanım! Ölümüne giden bedenden beni kim kurtaracak?” (Rom. 7:24). Sorusunun cevabı İsa’da ve O’na iman edip lütufla Ruh’a göre yürüyenlere vaat edilen “mahkûmiyet yok” sözünde bulunmaktadır. Evet, iman edenler mücadele ediyor; evet, ayartmalarla karşılaşılıyorlar; evet, günah gerçek. Fakat İsa’ya iman yoluyla, inananlar artık yasa tarafından mahkûm edilmiyor; aksine, yasaya itaat ediyorlar. Böylece “bedene göre” değil, ruhta yürümeyi öğreniyorlar.

Bugünün ayetlerini tekrar oku. Pavlus’un burada söyledikleriyle hangi şekillerde bağlantı kurabilirsin? Öyleyse Romalılar 8:1 ayeti neden bu kadar harika bir vaat?

Yasa ve Günah

Dünkü derste gördüğümüz ayetler (*Rom. 7:15–25*) Hristiyanlar dahil olmak üzere herkes için geçerli olan günah gerçeğinden bahsediyordu. Bununla birlikte, bunlardan önceki ayetlerde Pavlus günahın ne kadar baskın ve ölümcül olduğunu gösteren yasaya işaret ediyor.

Romalılar 7:1–14 ayetlerini oku. Yasa ile günah arasındaki ilişki nedir? Bu ayetler aynı zamanda bize yasa tarafından kurtarılmanın imkânsızlığına ilişkin ne anlatıyor?

Pavlus'un burada öğrettiklerinden iki çok önemli sonuç çıkıyor. Birincisi, sorunun yasa olmadığını gösteriyor. Yasa “kutsal, doğru ve iyidir.” Sorun, ölüme götüren günahtır. Diğer husus da, yasanın bizi günahtan ve ölümden koruyacak güce sahip olmayışdır. Yasa, günah ve ölüm sorununu ortaya koyuyor; hatta günah ve ölüm sorununun daha da belirginleşmesine yol açıyor, fakat sorunu çözmek için hiçbir yol göstermiyor.

Bu ayetlere bakarak (ve diğer birçok ayeti görmezden gelerek) yasanın, yani On Emir'in hükümsüz kılındığını ancak yüzeysel bakan bir okuyucu söyleyebilir. Bu Pavlus'un vurguladığı noktanın tam tersidir. Yasa hükümsüz kılınmış olsaydı Pavlus'un burada yazdıkları hiçbir anlam ifade etmezdi. Pavlus'un savı ancak yasanın hâlâ bağlayıcı olduğu farz edildiğinde işlevsel oluyor, çünkü günah gerçeğine ve bunun sonucu olarak müjdeye olan ihtiyaca işaret eden yasadır. “Öyleyse ne diyelim? Kutsal Yasa günah mı oldu? Kesinlikle hayır! Ama Yasa olmasaydı, günahın ne olduğunu bilemezdim. Yasa, ‘Göz dikmeyeceksin’ demeseydi, başkasının malına göz dikmenin ne olduğunu bilemezdim” (*Rom. 7:7*).

Romalılar 7:13 ayetini dikkatle oku. Pavlus burada sadece yasa hakkında değil, onun neden hâlâ gerekli olduğu hakkında da ne söylüyor?

Yasa ölüme yol açmaz; günah açar. Yasa, günahın gerçekten ne kadar ölümcül olduğunu gösteren şeydir. Yasa, günaha işaret ettiği için iyidir. Ancak onun için bir çözümü yoktur. Çözüm sadece müjdededir. Pavlus'un burada vurguladığı husus, Mesih'te kurtarılmış olan Hristiyanlar olarak “Ruh'un yeni yolunda” kulluk etmemiz gerektiridir (*Rom. 7:6*); yani İsa'yla iman ilişkisi içinde yaşar ve kurtuluş için O'nun erdemlerine ve O'nun doğruluğuna güveniriz (Romalılar kitapçığında bundan önceki kısımların çoğunun ana fikri).

Senin kendi yasaya uyma tecrüben, Allah'ın lütfuna olan ihtiyacını sana ne şekilde gösterdi?

Sebt'ten Pazar'a?

Yedinci Gün Adventistleri olarak, diğer mezheplerdeki Hristiyan kardeşlerimizin yasanın yürürlükten kalktığını, ya da yasa altında değil lütuf altında olduğumuzu söylediklerini sıkça duyarız. Ne var ki, gerçekte söyledikleri, sadece dördüncü emrin yürürlükten kalktığıdır. Buna rağmen bir çoğu bunu bile açıkça söylemez. Aksine, yedinci gün Sebt'i'nin İsa'nın dirilişi anısına haftanın ilk günü olan Pazar'la değiştirildiğini söylerler.

Bunu kanıtlayan ayetler olduğuna da inanırlar.

Bir çok Hristiyanın Eski Ahit'teki yedinci günün Yeni Ahit'te haftanın ilk günüyle değiştirildiğini gösterdiğine inandıkları, yaygın olarak kullanılan ayetlerden bazılarını aşağıda göreceğiz. Bunları okurken kendimize şu soruyu sormalıyız: ayetler gerçekten günün değiştiğini mi söylüyor, yoksa bir değişiklik getirme seviyesine gelmeden, sadece o gün gerçekleşen olayları mı tarif ediyor?

Yuhanna 20:19–23 ayetlerini oku. Öğrencilerin o odada bir arada bulunmalarının sebebinin ne olduğunu söylüyor? Bazılarının iddia ettiği gibi, bu ayetlerde İsa'nın dirilişinin anısına ibadet edildiğine dair bir şey söyleniyor mu?

Elçilerin İşleri 20:6 ve 7 ayetlerini oku. Bu ayetlerde Sebt gününün haftanın ilk günü olan Pazar gününe değiştiğini belirten bir şey var mı? Ayrıca bkz. Elçilerin İşleri 2:46.

1. Korintliler 16:1–4 ayetlerini oku. Sunuları haftanın ilk günü evde biriktirmelerinin istenmesi dışında, Sebt gününün Pazar'a değiştirilmesi hakkında ne söylüyor?

Haftanın ilk gününün yedinci gün Sebt'i'nin yerini aldığını söyleyen öğretiyi kanıtlamak için “delil” olarak kullanılan ayetler temelde bunlardır işte. Birkaç yerde imanlıların farklı sebeplerle bir araya geldiklerinden bahsedilse de, ayetlerden hiçbirinde bu toplanmaların Yedinci Gün Sebt'i yerine haftanın ilk gününde ibadet etmek için olduğundan bahsedilmiyor. Bu sav, yüzyıllardır devam eden Hristiyan geleneği olan Pazar'ın tutulmasını geriye doğru okuyarak ayetlerle kanıtlama çabasından başka bir şey değildir. Aslında o ayetlerde hiç olmayan bir şeyin oraya yerleştirilmesidir.

Yeni Ahit'te Yedinci Gün

Dünkü derste gördüğümüz gibi, Pazar gününün Sebt'in yerini aldığı fikrini desteklemek için yaygın olarak kullanılan ayetlerin hiçbiri aslında öyle bir şey söylemiyor. Hatta, Yeni Ahit'te yedinci gün Sebti'nden bahsedilen her ayette, onun Allah'ın On Emri'nden biri olarak halen tutulmakta olduğu ortaya konuluyor.

Luka 4:14–16; 23:55, 56 ayetlerini oku. Bu ayetler Mesih'in ölümü öncesinde ve sonrasında yedinci gün Sebti hakkında bize ne anlatıyor?

Mesih'in yanında olan kadınların “Sebt Günü, Tanrı'nın buyruğu uyarınca dinlendiklerine” (*Luka 23:56*) dikkat edin. Bahsedilen buyruğun, Sina Dağı'nda taş levhaya yazılmış olan dördüncü emir olduğu açıkça bellidir. Yani İsa'yla birlikte geçirdikleri zamanda O'ndan her ne öğrendilerse, Sebt emri de dahil olmak üzere Allah'ın emirlerini tutmak dışında bir şey öğrendiklerine dair hiçbir belirti yok. Hatta Mesih öğrencilerine “Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz” (*Yu. 14:15*) demişti. Kendisinin de bizzat yerine getirdiği bu buyrukları içinde yedinci gün Sebti de vardı. Eğer Pazar günü Sebt'in yerine geçecek idiyse, oradaki kadınlar bu konuda hiçbir şey bilmiyorlardı.

Elçilerin İşleri 13:14, 42–44; 16:12, 13 ayetlerini oku. Bu ayetler yedinci gün Sebti'nin tutulmasına dair hangi kanıtları önümüze koyuyorlar? Haftanın ilk gününün tutulmasına dair hangi kanıtları önümüze koyuyorlar?

Bu ayetlerde Sebt gününün Pazar'a değiştirildiğine dair hiçbir kanıt göremiyoruz. Aksine, İsa'ya ilk inananlar arasındaki yedinci gün Sebti'ni tutma alışkanlığına açıkça işaret ediyorlar.

Elçilerin İşleri 16:13 ayeti bilhassa ilginçtir, çünkü olaylar sinagog bağlamı dışında gerçekleşir. İmanlılar, bazılarının “mutat olarak” dua etmeye gittiği bir ırmak kıyısında toplanıyorlardı. Bunu da, İsa'nın ölümünden yıllar sonra, yedinci gün Sebti'nde yapıyorlardı. Pazar gününe bir değişim gerçekleşmişse de, bu ayetler bunu belirtmiyor.

Pazar gününü tutanlara yedinci gün Sebti hakkında yargılayıcı olmayan ve nazik şekilde tanıklık edebileceğin bazı yollar neler?

Sebt Günü'nü Değiştirme Teşebbüsü

Allah'ın yasasının, yani On Emir'in bağlayıcılığı hâlâ devam etmektedir (*ayrıca bkz. Yakup 2:10–12*) ve yedinci gün Sebti de bu yasaya dahildir. Öyleyse, arkasında Kutsal Kitap'tan herhangi destek olmamasına rağmen, neden bir çok Hristiyan Pazar gününü tutmaktadır?

Daniel 7. bölüm dört büyük imparatorluğun yükselişinden bahseder: Babil, Med-Pers, Grek, bunlardan sonra da dördüncü ve son dünyasal imparatorluk olan Roma. Roma İmparatorluğu'nun ileriki bir aşamasında, küçük boynuz gücünün bu imparatorluğun içinden yükseldiği tasvir edilir. Bu *hâlâ Roma İmparatorluğu'nun bir parçasıdır*, sadece sonraki bir aşamasıdır. Bu güç, doğrudan Roma'nın içinden yükselen ve bugüne kadar da onun bir parçası olan papalıkta başka ne olabilir ki? Thomas Hobbes 1600'lerde şöyle yazmıştı: “Eğer insan, bu büyük ruhani hakimiyetin kökenini düşünürse, kolayca fark edecektir ki Papalık, mevta Roma imparatorluğunun, mezarı üzerinde taçlanmış olarak oturan hortlağından başka bir şey değildir.”—Thomas Hobbes, *Leviathan* (Yapı Kredi Yayınları, 1993), s. 480.

Daniel 7:23–25 ayetlerini oku. Bu ayetler bize Pazar gününü tutmanın kökenlerini daha iyi anlamamıza yardım edecek ne öğretiyor?

Metnin orijinal dili Aramicede, 25. ayette küçük boynuz gücünün yasayı değiştirmeye “niyetlendiği” yazılı. Gerçekten, hangi dünyasal kuvvet Allah'ın yasasını değiştirebilir ki?

Bunun tam olarak ne şekilde olduğu tarihin karanlık sayfalarında unutulmuş olsa da, yedinci gün Sebti'nin değiştirilip yerine Pazar gününü tutmanın yerleştirilmesinin papalık dönemi Roma'sında gerçekleştiğini biliyoruz, bu gelenek zamanla o kadar yerleşti ki Protestan Reformu bile Pazar gününü tutma geleneğini bugüne kadar sürdürdü. Bugün çoğu Protestan, Kutsal Kitap'ın yedinci güne ilişkin emrini izlemek yerine hâlâ haftanın ilk gününü tutmayı tercih ediyor.

Vahiy 13:1–17 ayetlerini oku ve Daniel 7:1–8, 21, 24, 25 ayetleriyle karşılaştır. Bu ayetlerde son gün olaylarını anlamamıza yardım edecek hangi benzer tasvirler yapılmıştır?

Vahiy kitapçığı, Roma'nın sonraki bir safhası (papalık) ile ilgili tasvirler içeren Daniel kitabındaki tasvirleri doğrudan kullanarak, yine Vahiy kitapçığında tarif edilen güçlerin istekleri doğrultusunda “tapınmayı” reddeden kişilerin son zamanlarda uğrayacakları zulümlere işaret ediyor.

Vahiy 14:6, 7 ayetleri, özellikle de dördüncü emirden alınan cümleleri yansıtan 7. ayet (Çık. 20:11), ibadetle ilgili bu son zaman krizinde Sebt gününün hayati önemde olacağını anlamamıza nasıl yardım ediyor?

EK ÇALIŞMA: Gökte Allah'la savaşıyor ejderha, yani Şeytan (*Va. 12:7*), yeryüzünde “Tanrı'nın buyruklarını yerine getiren” Allah'ın halkıyla savaşıyor aynı varlıktır (*Va. 12:17; ayrıca bkz. 12:2, 4*). Aslında, bizzat Şeytan'ın kendisi de ibadet edilen bir varlık oluyor (*Va. 13:4*). Yani Şeytan, gökte Allah'a savaş açarak başlattığı mücadeleyi yeryüzünde devam ettirmeye çalışıyor. Allah'a saldırısının odağında da Allah'ın yasasına yaptığı saldırı bulunuyor.

“Dördüncü emirde Allah göklerin ve yerin yaratıcısı olarak ilan edilmekte, böylece diğer tüm sahte tanrılardan ayırt edilmektedir. Yedinci gün, yaratılış işinin anıtı olmak üzere, insan için dinlenme günü olarak kutsanmıştı. Allah'ı insanların zihinlerinde sürekli olarak varoluşun kaynağı ve saygı gösterilerek ibadet edilmesi gereken Varlık olarak tutmak için tasarlanmıştı. Şeytan insanları Allah'a olan bağlılıklarından ve Allah'ın yasasına itaatten döndürmeye çalışır; bu nedenle çabalarını bilhassa Allah'ı Yaratıcı olarak sergileyen emre yöneltir.”—Ellen G. White, *The Great Controversy [Büyük Mücadele]*, s. 53, 54 [Allah ve Şeytan Arasındaki Savaş, s. 52, 53].

Biz Rabb'e taparız çünkü O “göklerin ve yerin” Yaratıcısı'dır, yedinci gün Sebti ise O'nun yaratıcılığının temel işaretidir, bu işaretin kökeni Yaratılış haftasına kadar gider (*bkz. Yar. 2:1–3*). O yüzden Allah'ın yetkisine saldıran Şeytan'ın, bu yetkinin ilk ve temel işareti olan yedinci gün Sebti'nin peşinde olması şaşırtıcı değildir.

Son günlerde Allah'ın yeryüzünde O'na olan bağlılıklarında sıkı ve kararlı olan bir halkı olacak, bu bağlılık, ibadet edilmeye layık yegâne varlık, Yaratıcı olarak Rabb'e işaret eden tek emir de dahil olmak üzere, Allah'ın tüm emirlerine itaatlerinde sergilenecektir.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Günah gerçeğinden bahsetmelerine rağmen, Allah'ın yasasının yürürlükten kalktığını söyleyen kişilerin sorunu nedir? Bu akıl yürütme biçimindeki hangi büyük tutarsızlığa işaret edebilirsiniz?
- ❷ Sebti Günü yerine Pazar'ı savunanlarla kendi kişisel deneyimlerin nasıl oldu? Hangi savları kullandın? Ne kadar etkili oldular? Yedinci gün Sebti'ni tutmanın işlerle kurtuluş teşebbüsü olduğunu söyleyen yaygın iddiaya ne şekilde cevap verebilirsin?
- ❸ Başkalarıyla Sebti hakkında konuşurken ve son zaman olaylarına hazırlanırken, “canavarın işareti”yle ilgili zorlukların henüz gerçekleşmediğini açıkça ortaya koymamız neden çok önemli?

Tam Daire

Brittany Fletcher

Yılbaşında ABD'nin Kentucky eyaletindeki evimde, çöpleri dışarı çıkartırken, genç bir adam yanıma yaklaştı.

“Toplum yararı için bir anket yapıyorum,” dedi. “Katılmak ister misiniz?”

Bu dost canlısı yabancımanın, Yedinci Gün Adventistleri gençlik organizasyonunun Louisville'deki yıllık toplantısına katılan bir GYC gönüllüsü olduğu ortaya çıktı. Bir yıl sonra, bir sonraki GYC toplantısında benim de kapı kapı gezeceğimden haberim yoktu daha.

Kapının önünde GYC gönüllüsünün bana uzattığı ankete baktım. İlgi alanım olarak Kutsal Kitap derslerini ve ziyareti işaretledim ama sonrasında beş ay boyunca onlardan hiç bir haber almadım.

Mayıs ayında annem birinin Kutsal Kitap dersi için eve geldiğini söyledi. Adam tam altı kez eve gelmiş fakat Üniversitedeki derslerim yüzünden onunla bir türlü karşılaşamadık. Sonunda, Haziran ayında Romone adındaki Kutsal Kitap öğretmeni ben evdeyken kapıyı çaldı ve onunla her Cuma şehirdeki bir kafede Kutsal Kitap dersi yapmayı kararlaştırdık.

Adventizm hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Çocuklara eğitim verdiğim ve müjdecilik seyahatlerine çıktığım başka bir mezhepte aktiftim ama İsa ile istediğim yakın ilişkiyi bir türlü kuramıyordum. Ona daha yakın olmak için sürekli dua ediyordum.

Dualarım Romone ile yanıtlandı.

Kısa bir süre sonra Romone'a haftada iki kez buluşmak istediğimi yazdığım bir mesaj attım. Öğrendiğim her şeyi kabul ettim. Beslenme düzenim ve yaşam tarzım değiştikçe hayatım düzelmeye başladı. Romalılar 12:2 ayetine çok önem veriyorum; “Bu çağın gidişine uymayın; bunun yerine, Tanrı'nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncenizin yenilenmesiyle değişin.”

Bu göksel zihniyet benim ufkumu açtı. Artık ders çalışırken iyi bir not için ümitlenmek yerine, Tanrı için öğrenmeyi istiyorum. Günün birinde bir konuşma terapisti olup insanları iyileştirmek için öğreniyorum.

Romone'un kilisesinde; Aralık 2016'da Houston, Teksas'ta gerçekleştirilen GYC toplantılarından haberdar oldum. Toplantılar başlamadan kısa bir süre önce de Adventist Kilisesi'ne katıldım.

GYC gönüllüleriyle kapı kapı gezmek heyecan vericiydi. Pek çok insan Kutsal Kitap dersleri için kayıt oldu. Bir yıl önce kendimde hissettiğim aynı tutkuyu genç bir adamda gördüm. Benim hikayemin olduğu gibi onun hikayesinin de tamamlanması için dua ediyorum. Tek bir anketin neler yapabileceğini artık biliyorum.

22 yaşındaki Brittany Fletcher, şu an Louisville, Kentucky'de konuşma terapisti öğrenimine devam ediyor.

Matta 24 ve 25

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Mat. 24:1-25, Va. 13:11-17, Mat. 7:24-27, Luka 21:20, 2Kr. 23:13, Mat. 25:1-30.*

HATIRLAMA METNİ: “Çünkü sahte mesihler, sahte peygamberler türeyecek; bunlar büyük belirtiler ve harikalar yapacaklar. Öyle ki, ellerinden gelse, seçilmiş olanları bile saptıracaklar” (*Mat. 24:24*).

Matta 24 ve 25. bölümlerde İsa, son zamanlara ve nasıl hazırlanmak gerektiğine ilişkin önemli gerçekleri açıklıyor. Bir bakıma, bu bölümler son günlerin olaylarına dair Mesih’in öğretiydi. Aynı zamanda, daha yakın geleceğe bakarak, Kendi halkı için büyük boyutlu bir felaket olacak olan Yeruşalim’in yaklaşan yıkımını görüyor.

Fakat Mesih, Kendi öğrencilerine söylediği sözlerle gelecek nesillerdeki takipçilerine de hitap ediyor, özellikle de O geri döndüğünde hayatta olacak olan son nesildekilere. İsa hoş bir resim çiziyor diyemeyiz. Savaşlar, savaş haberleri, salgın hastalıklar, sahte Mesihler ve zulüm; bunlar hem dünyanın, hem de O’nun kilisesinin payına düşecektir. Şaşırtıcı bir şekilde, geçmişe dönüp baktığımızda, O’nun öngörülerinin ne kadar doğru olduğunu görebiliyoruz. Bu nedenle O’nun kendi yaşam süremiz içinde henüz gerçekleşmemiş öngörülerine de güvenebiliriz.

Ancak İsa sadece gelmekte olanla ilgili uyarılarda bulunmadı. Matta 25. bölümde, kulak verilirse Kendi halkını “İnsanoğlu’nun” döneceği zamana hazırlayacak olan benzetmeler anlattı. Evet, zor zamanlar gelecek, ama O geri döndüğünde Kendisini karşılayacak olan bir halk hazırlayacak.

**19 Mayıs Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Peygamberlik Sözü'nün Güçlü Bir Tasdiki

Çarmıhtan önceki son günlerde, öğrenciler Zeytin Dağı'nda İsa'yla konuşuyorlardı. İsa'nın tapınağın yerle bir edileceğini söylediğini duyduğunuzu hayal edin. Akıllarından tam olarak ne geçiyordu bilmek zor, ancak hemen sonra sordukları sorular tapınağın yıkılışını “dünyanın sonu”na bağladıklarını gösteriyor. (Mat. 24:3).

Matta 24:1–25 ayetlerini oku. İsa'nın izleyicilerine son günlerle ilgili verdiği mesaj genel olarak neydi?

Matta 24:1–25 ayetleri diğer şeylerle birlikte şunu açıkça belirtiyor: Mesih çağlar boyunca ve son zamanda Kendi halkının aklını karıştıracak aldatmacalardan endişeli. Bu aldatmacalar arasında sahte peygamberler ve sahte Mesihler de olacak. Bazıları Mesih'i temsil ettiklerini iddia edecek (sahte peygamberler), bazıları da Mesih *oldukları* iddiasıyla gelecekler. İşin kötüsü, insanlar onlara inanacaklar da.

Allah Sözü'nün üzücü ama güçlü bir teyidini gördük. Tarih boyunca, günümüzde bile, aldatıcılar gerçekten “Ben Mesih'im” deyip ortaya çıktılar. Ne kadar dikkate değer bir peygamberlik sözü! Yaşadığımız şu zamanda, yüzyıllara yayılmış tarihi araştırırsak, bu öngörünün ne kadar isabetli olduğunu (Mesih'in zamanında yaşayanların göremedikleri şekillerde) görebiliriz. Ayrıca son krize yaklaştıkça bunun gibi aldatmacalar gittikçe artarsa, buna da şaşmamalıyız.

Bir de, iman ikrarı bağlamında, İsa'nın dünyanın genel durumunu nasıl tarif ettiğine bir bakın. Mesih'ten beri dünya tarihinin farklı zamanlarında insanlar, insanlığın üzüntülerine ve ıstıraplarına son vereceğine ya da en azından büyük ölçüde azaltacağına inandıkları şeylere umut bağladılar. Politik hareketler, teknoloji, bilim ya da mantık olsun, farklı dönemlerde insanlar bunların yeryüzünde bir ütopya yaşanmasını sağlayacaklarına dair büyük umutlar beslediler. Tarihin sancılı tanıklığının bize defalarca gösterdiği üzere, bu umutların her zaman asılsız olduğu ortaya çıktı. Bugünün dünyası aynı İsa'nın olacağını söylediği gibi. Mesih'in neredeyse iki bin yıl önce söylenmiş olan sözleri, bu umutların ne kadar da yanlış olduğunu gösteriyor.

Matta 24:25 ayetini oku. Bu ayetten imanımızı doğrulamaya yardımcı olacak ne alabiliriz?

Sonuna Kadar Dayanmak

Matta 24:9 ve Vahiy 13:11–17 ayetlerini oku. Matta’da İsa’nın söyledikleriyle, Vahiy kitapçığine yazması için Yuhanna’ya ilham ettikleri arasında hangi benzerlikler bulunuyor?

Mesih’in son zamanlarda yaşayan Kendi halkı için endişelenmesinin sebeplerinden biri, ulusların gerçek imana karşı gelmesine ve sahte bir tapınmayı dünyaya dayatmalarına neden olacak olan küresel aldatmacadır. Sağlam duranlar nefretle, büyük sıkıntılarla ve hatta ölümlerle karşılaşacaklar.

Matta 24:13 ayetini oku. Tüm dünya karşı çıkarken bile sadık kalmanın, kurtarılmanın anahtarı nedir?

“Ancak zihnini Kutsal Kitap’ın hakikatleriyle güçlendirmiş olanlar son büyük çatışmada ayakta kalabileceklerdir.”—Ellen G. White, *The Great Controversy [Büyük Mücadele]*, s. 593, 594 [Allah ile Şeytan Arasındaki Savaş, s. 598]. Bu ifade şu anlama geliyor: zihinlerini Kutsal Kitap’taki gerçeklerle kuvvetlendirenlerin ayakları, son zaman aldatmacalarının hiçbirisiyle yerden kesilmeyecektir. Bu zamana ait olan gerçeğe sıkı sıkıya tutunmalılar; yoksa aldatmacalar onları ezip geçecektir.

Matta 7:24–27 ayetlerini oku. Allah’a sadık kalmak için başka ne son derece önemlidir?

Her ne kadar Allah Sözü’nden düşünsel olarak temel almak önemli olsa da, İsa’ya göre karşılaşacağımız denemelerde ayakta kalabilmek için bu tek başına yeterli olmayacaktır. Öğrendiklerimizi *uygulamak* zorundayız, yani İsa’da olduğu şekliyle gerçeğe itaat etmeliyiz. Yukarıdaki benzetmede, evini inşa eden her iki kişi de İsa’nın sözlerini duymuşlardı. İkisi arasındaki, dayanmakla dayanmamak arasındaki fark, İsa’nın öğrettiğine itaat etmektir.

Neden itaat eden ayakta kalıyor, itaat etmeyen ise düşüyor? İtaat, bir kişiyi imanda sağlam kılmak açısından nasıl bir fark yaratır?

“Yıkıcı İğrenç Şey”

Mesih, son zamanlarla ilgili ünlü konuşmasında Daniel kitabındaki bir imgeye, “yıkıcı iğrenç şey”e işaret ediyor (*Dan. 9:27, 11:31, 12:11*).

Allah, yasanın çok ciddi bir ihlali olan bir şeyi (*Yas. 27:15*) ya da cinsel ahlâksızlıkları (*Lev. 18:22*) “iğrençlik” olarak tanımlıyor. Dolayısıyla, bu “yıkıcı iğrenç şey” bir tür dinsel sapkınlık içeriyordu.

Matta 24:15 ve Luka 21:20 ayetlerini oku. Bu ayetler İsa’nın “yıkıcı iğrenç şey”den bahsederken ne demek istediğini daha iyi anlamamıza nasıl yardım edebilir?

Bu ayetler İsa’nın öngörüsünün, daha yakın bir zaman bağlamında, M.S. 70 yılında Yerusulim’in üzerine gelecek olan, putperest Roma’nın hem şehri hem de kutsal tapınağı yerle bir edeceği o korkunç yıkımı da içerdiğini açıkça ortaya koymaktadır.

Ancak bu peygamberlik sözünün ikinci kez yerine gelişi de var; buna göre Yerusulim’in yıkılışı gibi İsa’nın zamanına daha yakın olaylar uzak gelecekteki, son zamandaki olayların bir örneği oluyor. “Mesih Yerusulim’de, imansızlık ve isyan ile katılaştı ve Allah’ın cezalandırıcı yargısına bir an önce uğramak için acele eden bir dünyanın simgesini görmüştü.”—Ellen G. White, *The Great Controversy [Büyük Mücadele]*, s. 22, 23 [Allah ile Şeytan Arasındaki Savaş, s. 21].

Daniel 12:11 ve 11:31 ayetlerindeki “yıkıcı iğrenç şey” Roma’nın sonrakı bir safhasıyla bağlantılı olarak karşımıza çıkıyor; bu, Mesih’in bizim için yaptığı ve şimdi de göksel tapınakta yapıyor olduğu şeyi gasp etmeyi amaçlayan, alternatif bir kurtuluş ve arabuluculuk sisteminin kurulduğu papalık safhasıdır.

Daniel 8. bölüm, özellikle de 9–12 ayetleri, bu olayların iki safhalı Roma gücüyle tarihsel bağlamında yerine oturmasına yardım ediyor. Küçük boynuzun yatay olarak hızla büyümesinde (*Dan. 8:9*) görülen ilk safha, putperest Roma’nın uçsuz bucaksız topraklarını gösteriyor. İkinci safhada (*Dan. 8:10–12*) küçük boynuz dikey olarak büyüyor, gökteki yıldızlardan bazılarını yeryüzüne düşürüyor (Allah’ın halkına işkence ediyor) ve kendisini “Gök Ordusu’nun Önderi,” yani İsa kadar yükseltiyor (*Dan.8:11*). Bu, putperest Roma İmparatorluğu’nun enkazından yükselmiş, ama hâlâ Roma olarak kalmış olan papalık safhasını temsil ediyor. (Tek bir simgenin, küçük boynuzun, aynı gücün iki ayrı safhasını birden temsil etmesinin sebebi budur.) Daniel 7:9, 10 ayetlerindeki mahkeme, Daniel 8:14 ayetindeki tapınağın temizlenmesi ve Matta 24:29 ayetinde söz edilen gökteki belirtilerin hepsi, Allah’ın son günlerde halkı için müdahale edeceğinin işaretleridir.

On Kız

İsa, Matta 24. bölümde gelişinin işaretleriyle ilgili yaptığı konuşmanın ardından, 25. bölümde buna nasıl hazırlanmak gerektiğini anlatıyor.

Matta 25:1–13 ayetlerini, On Kız benzetmesini oku. İsa burada O'nun dönüşüne nasıl hazırlanabileceğimizi anlamamıza yardım edecek ne söylüyor?

İsa konuşmasının bu bölümüne on kızdan bahsederek başlıyor. Onlardan “kızlar” (bakireler) olarak bahsedilmesinden, Hristiyan olma iddiasındakileri temsil ettiklerini anlıyoruz. Yani mücadelede Şeytan'ın tarafında değildiler. Göklerin Egemenliği'ne benzetiliyorlar (*Mat. 25:1*). Ama son zaman gelip çatığında, hepsi uyuyakaldı (*Mat. 25:5*). Mesih, O döndüğünde hazırlıksız olmamaları için, uyanık kalma konusunda önceden uyarılmıştı (*Mat. 24:42*).

On kızın da kandili vardı ve hep beraber güveyi karşılamaya gittiler, yani hepsi O'nun gelişini bekliyorlardı. Bir gecikme olunca, O'nun geleceğine iman etmiş olan bu kızların hepsi uyuyakaldı. Birden, gece yarısı, hepsi uyandırıldı: güvey geliyordu (*Mat. 25:1–6*).

Akılsız kızlar şaşkındı, hazırlıksız yakalanmışlardı. Neden? Bir çeviri “kandillerimiz söndü” diyor (*Mat. 25:8*). Grekçe orijinale uygun olan diğer çeviriler ise kandilleri “sönüyor” (sönmekte) diyor, yani hâlâ titrek bir alev vardı. Hâlâ biraz yağları vardı, ama Mesih'i karşılamaya hazırlanmak için yeterli değildi.

Öyleyse sorun neydi?

Bu kızlar, Mesih'in dönüşünü bekleyen ama O'nunla sadece yüzeysel bir deneyimi olan Hristiyanları temsil ediyor. Biraz yağları var, yaşamlarında Ruh'un işi bir miktar mevcut, ancak yalnızca titrek bir alev kadar; daha fazlasına ihtiyaç duymalarına rağmen azyıla yetinmişler.

“Ruh insanın kalbinde onun isteğine ve rızasına göre çalışarak onda yeni bir mizaç yaratır; fakat akılsız kızlarla temsil edilen sınıf yüzeysel bir çalışmadan hoşnut olmuştur. Allah'ı tanımazlar. O'nun karakterini incelememişlerdir; O'nunla birliktelikte bulunmamışlardır; bu nedenle nasıl güvencelerini, nasıl bakacaklarını ve yaşayacaklarını bilmezler. Allah'a hizmetleri yozlaşarak şekilcilikçe dönüşür.”—Ellen G. White, *Christ's Object Lessons [Mesih'in Örnek Dersleri]*, s. 411.

Kendimize bakıp bizim de bu insanlarla aynı hataları yapmadığımıza emin olmak için ne yapabiliriz? Eğer bu hataları yaptığımızı fark edersek, bunu nasıl değiştirebiliriz?

Yeteneklerinizi Kullanarak

Matta 25:13–30 ayetlerini oku. Armağanlarımızı kullanmanın bizi Mesih'in dönüşü için hazırlamaktaki işlevi nedir?

Her ne kadar İsa burada bir öncekinden farklı bir benzetme anlatmış olsa da, her ikisi de Mesih'in dönüşüne hazır olmaktan bahsediyor. Her iki benzetme de hazırlıklı olanlar ve hazırlıklı olmayanlarla ilgili ve her ikisi de kendi ruhsal ihmalkârlıkları yüzünden sonsuz kayba uğrayanların akıbetini gösteriyor.

Yağın on kız için Kutsal Ruh'u temsil ettiği gibi, ikinci hikâyede de Grekçe bir ölçü birimi olan ancak batı dillerine “yetenek” anlamında geçen “talant” (*Mat. 25:15*) yetenekleri temsil ediyor. “Talantlar, tüm doğal yeti-lerle birlikte, Ruh'un özel armağanlarını temsil eder.”—*The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]* cilt 5, s. 510.

Öyküdeki tüm köleler efendilerinden mal teslim almışlardı. Aldıklarının, “her birinin yeteneğine göre” kendilerine emanet edilen efendinin malı olduğunu unutmayın (*Mat. 25:14, 15*). Armağanlar onlara emaneten verilmişti; yani aslında bu köleler sahip olmadıkları halde ellerindekin-den sorumlu olan vekilharçlardı. İşte bu yüzden efendi geri döndüğünde, “onlarla hesaplaşmaya oturdu” (*Mat. 25:19*).

Ruhsal armağanlar Kutsal Ruh'tan gelir. (*bkz. 1Ko. 12:1–11, 28:31; Ef. 4:11*) En az armağanın kendisinde olduğunu düşünenlere de iyi haber var. Armağanlar asla Veren olmadan alınamaz. Yani bu insanlar armağanlarını, en büyük armağan olan Kutsal Ruh'u alarak alırlar.

Armağanlar zaten Mesih'te bizimdir, fakat onlara gerçekten sahip olmamız Kutsal Ruh'u kabul edişimize ve O'na teslim olmamıza bağlıdır. İşte kâr edemeyen kölenin yaptığı hata tam da buradadır. Ona bir armağan verilmişti ama o armağanla hiçbir şey yapmadı. Armağanını geliştirmede. Kendisine lütufla verileni alıp onunla bir şey yapmak için çaba göstermedi. Bunun sonucunda da İsa ona “kötü ve tembel” dedi (*Mat. 25:26*), çok güçlü bir kınama.

İsa bu benzetmeyi son günler ve O'nun geri dönüşü bağlamında anlattı. Öyleyse bu hikâye, yeteneklerimizi kullanma şeklimizin son günlere hazırlıklı olmak için çok önemli olduğuna dair bize ne öğretiyor?

EK ÇALIŞMA: “Bir talant alan adam ‘gidip yeri kazdı ve efendisinin parasını sakladı.’

Talantını geliştirmeden bırakan, en küçük armağana sahip oldu. Bununla, becerilerinin küçüklüğünün kendilerini Mesih için hizmet etmekten mazur göstereceğini düşünen herkese bir uyarı verilmektedir. Büyük bir şey yapabilselerdi, bunu ne büyük bir mutlulukla üstlenirdi; fakat yalnızca küçük şeylerde hizmet edebildikleri için, hiçbir şey yapmalarında kendilerini haklı görürler. Bunda yanılığa düşmektedirler. Rab, armağanları dağıtışında karakteri denemektedir. Talantını işletmeyi ihmal eden kişi, sadakatsiz bir hizmetkâr olduğunu ortaya koydu. Beş talant almış olsaydı, bir talantı gömdüğü gibi beşini de gömerdi. Bir talantı doğru kullanmamış olması, göğün armağanlarını küçümseydiğini gösteriyordu.

‘En azda sadık olan çokta da sadıktır.’ Luka 16:10. Küçük şeylerin önemi çoğunlukla küçük olduklarından ötürü hafife alınmaktadır; ancak bunlar hayatın gerçek disiplinine ait pek çok şey sağlamaktadırlar. Mesih imanlısının hayatında gerçekten hayati önemde olmayan şeyler yoktur. Küçük şeylerin önemini hafife aldığımızda, karakter gelişimimiz tehlikeyle dolu olacaktır.”—Ellen G. White, *Christ’s Object Lessons [Mesih’in Örnek Dersleri]*, s. 356.

TARTIŞMA SORULARI:

- ① İnsanların yeryüzünde bir ütopya yaşanmasını sağlayacağına inandığı ideolojiler ve idealler neler olmuştur? Bu fikirler nelerdi ve neden istisnasız hepsi başarısız oldu?
- ② Allah’ın yapmamızı söylediği şeye itaat etmekte bizim imanımızı güçlendiren ne var? Yani, eylemsiz iman neden “ölüdür” (*Yak. 2:26*)? “Tanrı’nın buyruklarını yerine getirenleri” (*Va. 14:12*) bekleyen denemeleri göz önüne alırsak, en beklemediğimiz anda gelecek olana şimdiden hazırlanıyor olmamız neden çok önemli?
- ③ On kızı hatırla. Onların görünürde ve birçok farklı bakımdan birbirlerine benziyor olmaları ve benzer şekilde hareket etmeleri neden bizim için bir uyarı olmalı? Biz de akılsız olanlar gibi kendimizi kandırmadığımızdan nasıl emin olabiliriz?
- ④ Eğer mümkünse “seçilmiş olanların” bile aldatılabileceği ne anlama geliyor? “Seçilmiş olanlar”dan ne anlıyoruz? (Bkz. *Mat. 24:31, Rom. 8:33, Kol. 3:12.*) Bu, aldatmacaların ne kadar büyük olacağıyla ilgili olarak bize ne anlatıyor?

Kutsal Ruh'un Geldiği An

Christopher Holland

Roma Katolik Kilisesi'ne gitmeyi bıraktığımda on altı yaşındaydım. Sanırım en çok, kilisede evliliği güçlendirme dersleri veren anne ve babamın boşanıyor olmalarından etkilenmişim. Pek çok kez evimize yemeğe gelen rahip, annem ve babam yollarını ayırdıktan sonar hiç uğramaz olmuştu.

Eğer Tanrı ve O'nun kilisesi bundan ibaretse, bana göre değil diye düşünüyordum.

Dört yıl sonra Şikago'dan Kuzey Indiana'ya taşındım. Bir benzin istasyonunda gece vardiyasında çalışıyordum. Yolun yukarısındaki bakımevinde çalışan gelecekteki eşim Debbie ile orada tanıştım işte.

Her benzin almaya geldiğinde onunla sohbet ederdik. Ruhsal konulara olan merakımı fark etmişti. Debbie Yedinci Gün Adventist olarak yetiştirilmişti ve sorduğum sorular onun konuya ilgisini depreştirmişti.

Bir gece onunla Andrews Üniversitesi'nin yanındaki Pioneer Memorial Kilisesi'ne gittik. İçerisinin hareketli olduğunu fark ettik ve bir anda kendimizi Mark Finley öncülüğünde devam eden NET 95 uyu müjdecilik toplantılarından birinde buluverdik.

Toplantılar bittikten sonra Kutsal Kitap çalışmaya başladım. Tam başka bir Protestan kilisesine katılmak üzereydim ki, Debbie Gizli Alınma hakkındaki bir Kutsal Kitap dersiyle karşıma çıktı ve beni vazgeçirdi.

Debbie, Hristiyanların gizlice cennete alınacağına kalpten inanıp inanmadığımı sordu. İnanmadığımı söylediğimde, bana İsa'nın ikinci gelişinde bütün gözlerin O'nu nasıl göreceği konusunda sağlam bir Kutsal Kitap dersi verdi. O an işte Kutsal Ruh'un geldiği andı.

Eylül 1995'te vaftiz oldum ve bir ay sonra da Debbie tekrar vaftiz oldu. Sonraki bahar evlendik.

Müjdeyi yaymak için büyük bir sorumluluk hissetmeye başladım. Ama nasıl yapmalıydı?

Cevap Andrews Üniversitesi bana kampüsteki Gazebo restoranını işletme işini verdiğinde geldi. Maaşıma ek olarak her dönem ücretsiz bir ders alma hakkım vardı. Din dersine kayıt oldum ve Tanrı'nın beni pastör olmam için çağırdığına inanmaya başladım.

İlk müjdecilik toplantılarım büyüdüğüm yer olan Şikago'daydı. Tanrı sanki başarılı olmam için bana bir fırsat vermiş gibiydi. Birkaç yıl sonra, bana Adventist mesajını tanıtan NET 95 toplantılarının fakir babası Mark Finley, Şikago'daki 34 bölgede müjdecilik toplantılarını yönetmek için benimle birlikte çalıştı. Toplamda 500'den fazla insan vaftiz edildi.

Bugün Kanada'da "Bu Yazgımız Kanada" programıyla yönetmen ve konuşmacı olarak ülke çapında yayın yapıyorum. Eğer 17 yaşındayken bana bunları yapacağımı söylemiş olsaydınız, biramın köpüklerine üfleyp size kahkahayla gülerdim. Tanrı'nın yol gösterme yöntemleri inanılmaz.

Yaratıcı'ya İbadet Et

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Va. 14:6, 7; Mat. 24:14; Gal. 3:22; Luka 23:32–43; Yar. 22:12; Va. 14:8–12.*

HATIRLAMA METNİ: “Bundan sonra göğün ortasında uçan başka bir melek gördüm. Yeryüzünde yaşayanlara –her ulusa, her oymağa, her dile, her halka– iletmek üzere sonsuza dek kalıcı olan Müjde’yi getiriyordu” (*Vahiy 14:6*).

Yedinci Gün Adventisti Hristiyanlar olarak biz, Kutsal Kitap kavramı olan “mevcut gerçeğe” inanıyoruz (*2Pe. 1:12, CANDEMİR*). Bu kavram esasen, Allah’ın çağlar boyunca gitgide daha fazla ışığı insanlığa ulaştırarak, gerçeği ihtiyaç duyulduğu anda insanlığın gözleri önüne sermesi fikridir. Yaratılış 3:15 ayetinde kayıtlı olan ilk müjde vaadi, günaha düşen çifte umudun kadının soyu aracılığıyla geleceğini açıkladı. İbrahim’e verilen “Kuşkusuz İbrahim’den büyük ve güçlü bir ulus türeyecek, yeryüzündeki bütün uluslar onun aracılığıyla kutsanacak” (*Yar. 18:18*) vaadi, müjde vaadinin daha kapsamlı bir açıklamasıdır. “İnsanoğlu bile hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını bir çokları için fide olarak vermeye geldi” (*Mar. 10:45*) diyen İsa’nın gelişi, elbette müjde gerçeğinin daha da büyük bir açıklamasıdır.

Bugün biz, Mesih’in dönüşünün ve Hristiyanlar olarak tüm umutlarımızın yerine gelişinin hemen öncesinde, son günlerde yaşayanlar için, *Vahiy 14:6–12* ayetlerinde bahsedilen üç meleğin mesajının “mevcut gerçek” olduğuna inanıyoruz.

Bu hafta özellikle ilk meleğin mesajının üzerinde duracağız, zira bu mesajda son zaman tehlikelerinin arasında sadık kalmaya çalışanlar için çok önemli gerçekler mevcut.

**26 Mayıs Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Müjdenin Evrenselliği

Vahiy 14:6, Mat. 24:14, 28:19 ayetlerini oku. Bu ayetlerde bulunan benzer tema nedir? Bu ayetlerin hepsi birden, kilise olarak varlık amacımız için tanıklık etmenin ve mesaj iletmenin ne kadar önemli olduğunu anlamamıza nasıl yardım edebilir?

Bir anlamda ilk meleğin mesajının, şimdi son günler bağlamında verilen Büyük Görev olduğu söylenebilir (*Mat. 28:19*). Gerçekten de bu mesaj, “mevcut gerçektir.”

Üç ayetin de tüm dünyaya, “tüm uluslara,” “her ulusa, her oymağa, her dile, her halka” mesaj iletmeye vurgu yaptığını dikkat edin. Başka bir deyişle, bu mesajın kapsamı evrenseldir. Herkesin bunu duymaya ihtiyacı vardır.

Galatyalılar 3:22 ayetini oku. Bu ayette tüm dünyanın müjdeyi duymaya neden ihtiyacı olduğunu anlamamıza yardım edebilecek ne söyleniyor?

Günahın evrenselliği bizim görevimizin ve çağrımızın evrenselliğini açıklıyor. “Her ulus, her oymak, her dil ve her halk” yanlış yaptı, Allah’ın yasasını çiğnedi ve “günahın tutsağı oldu” Adem’in Aden bahçesinde günaha düşüşü her insanoğlunu etkiledi; hiçbir ulus, oymak ya da halk bundan muaf değildi. Hepimiz günahın doğrudan sonuçlarıyla karşılaşırız ve eğer bir çözüm sağlanmamış olsaydı, hepimiz mutlak sonuçla yüz yüze kalırdık: ebedi ölümlle.

Bu çözüm elbette sağlandı: günah sorununa yegâne çare olan İsa’nın yaşamı, ölümü, yeniden dirilişi ve göksel tapınaktaki hizmeti. Herkesin Allah’ın onlara İsa Mesih’te sunduğu büyük umuttan haberdar olmaya ihtiyacı var. İşte bu yüzden, Yedinci Gün Adventistleri İsa’nın mesajını henüz duymamış olanlara ulaştırmak için çalışarak, baştan başa tüm dünyayı kat ettiler.

Müjde mesajını başkalarına yaymak, bu işi yapanlar için ruhsal olarak neden bu kadar yararlı? Başka bir deyişle, neden başkalarına ulaşmak İsa’nın gelişine hazırlanmak için en iyi yollardan biri?

Çarmıhtaki Hırsız ve “Sonsuza Dek Kalıcı Olan Müjde”

Vahiy 14:6 ayetinde, tüm yeryüzüne iletilecek olan mesaj “sonsuza dek kalıcı olan Müjde”dir. Özünde hiçbir umut vermeyen bir dünyada, bu mesaj insanlar için bir umut mesajıdır.

Luka 23:32–43 ayetlerini oku. Bu öykü “sonsuza dek kalıcı olan Müjde’nin” tüm günahkârlara ne kadar büyük bir umut verdiğini nasıl anlatıyor?

Ellen G. White hırsız hakkında yazdıklarında, onun azılı bir suçlu olmasına rağmen İsa hakkında “kanaatini bastırmaya çalıştığını” söyledi, bu yüzden de “her geçen gün daha da günaha battı, ta ki tutuklanana, bir suçlu olarak yargılanana ve çarmıhta ölüme mahkûm edilene kadar.”—Ellen G. White, *Çağların Arzusu*, s. 749 [Sevgi Öğretmeni, s. 740].

Peki ona ne oldu? Çarmıhta asılıyken, hırsız İsa’nın kim olduğunu bir an için gördü ve şöyle yakardı: “Ya Rab, krallığında geldiğin zaman beni an” (Luka 23:42, CANDEMİR).

Peki İsa ona ne cevap verdi? “*Bak arkadaşım, sana yardım etmek isterdim, fakat gitgide günaba batarak kanaatlerini bastırmamalıydın*” mı dedi? İsa ilk vaazlarından birinde söylediği “Doğruluğunuz din bilginleriyle Ferisiler’inkini aşmadıkça, Göklerin Egemenliği’ne asla giremezsiniz!” (Mat. 5:20) sözlerini mi tekrarladı? İsa herhangi bir şekilde hırsızın geçmiş hatalarının lafını etti mi?

Hayır. Aksine, İsa daha önce kendisine hakaret etmiş olan (Mat. 27:44) bu suçluya, doğruluk adına söyleyecek tek sözü olmayan, hatalı karaktere sahip bu hırsıza döndü ve onu yeni bir kişi olarak görerek (esasen) şunları söyledi: Sana şu anda söylüyorum, sana şu anda günahlarının, suçlarının, hatalarının bağışlandığı güvencesini veriyorum. Bu yüzden “sen Benimle birlikte cennette olacaksın” (Luka 23:43, CANDEMİR).

İşte ilk meleğin iletmiş olduğu mesajın esası, “sonsuza dek kalıcı olan Müjde” budur. Bu hakikat olmasa, bizim yasa, Sebt Günü ya da ölümler durumu meselelerinde öğrettiğimiz başka hiçbir şeyin önemi olmazdı. Hepsinin merkezinde “sonsuza dek kalıcı olan Müjde” olmasa, bu öğretilerin ne faydası olur ki?

Bu öyküden kendin için nasıl bir umut çıkarabilirsin?

Tanrı'dan Korkun ve O'nu Yüceltin

“Sonsuza dek kalıcı olan Müjde”nin tüm yeryüzüne duyurulmasından söz edildikten sonra, ilk meleğin mesajı bu mesajı açıyor. “Sonsuza dek kalıcı olan Müjde’yi” duyururken, müjde mesajının bugünle ilgili bir parçası olan gerçekleri de içine dahil etmeliyiz. Başka bir deyişle, son günler için “mevcut olan gerçek” Vahiy 14:7 ayetini de kapsıyor.

Vahiy 14:7 ayetini oku. Tanrı'dan korkmak ve O'nu yüceltmek ne demek? Bunu nasıl yapacağız? Bu kavramlar müjdeye ne şekilde uyuyor?

Tanrı'dan korkmak ve O'nu yüceltmek birbiriyle ilgisiz kavramlar değil. Allah'tan Kutsal Kitap'ta anlatıldığı şekilde gerçekten korkarsak, O'nu yüceltmiş de olacağız. Biri doğrudan diğerine götürüyor.

Aşağıdaki ayetleri oku. Bu ayetler “Tanrı'dan korkmanın” ne demek olduğunu ve bunun O'nu yüceltmekle ne ilgisi olduğunu anlamamıza ne şekilde yardımcı oluyorlar? Yar. 22:12, Çık. 20:20, Eyü.1:9, Vaiz. 12:13, Mat. 5:16.

Yukarıdaki ayetlerde Allah'tan korkma fikri O'na itaat etmekle ilişkilendiriliyor ve Allah'a itaat ettiğimizde, doğru olanı yaptığımızda, O'nu yüceltmiş oluyoruz. Her ne kadar Allah'tan korkmanın O'na huşuyla saygı duymak demek olduğu sıklıkla söylene de, aslında konu bundan daha fazlası olmalı. Bize Allah'tan *korkmamız* söyleniyor. Biz düşkün varlıklarız. Biz günahkârlarız. Biz ölümü hak eden varlıklarız. Hangimizin yaptığımız işlerin kötülüğünün ve bu kötülüklerin adil ve doğru olan Allah'ın karşısında hak edeceği cezanın korkunç farkındalığına vardığımız anlar olmadı ki? İşte bu, *Allah korkusudur*. Bizi önce bağışlanma için Çarmıha, sonra da kötülükten arındırması için Allah'ın kudretini talep etmeye götüren korku işte budur, zira Çarmıh olmasaydı bu kötülük canımızı kaybetmemize sebep olabilirdi (*bkz. Mat. 10:28*).

Senin Allah'tan korkmakla ilgili kendi deneyimlerin neler? Doğru miktarda korku bizim için ruhsal olarak nasıl iyi olabilir ve imanımızı ve Allah'ın bizden istediğini daha ciddiye almamıza nasıl yardımcı olabilir?

O'nun Yargılama Saati Geldi

İlk meleğin mesajında, Allah korkusu ve O'nu yüceltme düşüncesi yargılamayla ilişkilendiriliyor (*Va. 14:7*). Kutsal Kitap herhangi bir öğretiyi hakkında açıksa, Allah'ın bir adalet ve yargı Tanrısı olduğu konusunda çok açıktır. Bir gün bu dünyada çok eksik olan adalet ve yargılama gerçekten gelecek.

İnsanların Allah'tan korkmaları gerektiğine şaşmamalı.

“Sonsuza dek kalıcı olan Müjde”nin yargı gerçeğini de barındırmasının sebebi budur. Bu iki unsur arasındaki ilişki nedir? Müjde “iyi haber” demekse, hepimizin günahkâr olmamıza ve Allah'ın yasasını çiğnemiş olmamıza rağmen, yargı günü geldiğinde, çarşıdaki hırsız gibi bizim de günahımız ve yasayı çiğnediğimiz için hak ettiğimiz cezaya çarptırılmayacağımız anlamına gelmektedir.

Aşağıdaki ayetleri oku ve kendine şunu sor: Kendi erdemlerimle ayakta kalmayı ne derecede başarabilirim? *Mat. 12:36, Vaiz 12:14, Rom. 2:6, 1Ko. 4:5.*

Kafanızda kaç tel saç olduğunu bilen Allah dünyayı yargılayacak. “Sonsuza dek kalıcı olan Müjde”nin böylesi iyi bir haber olması da tam olarak bu yüzdendir. Yargı gelir, fakat yıkanan, kutsal kılınan ve Rab İsa Mesih adıyla aklanmış (*bkz. 1Ko. 6:11*) İsa'nın sadık izleyicilerine “mahkûmiyet yoktur,” çünkü onların doğruluğu İsa Mesih'tir ve onları bu yargıdan zararsız geçiren de O'nun doğruluğudur.

“İnsan bu suçlamalara kendi başına karşı çıkamaz. Günahla lekelenmiş giysileriyle, suçunu itiraf ederek Allah'ın huzurunda durur. Fakat Savunucumuz İsa, iman ve tövbeyle canlarını Kendisine emanet etmiş olan herkes adına etkin bir savunma sunar. Onları müdafaa eder ve onları suçlayanı Golgota'nın güçlü tezleriyle saf dışı bırakır. Allah'ın yasasına çarpmış üzerinde ölüme bile boyun eğecek ölçüde mükemmel itaati nedeniyle gökteki ve yeryüzündeki tüm yetki O'na verilmiştir, O da suçlu insan yararına Babası'nın merhametini ve O'nunla uzlaşmayı talep etmektedir.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise için Tanıklıklar]*, 5. cilt, s. 471.

Yargı gerçeği, bağışlanmaya olan mutlak ihtiyacımız hakkında bize ne öğretiyor? Allah'ın bize İsa aracılığıyla sunduğu gibi bir lütuf ve bağışlamayı sana haksızlık yapan kişilere göstermeyi nasıl öğrenebilirsin?

Göğü ve Yeri Yaratan'a Tapınının

Vahiy 14:6, 7 ayetlerini bir kez daha oku. İlk meleğin duyurduğu mesaja özgü olan unsurlar neler ve birbirleriyle ne şekilde ilişkililer?

Dünyaya tanıklığa çağrı ve Allah'tan korkup O'nu yüceltmeye çağrı olan müjdeyle birlikte, Allah'a Yaratıcı olarak tapmaya çağrı da geliyor. Boşuna değil. "Mevcut olan gerçeğin" diğer tüm yönleri, yani sonsuza dek kalıcı müjde, tanıklığa çağrı, yargı, tüm bunlar Allah'ın bizim Yaratıcımız olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak ne anlama gelir ki? Bu gerçekler ve tüm diğer gerçekler, her şeyi meydana getirenin Rab olduğu temel gerçeğinden kaynaklanmaktadır. Yaratıcı olarak Rabb'e taparak, öze dönmüş oluyoruz. İnsan olmanın, hayatta olmanın ve yeryüzündeki tüm canlılardan farklı olarak Allah'ın suretinde yaratılmış olmanın anlamının temelini dönüyoruz. Yaratıcı olarak Rabb'e ibadet ederek, varlığımızın ve gelecek için beslediğimiz tüm umutların O'na dayandığını kabul ediyoruz. İşte bu yüzden yedinci gün Sebti'ni tutmak çok önemli. Bu, Allah'ın bizim yegâne Yaratıcımız olduğunun ve sadece O'na ibadet edeceğimizin özel bir tasdiki. Yani, müjdeyle birlikte, yargıyla birlikte, Yaratıcı olarak Rabb'e ibadet etmeye çağrı da burada ön plana çıkartılıyor.

Vahiy 14:8–11 ayetlerini oku. Bu ayetler bize Yaratıcı olarak Rabb'e ibadet etmenin önemini anlamamıza yardım edebilecek ne söylüyor?

Son olaylar gerçekleştiğe, tüm dünyaya Yaratıcı yerine canavara ve heykeline ibadet etme baskısı uygulanacak. Canavara ve heykeline ibadet edenlerin akıbetine ilişkin korkutucu uyarı göz önünde bulundurursak, insanların ibadetine lâıyk tek Varlık olan Allah'a Yaratıcı olarak ibadet etmeye yapılan vurguyu daha iyi anlayabiliriz. Son krizde, bu gerçek her zamankinden daha da önemli bir hale gelecek.

Yaratılmış yeryüzünün inanılmaz harikaları üzerinde etraflıca düşün. Bunlar bize tüm bunları yaratan tek Varlık hakkında ve neden yalnızca O'nun ibadetimize lâıyk olduğuna ilişkin ne öğretebilirler ve öğretiyorlar?

EK ÇALIŞMA: Kutsal Kitap öğrencileri, Vahiy 14:7 ayetindeki “göğü, yeri, denizi, su pınarlarını yaratana tapının” çağrısı ile, Mısır’dan Çıkış 20:11 ayetinde Sebt’in “[RABB’İN] yeri göğü, denizi ve bütün canlıları altı günde yarattığı” gerçeğine işaret ettiği dördüncü emir arasındaki çoktan beridir bir bağlantı görmüşlerdir. İfadeler ne kadar yakın olsalar da bir değişiklik var, bu da Vahiy’de Rabb’in “su pınarlarını” yarattığına işaret edilmesi.

Yazar John Baldwin şöyle diyor: “‘Su pınarları’ ifadesinin arkasındaki ilahî bir kasıt olduğunu dikkate alarak düşünelim, İsa Mısır’dan Çıkış 20:11 ayetinde bahsedilen şeylerin paralel listesini haberciyeye neden bozduruyor? Melek neden ‘su pınarları’ndan bahsediyor da, ağaçlar, kuşlar, balıklar ya da dağlar gibi başka bir yaratılmış varlık sınıfından bahsetmiyor?”

“Belki de, benzersiz bir ilahî yargı zamanının gelişini duyuran ilahî bildirim bağlamında ‘su pınarlarından’ bahsedilmesi, okuyucunun dikkatini daha önceki bir ilahî yargı dönemine çekmek içindir... Belki de Allah ‘su pınarları’ ifadesiyle tufana yapılan muhtemel bir imayla, Kendisinin ebedî sadakat ve merhamet Tanrısı olmasının yanında, gerçekten bir yargı Tanrısı da olduğunu vurgulamak niyetindedir (her ikisi için de kanıtlar Yaratılış kitapçığındaki tufan hikâyesinde mevcuttur). Öyle ise, ‘su pınarları’ ifadesiyle tetiklenen tufan imasının kişisel ve ruhsal çıkarımları, okuyucuyu şimdi Vahiy 14. bölümün ilk habercisi tarafından ilân edilen yeni bir son zaman bireysel ilahî yargı sürecinin önemli gelişini ciddiye almaya teşvik etmek için olabilir.”—John Baldwin, editör, *Creation, Catastrophe, and Calvary: Why a Global Flood Is Vital to the Doctrine of Atonement [Yaratılış, Felâket ve Golgota: Küresel Bir Tufanın Kefâret Doktrini Açısından Hayati Önemde Oluşunun Nedeni]* (Hagerstown, Md.: Review and Herald® Publishing Association, 2000), s. 27.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Yeşaya 53:6 ayeti şöyle der: “Hepimiz koyun gibi yoldan sapmış-tık”. “Hepimiz” sözcüğünün İbranice karşılığı *kullanu*. Aynı ayette Yeşaya, Rabb’in “hepimizin cezasını” İsa’ya yüklediğini söylüyor. Burada geçen “hepimiz” sözcüğünün karşılığı da *kullanu*. Bu durum, günah sorunu ne kadar büyük olursa olsun, getirilen çözümün onu çözmek için fazlasıyla yeterli olduğunu bize ne şekilde gösteriyor?
- ❷ Çarmıhtaki hırsız öyküsünden başka hangi dersleri alabiliriz? Hırsızın bağışlanarak çarmıhtan indirildiğini ve hayatına devam ettiğini farz edin. Sence ne kadar farklı bir hayat yaşardı? Vereceğin cevap Mesih’in yaşamlarımızı değiştirme gücü hakkında bize ne söylüyor?

'Tez Canlı'

Andrew McClesney, Adventist Misyonu

ABD'nin Michigan eyaletinde bir kamu hizmeti şirketinde yönetici olan Dan Frein, gençliğinin Protestan kilisesine neredeyse 20 yıldır uğramıyordu. Bir Yedinci Gün Adventist evinde yetişmiş olan karısı da aktif bir kilise üyesi değildi.

Fakat bir gün Dan kiliseye geri dönmek istediğini fark etti ve Pazar sabahı eski kilisesine gitti. Gördükleri ve duydukları onu çok şaşırttı. Bu, onun bıraktığı kilise değildi. Öğrendi ki kilise yirmi yıl önce aleyhinde vaaz ettiği homoseksüelliği ve Kutsal Kitap'ta olmayan başka uygulamaları artık destekliyordu.

Hayal kırıklığına uğrayan Dan, eşine Kutsal Kitap'ı takip eden bir kilise bulmak istediğini söyledi. Eşinin aklına, anne ve babasının hala üyesi oldukları, Muskegon yakınlarındaki bir kasabadaki Adventist Kilisesi geldi.

Eşinin ailesiyle birlikte ikisi de ibadetlere katılmaya başladılar. Dan bir yandan da bulabildiği bütün Ellen White kitaplarını alıp okumaya başladı.

Bir Salı gecesi dua toplantısından sonra otoparkta pastörü durdurdu.

"Hazır olduğumu bilmenizi istiyorum," dedi.

"Ne için hazırsın?" diye sordu pastör.

Vaftiz olmak için hazırım," dedi Dan. "Bir süredir Ellen White'in kitaplarını okuyorum. Hazırım ve kabul ediyorum."

Birlikte vaftiz derslerinin üzerinden geçtiler ve Pastör Dan'in kilisenin öğretilerini anladığını ve kabul ettiğini gördü. Dan vaftiz oldu, karısı tekrar vaftiz oldu ve oğulları da vaftiz oldu.

"Bizim kişisel müjdelere eksikliğimize rağmen Dan geldiği için Rabb'e şükürler olsun," dedi pastör Kameron DeVasher. "Müjdeciliğin ve kişisel hizmetlerin harıl harıl çalıştığını biliyorum fakat dışarıda ulaşılmayı bekleyen daha pek çok Dan olduğuna dair kuvvetli hislerim var."

Dan'ın tecrübesinin Ellen White'in kitaplarının ne kadar önemli olduğunu da gösterdiğini söylüyor Pastör. "Bence Peygamberlik Sözü'nün ruhunda bir güç var. Bu yüzden bu kitapları paylaşmaktan utanç duymamalıyız."

Dan'e gelince, kendisi kilisede bir çok müjdecilik faaliyetine öncülük etti, görevli olarak hizmet etti ve cezaevlerindeki müjdecilik hizmetlerine katıldı. Üyeler onu "tez canlı" olarak tanımlıyorlar.

"Bu kişi kiliseye katılalı daha beş sene bile olmadı ama o Söz'ü vaaz edip ruhlara ulaşıyor" diyor Pastör DeVasher. "Dan, bize yerel kilisenin ilk ve en önemli işlerinin müjdecilik, öğrencilik ve ruhlara ulaşmak olduğunu ve ayrıca bütün üyelerin bu işte bir payı olması gerektiğini hatırlattı."

Son Zaman Aldatmacaları

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Va. 2:13, 24; 2Ko. 11:13–15; Mez. 146:4; Yar. 1–2:3; Va. 13:1–17.

HATIRLAMA METNİ: “Büyük ejderha –İblis ya da Şeytan denen, bütün dünyayı saptıran o eski yılan– melekleriyle birlikte yeryüzüne atıldı” (Vahiy 12:9).

Şeytan daha gökтейken, kovulmasından önce, melekleri aldatmaya çalışıyordu. “Allah’ın huzurundaki yerinden ayrılan Parlak Yıldız, meleklerin arasında hoşnutsuzluk ruhunu yaymaya gitti. Esrarlı bir gizlilik içinde çalışarak ve bir müddet asıl amaçlarını Allah’a saygı kisvesi altında gizleyerek, göksel varlıkların yönetildiği yasaların gereksiz kısıtlamalar yüklediğini ima ederek bunlardan memnuniyetsizlik uyandırmaya çalıştı.”—Ellen G. White, *The Great Controversy [Büyük Mücadele]*, s. 495 [Allah ve Şeytan Arasındaki Savaş, s. 499].

Aden bahçesinde yılan kılığına girip Havva’yı kandırdı. Tarih boyunca, bugüne kadar, hatta milenyumdan sonra, amaçlarına ulaşmak için aldatmacaya başvuracak (Va. 20:8).

Maalesef, o hepimizden daha zeki, daha güçlü ve daha becerikli; işte bu yüzden kendimizi onun oyunlarından korumak için İsa’ya ve O’nun Sözü’ne tutunmalıyız. “RABB’E bağlı kalan sizler ise hâlâ yaşamaktasınız” (Yas. 4:4). Burada benimsenen ilke, gerçekten bugün de geçerliliğini hâlâ koruyor.

Bu hafta şeytanın en etkili aldatmacalarını inceleyeceğiz ve bunlardan nasıl korunabileceğimizi göreceğiz.

*2 Haziran Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

En Büyük Aldatmaca

Bu çeyreğin ilk dersinde “evrensel mücadele”den bahsedilmişti, maalesef mücadele tüm evreni aşmış dünyamıza ulaştı.

Sorun şu ki, Hristiyanlar da dahil bir çok kişi Şeytan’a inanmadıkları için büyük mücadeleye de inanmıyorlar. Onlar için Şeytan’dan ya da iblisten bahseden Kutsal Kitap ayetleri, bilim öncesi bir kültürün dünyadaki kötülüğü ve acıyı açıklamak için kullandığı ifadelerden daha fazlası değil. Pek çok kişi için, insanlık üzerinde kötü niyetli hesaplar peşinde koşan gerçek bir doğüstü varlık olduğu fikri, “Star Wars” filmlerindeki Darth Vader karakteri ya da benzerleri gibi bir bilim kurgu eseri.

Vahiy kitapçığından aşağıdaki ayetleri oku. Bu ayetler Şeytan’ın gerçekliği ve özellikle de son zaman olaylarındaki rolü hakkında bize ne öğretiyor? Va. 2:13, 24; 12:3, 7-9, 12, 17; 13:2; 20:2, 7, 10.

Vahiy kitapçığı, Şeytan’ın son günlerde yeryüzü sakinlerinin pek çoğunu, sadece kurtuluştan uzaklaştırarak değil, aynı zamanda İsa’ya sadık kalanlara zulmetmeye de yönlendirerek, onlar üzerinde ne kadar etkili olacağını bize gösteriyor.

Şeytan’ın tüm “düzenleri” –Grekçe “zihin” anlamına gelen *noemata* sözcüğünün bir çevirisi– içinde belki de en büyük aldatmacası, insanları kendisinin var olmadığına inandırmasıdır. Sonuçta, kim varlığına inanmadığı kuvvetli düşmandan sakınmak için sığınak arar ki? Hristiyan olduğunu iddia etmesine rağmen gerçek bir Şeytan olduğu fikrini ciddiye almayan kişilerin çokluğu hayret verici. Ancak bunu Allah’ın Sözü’nde yer alan ve özellikle son zamana yaklaştığımız şu günlerde Şeytan’ın yeryüzündeki işlerini ve taktiklerini açıklayan pek çok kısmı göz ardı ederek ya da köklü bir şekilde yeniden yorumlayarak yapıyorlar. Kutsal Kitap’taki karşı konulmaz kanıtlara rağmen bunca insanın Şeytan’ın gerçek varlığını reddetmesi, Kutsal Kitap’ın gerçekte ne öğrettiğini anlamamızın ne kadar önemli olduğunu bize etkili bir şekilde hatırlatmalı.

Vahiy kitapçığı, özellikle son günlerde, Şeytan’ın entrikalarından bahsediyor olsa da, Vahiy 12:11 ayetinde hangi büyük umudu bula biliriz? Şeytan’a karşı bizim gücümüzün kaynağı nedir?

İki Büyük Yanılgı

Aşağıdaki ayetleri oku. Bize Şeytan'ın aldatma yeteneği hakkında ne anlatıyorlar?

2Ko. 11:13–15 _____

2 Sel. 2:9, 10 _____

Va. 12:9 _____

Va. 20:10 _____

Daha önceki bir derste de bahsettiğimiz gibi, İsa izleyicilerini son zaman aldatmacaları hakkında uyarılmıştı. Bilhassa uyardığı konular arasında, “birçok kişiyi aldatacak” olan (*Mat. 24:5*) sahte mesihlerin ve sahte peygamberlerin ortaya çıkması yer alıyordu.

Ancak dikkat etmemiz gereken son zaman aldatmacaları sadece sahte mesihler ve sahte peygamberler değil. Büyük mücadeledeki düşmanımızın aldatabileceği herkesi aldatmak için tasarlanmış çok fazla taktiği var. Hristiyanlar olarak bu aldatmacalara karşı dikkatli olmalıyız ve bunu ancak Kutsal Kitap'ı bilerek ve öğrettiklerine itaat ederek yapabiliriz.

Ellen G. White bu büyük aldatmacalardan ikisinin neler olduğunu şöyle açıklıyor: “Şeytan, iki büyük yanılgı olan ruhun ölümsüzlüğü ve pazar gününün kutsallığı öğretileri aracılığıyla insanları hilelerinin etkisi altına alacaktır. Bunlardan birincisi ruhçuluğun temellerini atarken, ikincisi Roma'yla duygudaşlık bağı meydana getirir. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Protestanlar ellerini uçurumun üzerinden uzatarak ruhçulukla el sıkışmada başta geleceklerdir; sonsuz derinliklerin ötesine uzanarak Roma'nın gücüyle el sıkışacaklardır, böylece bu ülke, bu üçlü ittifakın etkisi altında, Roma'nın adımlarını izleyerek vicdan özgürlüğü haklarını çigneyecektir.”—*The Great Controversy [Büyük Mücadele]*, s. 588 [Allah ve Şeytan Arasındaki Savaş, s. 593].

Bu cümleleri yazmasının üzerinden bunca yıl geçmiş olmasına rağmen, Hristiyan dünyasında “iki büyük yanılgı”nın hâlâ hüküm sürmekte olduğunu görmek bizim için ne kadar da şaşırtıcı.

Kutsal Kitap gerçeklerini bilmek ve bu gerçeklere itaat etmeye istekli olmak, özellikle son günlerde, şeytanın aldatmacalarına karşı neden elimizdeki en büyük silah?

Ruhun Ölümsüzlüğü

Aşağıdaki ayetler “ölülerin durumu” hakkında bize ne öğretiyor? “İki büyük yanılgı”dan birine karşı bu ayetler bize hangi önemli korumayı sağlayabilir? Vaiz. 9:5, 6, 10; Mez. 115:17; Mez. 146:4; 1Ko. 15:16–18; Dan. 12:2.

Yakın geçmişte, “ölen”—yani kalpleri ve nefes alışları duran— ancak hayata döndürülerek bilinci geri getirilen insanlarla ilgili öykülere çok ilgi gösterildi. Birçok vakada bu kişiler sözde “öldükten” sonra tecrübe ettikleri bilinçli bir varlık haliyle ilgili olağanüstü deneyimlerini anlattılar. Bazıları nasıl havada süzülüp aşağıdaki bedenlerini gördüklerinden bahsettiler. Bazıları bedenlerinden dışarı uçup, ışık ve sıcaklıkla dolu, iyilik ve sevgiyle ilgili gerçekleri benimseyen muhteşem bir varlıkla karşılaştıklarını bildirdiler. Bazılarıysa ölü akrabalarıyla buluşup konuştuğunu iddia ettiler.

Bu olgu o kadar yaygınlaştı ki, bilimsel bir adı bile var: Ölümeye Yakın Deneyimler (NDE'ler). Her ne kadar NDE'ler hâlâ tartışmalı olsa da, bir çok Hristiyan bunları ruhun ölümsüzlüğüne ve ruhun ölümden sonra başka bir bilinçli varlık alanına gittiğine kanıt olarak gösterdi.

Fakat NDE'ler tabii ki “iki büyük yanılgı”dan birinin diğer bir tezahüründen başka bir şey değil. Ölümden sonra ruhun şu ya da bu şekilde yaşamaya devam ettiğine inanan kişi, İsa'ya ihtiyacımız olmadığını fikrini ima yoluyla ya da doğrudan kolayca yayabilecek, en okült ya da ruhçu aldatmacalara açık kişidir. Aslında NDE yaşamış olan kişilerin çoğu tanıştıkları ruhsal varlıklardan ve hatta ölmüş akrabalarından sevgi, barış ve iyilikle ilgili teselli edici sözler duyduklarını söylediler ama Mesih'te kurtuluş, günah, gelecek olan yargı gibi Kutsal Kitap'ın en temel kavramlarına dair bir şey söylendiğini bildiren olmadı. Oysa Hristiyan ahiret hayatının güya tadına baktıklarına göre, bu kişilerin en temel Hristiyan öğretilerinin de tadına bakmış olmaları beklenirdi. Gelgelelim onlara bildirilenler daha çok New Age (Yeni Çağ) doktrinlerine benziyor ki, bu durum bu kişilerden çoğunun “ölmelerinden” önceki yaşamlarına göre Hristiyanlığa daha az meyilli olmalarını açıklıyor.

Hristiyanlar olarak biz, hislerimiz bize başka şeyler söylediğinde bile, neden Allah'ın Sözü'ne bağlı kalmalıyız?

Sebt Günü ve Evrim Teorisi

Şeytan dünyayı ruhun ölümsüzlüğü konusunda kandırma işinde çok başarılı olmuş olsa da, Kutsal Kitap Sebti'ni Pazar günü hesabına gasp etme işinde de en az bunun kadar başarılı olmuştur (6. ve 8. haftaların derslerine bakın), hem de Hristiyanlık tarihinin büyük kısmı boyunca.

Son yıllarda Şeytan yedinci gün Sebti'nin insanların zihnindeki yerine zarar vermek için yeni bir aldatmacayla çıkageldi: evrim teorisi.

Yaratılış 1–2:3 ayetlerini oku. Bu ayetlerde Rabb'in dünyamızı nasıl yarattığı ve bunun ne kadar sürdüğü hakkında bize hangi bilgiler veriliyor?

Bu ayetleri en üstünkörü şekilde okusanız bile, Kutsal Kitap'ın Yaratılış öyküsü hakkında şu iki noktayı hemen fark edersiniz. Birincisi, her şey planlanmış ve hesaplanmıştı; hiçbir şey şans eseri, rastgele ya da tesadüfi değildi. Kutsal Yazı Yaratılış sürecinde şansa hiçbir yer bırakmıyor.

İkincisi, ayetlerde çok net bir şekilde her canlının kendi türüne göre yaratıldığı belirtiliyor; yani her biri diğerlerinden ayrı ve belirgin bir şekilde meydana getirildi. Kutsal Kitap yeryüzündeki tüm yaşamın kaynağının ortak bir doğal ata (örneğin ilkel basit bir tek hücreli) olduğuna dair hiçbir şey öğretmiyor.

Yaratılış kitapçığının mecazî yorumu ağırlık veren bir çevirisine baksanız bile, şu iki nokta çok açıktır: Yaratılış işinde hiçbir şey rastgele değildi ve tüm türlerin ortak bir doğal atası yoktu.

Bir de Darwinci evrim teorisine bakalım, çeşitli biçimlerde şu iki şeyi öğretiyor: rastlantısallık ve tüm türlerin ortak doğal atası.

Öyleyse neden bu kadar insan, Yaratılış kitapçığını en temel düzeyde çeliştiği teorinin bakış açısından yorumlamakla uğraşiyor ki? Aslında evrim yanlısı milyonlarca seküler insanı önüne katmakla kalmadı, bir çok Hristiyan olma iddiasındaki kişi de, az önce bahsettiğimiz bariz çelişkilere rağmen, evrim teorisini kendi Hristiyan inançlarıyla bağdaştırabileceğine inanıyor.

Bununla birlikte, evrimin son olaylar bağlamında ima ettikleri, aldatmacanın tehlikesini daha da açık bir şekilde gözler önüne seriyor. Yaratılış altı gün değil de üç milyar yıl (dünya üzerinde yaşamın başladığı sözde en geç tarih) sürdüyse, alt tarafı bir gün, yedinci gün Sebti bu yaratılışın anısı olarak niye ciddiye alınsın ki? Evrim teorisi yedinci günün önemini aşındırıyor, çünkü altı günlük Yaratılış'ı Remus ve Romulus'un kurtlar tarafından emzirilmesi gibi sadece bir mite indiriyor. Ayrıca, yaratılışın altı gün değil de milyarlarca yıl gerektirdiğine inanan kim Pazar'a karşılık Sebt'i savunarak zulüm ya da ölüm riskini alır ki?

Sahte Üçlülük

Allah'ın üçlü birlikten oluşan doğası kavramı Kutsal Kitap'ta baştan sona mevcuttur. Bununla birlikte, Vahiy kitapçığında son zaman aldatmacaları ve zulümleri tasvir edilirken, Vahiy 13. bölümde ejderha, deniz canavarı ve yer canavarından oluşan "sahte üçlülük"ten bahsedilir.

Vahiy 12:17; 13:1, 2 ayetlerini oku. Burada ne tarif ediliyor?

Buradaki ejderha Baba'nın sahtesi olarak görülmüştür, çünkü tüm kontrol açıkça onda. Mesih'in sahtesi olan deniz canavarına güç, yetki ve taht veren de o. Peki bu ikinci güç neden sahte Mesih olarak görüldü?

Vahiy 13:2–5 ayetlerini oku. Bu deniz canavarının özellikleri neler?

İsa'nın Kendi yetkisini Baba'dan aldığını söylemesini (*bkz. Mat. 28:18*) anımsatacak şekilde, kendi yetkisini ejderhadan almasının yanı sıra, bu deniz canavarı da İsa gibi önce ölümle karşılaştı, sonrasında da dirildi (*bkz. Va. 13:3*). Ayrıca bu canavarın yetkisini "kırk iki ay" yani üç buçuk yıl kullanacağı söyleniyor ki, bu da Mesih'in gerçek anlamda üç buçuk yıllık hizmetinin bir güne bir yıl ilkesine dayanan peygamberlik günü temelli sahtesidir.

Vahiy 13:11–17 ayetlerini oku. Yer canavarı burada nasıl tasvir ediliyor?

Bu yer canavarı deniz canavarının çıkarlarını koruyor, aynı Kutsal Ruh'un kendisini değil de İsa'yı yüceltmesi gibi (*Yu. 16:13, 14*). Ayrıca, aynı Kutsal Ruh'un gökten yeryüzüne "ateş" indirmesi gibi (*Elç. 2:3*), yer canavarı da benzer bir şey yapıyor (*bkz. Va. 13:13*).

"Sonunda yer canavarı Pentikost'un bir sahtesini gerçekleştiriyor! Ne amaçla? Tüm dünyaya sahte üçlülükün gerçek Tanrı olduğunu kanıtlamak için."—Jon Paulien, *What the Bible Says About the End Time [Kutsal Kitap'ın Son Zaman Hakkında Öğretisi]*, (Hagerstown, Md.: Review and Herald® Publishing Association, 1998), s. 111.

Farkında olmamız gereken diğer son zaman aldatmacaları neler ve başkalarının da bunların aldatmaca olduklarını fark etmelerine nasıl yardımcı olabiliriz?

EK ÇALIŞMA: Evrim teorisinin son günlerdeki olaylar bağlamındaki çıkarımları, özellikle de Sebt'in rolü ile ilişkili olanlar üzerinde derinlemesine düşünelim. Teorinin fikir babası Charles Darwin'in evrimi yaymasının sebeplerinden biri de –büyük mücadeleyi anlamamış olarak– sevgi dolu, iyi bir Yaratıcı ile kötülük ve çileyi bağdaştırmakta zorlanmış olmasıdır. Bu yanılgısı yüzünden cevaplar için başka yöne bakma gereği duydu. 1800'lerin ortalarından sonlarına kadar, Charles Darwin evrim teorisini yeniden gözden geçirirken, Allah'ın Darwin'in teorisinin temsil ettiği her şeye karşı çıkan bir hareketi, Yedinci Gün Adventist kilisesini ortaya çıkarması da tesadüf değildir. Yaratılışçı temelleri isminden belli olan Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin Darwin'in teorisine aynı dönemde büyümeye ve genişlemeye başlamış olması ne kadar ilginç.

Kim bilir, belki de Darwin Ellen G. White'in yazdığı şu birkaç cümleyi okuyup anlamış olsaydı, insanoğlu düşüncesi belki de yeryüzü merkezilik ve cansızdan canlı oluşumu fikirlerinden beri düştüğü en büyük yanlışlardan birinden korunmuş olacaktı: “Yeryüzü lânetle vurulmuş olsa da, doğa yine de insanın ders kitabı olmalıydı. Artık yalnızca iyiliği temsil edemezdi; zira kötülük her yerdedi ve kirlenici dokunuşuyla karayı, denizi ve havayı bozuyordu. Bir zamanlar yalnızca Allah'ın karakterinin, yani iyilik bilgisinin yazılı olduğu yerde artık Şeytan'ın karakteri, yani kötülük bilgisi de yazılıydı. İnsan, artık hem iyilik hem de kötülük bilgisini açıklayan doğadan, sürekli olarak günahın sonuçlarına ilişkin uyarı alacaktı.”—*Education [Eğitim]*, s. 26.

Bunun için, Darwin'in evrimle ilgili kurgularının temelinde, Allah'ın ve içinde yaşadığımız düşmüş dünyanın doğasını ve karakterini yanlış anlamış olması vardır. Maalesef, bu teorinin çıkarımları özellikle de son krizde insanların Şeytan'ın aldatmacalarına yem olmalarına yol açacak.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Birçok Hristiyan Şeytan'ın gerçek varlığı fikrini neden reddediyor? Bu bakış açısı bize Kutsal Kitap'ın açık öğretisini reddetmenin ne kadar tehlikeli olduğu hakkında ne öğretiyor?
- ❷ Ölümüne yakın deneyim yaşadığını ve bu tecrübe sonrasında aslında ölümden sonra da yaşamaya devam ettiğimizi öğrendiğini iddia eden birine ne cevap verirsin?
- ❸ Evrime inanların son günlerde aldatmacalara kanmaya neden daha yatkın olabileceğiyle ilgili aklına başka hangi sebepler geliyor?

Cinayetten Hükümlü

Andrew McChesney, Adventist Misyonu

ABD'nin Alaska eyaletindeki bar kavgasına, gece saat ikide 28 yaşındaki Tony Pouesi'nin bir adamı tek yumrukla yere sermesiyle kan bulaştı.

Adam düştü ve kafasını yere vurdu. Ertesi gün de hayatını kaybetti.

Tony, en ağır cezası 20 yıl hapis olan taksirle adam öldürme ile suçlandı.

"Yıkıldım," dedi Tony. "Çok korktum. Tüm hayatım gözlerimin önünden kayıp gitti."

Tony hapishanedeki hücrelerinde, Washington'daki o küçük kasabada, Shelton'da geçen çocukluğunu hatırladı. Ailesi hiç Kutsal Kitap okumamış ve ya kiliseye gitmemişti. Çok erken yaşta içki içmeye ve uyuşturucu kullanmaya başlamış ve daha 11.sınıfı tamamlayamadan okulu bırakmıştı. Reşit olduğunda da balıkçı olarak çalışmak için Alaska'ya taşınmıştı.

Hapishanedeyken Tony çaresizce dua etmeye başladı.

Şu an 30 yaşında olan Tony, o zaman kendisiyle yapılan bir röportajda şöyle demiş, "Eğer Tanrı varsa, O'nun gerçek olduğunu bilmek istiyorum." O günlerde bir kurtuluş için her gün saatlerce dizlerinin üzerine çöküp ağlıyordu.

Bir gün hapishane kütüphanesinden okumak için bir Kutsal Kitap aldı ve şaşırıncı bir şekilde okudukça çok kuvvetli bir huzur ve sevinç benliğini doldurmaya başladı.. Ezberlediği ilk ayetlerden biri olan Yasanın Tekrarı 31:6'da gizli bir umut buldu. Ayet şöyle diyor, "Güçlü ve yürekli olun! Onlardan korkmayın, yılmayın. Çünkü sizinle birlikte giden Tanrınız RAB'dir. O sizi terk etmeyecek, sizi yüzüstü bırakmayacaktır."

"Dua ettikçe ve Kutsal Kitap okudukça, Tanrı hayatımda mucizeler gerçekleştirdi," diyor Tony.

Kısa bir süre sonra avukatı güzel haberlerle geldi; Potansiyel hapis cezası 2 ile 4 yıl arası olarak belirlenmiş ve bir de üstüne cinayet ihmal sonucu işlendiği için cezası 1 ile 3 yıl arası azaltılabilecekti.

Bir gün Tony hapishane kütüphanesindeki bir kitaplıkta küçük bir kart buldu: Bir Adventist hizmeti olan, Peygamberlik Sözü'nün Sesi programından Keşfet Kutsal Kitap dersleri için bir davetiye. Katılmak için başvurdu ve derslere hevesle çalıştı.

"İnanılmaz olan şey şu ki; içki içtim, uyuşturucu kullandım, liseden de mezun olamadım ama Kutsal Kitap'ı anladım," diyor Tony. "Bu sizce de inanılmaz değil mi? Kutsal Kitap'ı anlamak için eğitilmiş olmanıza gerek yok."

Kutsal Kitap derslerini tamamladıktan kısa bir süre sonra, Tony'nin davası yargı önüne çıktı. Tony, Tanrı'nın orada bir mucize gerçekleştirdiğini söylüyor. Hakim, Tony'nin üç yıllık cezasını erteleme kararı aldı ve Tony serbest bırakıldı.

"Tanrı beni hapishaneden çıkardı," diyor Tony. "Orada topu topu dokuz ay geçirdim, o kadar."

Tony Pouesi hakkında daha fazlası önümüzdeki hafta.

Amerika ve Babil

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Va. 13:1-12; 14:9-11; 16:2; 19:20; 20:4; Yer. 51:6, 7, 53, 57; Va. 18:1-4.*

HATIRLAMA METNİ: “O zaman senin halkını koruyan büyük önder Mikail görünecek. Ulusun oluşumundan beri hiç görülmemiş bir sıkıntı dönemi olacak. Bu dönemde halkın –adı kitapta yazılı olanlar– kurtulacak” (*Daniel 12:1*).

Geçen hafta Şeytan (ejderha) ile iki dünyevi güçten oluşan ve birlikte Allah’ın halkına zulmedecek olan “sahte üçlülük” konusunu inceledik.

Bu güçlerden biri olan deniz canavarı (*Va. 13:1-10*), pars, ayı ve aslanın bir bileşimi olarak tarif ediliyor (*Va. 13:2*); bunlar doğrudan Daniel 7:4-6 ayetlerinden alıntı olan imgeler. Altıncı haftanın dersinde Daniel 7. bölümü incelerken, Babil’in (aslan), Med-Pers (ayı) ve Grek (pars) imparatorluklarının yükselişinden sonra, onları takiben son dünyevi güç olan Roma’nın geldiğini görmüştük. Roma başlangıçta putperesti, sonra papalık Roma’sına dönüştü ve Daniel 7:7, 8; 19-21; 23-25 ayetlerinde anlatılan küçük boynuz gücü doğrudan bu dördüncü canavarın içinden yükseldi. Ayrıca Daniel 7. bölümdeki bu ayetlerde tasvir edilen papalık Roma’sının birçok özelliğinin Vahiy 13:1-10 ayetlerinde tarif edilen deniz canavarında yeniden ortaya çıktığını da gördük. Bu yüzden Kutsal Kitap bilginleri Roma’yı Vahiy 13. bölümdeki son zaman senaryosunda anahtar düşman karakterlerden biri olarak görmüştür.

Ne var ki, Roma yalnız değil. Başka bir kuvvet de tasvir ediliyor. Bu hafta çoğunlukla Vahiy 13. bölümde anlatılan olaylara ve kuvvetlere odaklanacağız; bunu yaparken de her zamanki gibi şu soruyu soracağız: Bu olaylar ne anlama geliyor ve bunlara nasıl hazırlıklı olabiliriz?

**9 Haziran Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

İyileşmiş Ölümcül Yara

Vahiy 13:1–10 ayetlerini oku ve burada bahsedilenin hem geçmişteki hem de gelecekteki rolüyle papalık olduğuna dair sebepleri gözden geçir. Papalığa özellikle ne kadar önemli bir rol verildiğine dikkat et. Son günlerin olayları açısından bu ne anlama geliyor?

Her ne kadar Allah'ın her kilisede sadık halkı olsa da, Kutsal Yazı bu kurumun geçmişte oynadığı ve son gün olaylarında oynayacağı belirgin role dikkat çekiyor.

Vahiy 13:3 ayetini oku. Burada ne oluyor ve bu Roma'nın önemi hakkında bize ne öğretiyor?

Yüzyıllar boyunca Roma kilisesi merkezî dindi ve pek çok açıdan Batı dünyasının politik merkeziydi. Kilisenin gücünün çarpıcı bir örneği, Papa 7. Gregor'u kızdırdıktan sonra barış yapmak üzere onun kalesine giden Roma İmparatoru 4. Henry'nin hikâyesinde görülebilir. Papa kendisini kabul edip içeri girmesine izin verilene kadar, Roma imparatoru dış avluda, kış soğuşunda üç gün beklemek zorunda bırakılmıştı. Kazandığı zaferle sevinç duyan 7. Gregor, kralların gururunu yıkmanın kendi görevi olduğunu iddia ederek böbürlenmişti.

Fakat Reform'un, Aydınlanma'nın ve Fransız Devrimi'nin etkisiyle, 18. yüzyıl sonuna doğru Roma'nın politik ve dini egemenliği kırıldı. Papalardan biri, 6. Pius, 1798 yılında Fransız ordusu tarafından esir alındı ve bir yıl sonra sürgünde yaşamını yitirdi.

Bununla birlikte, Vahiy 13. bölümde bir dirilişten, “ölümcül yarası”nın iyileşmesinden bahsediliyor. Bugün Roma her ne kadar 7. Gregor dönemindeki politik gücünden çok uzak olsa da, biraz da yakın dönemdeki papaların popülerliği sayesinde hâlâ dini ve politik olarak etkili bir kuvvet olmayı sürdürüyor (örneğin Papa Francis'in 2015 yılında ABD Kongresi'nin her iki meclisine hitaben yaptığı konuşma tarihi bir ilkti). Peygamberlik sözüne göre, bu etki artmaya devam edecek.

Duyurmak üzere çağırıldığımız mesaja, insanları gücendirmekten mümkün olduğu kadar kaçınacak şekilde, nasıl sadık kalabiliriz? Yine de, mevcut gerçeği duyururken “siyaseten doğruluğa” neden boyun eğmemeliyiz?

Peygamberlik Sözünde Amerika Birleşik Devletleri

İnsanlar haklı olarak şu soruyu soruyor: *Roma, Vahiy 13. bölümde tasvir edilen etkiye bugün nasıl sahip olabilir, ya da gelecekte buna nasıl sahip olacak?* Geçmişte olduğu gibi ordulara hükmedebildiği günler çöktan geride kaldı. Bunun da cevabı Vahiy 13. bölümde bulunuyor.

Vahiy 13:11, 12 ayetlerini oku. Hangi işaretler bu gücün kim olduğunu belirlememize yardım ediyor?

Protestanlar tarafından uzun zamandır Roma olarak görülen bundan önceki canavar kırk iki ay süreyle kullanabileceği bir yetki verilmiş olarak tasvir edilmişti (*Va. 13:5*). Kırk iki ay, Daniel 7:25 ayetindeki “bir vakit ve vakitler ve yarım vakit”le [KM], ya da üç buçuk yılla (*Va. 12:14*) aynı zaman dilimidir, ya da 1260 peygamberlik günüdür (*Va. 12:6*) – papalık gücünün muhaliflerine zulmettiği süre. Bu peygamberlik dönemi (gün–yıl ilkesi kullanılarak), MS 538 yılında papalığın egemenliğiyle başlamış, 1798 yılında papanın esir alınmasıyla sona ermiştir. Bu zamanda papalık kuvveti ölümcül yarasını almış ve böylece öngörü de yerine gelmiştir.

Tarihin bu döneminde, “kırk iki ayın” bitmesine (1798) yakın, başka bir güç beliriyor (*Va. 13:11, Va. 13:1*), bu kez, daha önceki güçlerin birçoğunun, büyük kalabalıkları simgeleyen denizden çıkan güçlerin (*bkz. Dan. 7:2, 3*) aksine, yerden çıkıyor. “Şu gördüğün sular –fahişenin kenarında oturduğu sular– halklar, toplumlar, uluslar ve dillerdir” (*Va. 17:15*).

Bu ve bunun gibi nedenlerden dolayı bu güç, yeryüzünün görece daha ıssız olduğu bir bölgesinden yükselen ve yükselmek için herhangi bir büyük imparatorluğu yıkmak zorunda kalmayan Amerika Birleşik Devletleri olmalı.

“1789 yılında Yeni Dünya’da hangi ulus güç kazanıyor, kudret ve büyüklük vaat ediyor ve dünyanın ilgisini çekiyordu? Simgenin uygulanışı hiçbir şüpheye mahal vermez. Bu peygamberlik sözünün şartlarını karşılayan yalnızca bir ulus vardır; şaşmaz bir şekilde Amerika Birleşik Devletleri’ne işaret etmektedir.”—Ellen G. White, *The Great Controversy [Büyük Mücadele]*, s.440 [Allah ve Şeytan Arasındaki Savaş, s. 443].

Bu kuvvet önce yumuşaklığı simgeleyen kuzu gibi iki boynuzla sahip halde tasvir edilmiş olsa da, “ejderha gibi” konuşması (*Va. 13:11*) önceki kuvvetin hükümdarlığı altındayken olduğu gibi bir zulüm dönemine işaret ediyor. Öyleyse Vahiy 13:11–17 ayetleri, peygamberlik sözünün öngördüğü şekilde Roma’nın nasıl nüfuz kullandığı sorusuna cevap veriyor. Arkasına Amerika Birleşik Devletleri’nin gücünü alacak, işte bu şekilde.

Bir İbadet Meselesi

Kutsal tarih boyunca, Rab sürekli olarak putçuluğa ya da diğer sahte ibadet biçimlerine düşenlerle uğraşmak zorunda kalmıştır (*bkz. Mat. 4:8–10*). Vahiy 13. bölümde tasvir edilen son krizde, ibadet meselesi yeniden ortaya çıkacak. Burada da, Allah'ın halkı kime kulluk ve ibadet edeceklerine dair bir karar vermek zorunda kalacak (*bkz. Yeşu 24:15*).

İkinci haftada, “Daniel ve Son Zaman” başlıklı derste “altın heykele tapınmaları” (*Dan. 3:5*) emredilen üç İbrani gencin öyküsünü görmüştük. Vahiy 13. bölümün, Allah'ın halkının son zamanlarda karşılaşacağı zulümleri tasvir ederken, nasıl bu bölümdeki ifade tarzını kullandığını da gördük. Yani, Daniel 3. bölümdeki olayları, Vahiy 13. bölümde tasvir edilen canavar kuvvetlerinin en yakın bağlamında, son günlerde olacak olayların bir habercisi olarak görebiliriz. Hepsine altın heykele tapınmaları emredilmişti, yoksa kızgın fırında ölüme gönderileceklerdi. Benzer bir şekilde, Vahiy 13. bölümde de, canavarın heykeline “tapmayan herkes öldürülecekti” (*Va. 13:15*).

Vahiy 14:9–11; 16:2; 19:20; 20:4 ayetlerini oku. Bu ayetler ibadet meselesinin ne kadar önemli bir hale geleceği hakkında bize ne anlatıyor?

Babil her zaman sahte ibadetin başkenti olmuştur. Babil Kulesi, kendisini inşa edenlerin Lusifer gibi “bulutların üstüne çıkma” (*Yşa. 14:14*) arzularına ve aynı zamanda yeni bir küresel tufan durumunda kendilerini kurtarma çabalarına tanıklık etti. Onlar böylelikle Allah'ın bir daha yeryüzünde tufan olmayacağına dair verdiği söze inanmayı reddettiler (*Yar. 9:8–11*).

Neo-Babil İmparatorluğu da aynı şekilde insan elinden çıkma işleri övüp durdu. Nebukadnessar “işte... kurduğum büyük Babil!” (*Dan. 4:30*) diyerek böbürlendi. Daha sonra, kral Belşassar Süleyman'ın tapınağının altın kapılarını bir ziyafet için getirtti ve “onlarla içtiler. Şaraplarını içerken altından, gümüşten, tunçtan, demirden, ağaçtan, taştan ilahları övdüler” (*Dan. 5:3, 4*). Tapınağın gerçek kapılarının sarhoş edici şarapla doldurulup, onlardan içenlerin duyarlılıklarını körelttiğine dikkat edin. Bunun sonucunda, Babil düştüğünde şehirdekilerin çoğu helâk oldu. Gerçeğin dıştan görünüşü, ölümcül “Babil şarabı” kılığında girerek bizi aldatabilir. Sahte ibadet ve sahte fikirler, Şeytan'ın krallığının para birimidir.

Şu anda herhangi sahte ibadet içinde olmadığımızdan nasıl emin olabiliriz?

“Büyük Babil”

Aşağıdaki ayetleri oku. Bu ayetler Babil hakkında bize ne öğretiyor?
Yer. 51:6, 7, 53, 57; Zek. 2:7; Va. 17:5, 6; 18:2, 3.

Dün gördüğümüz gibi, Babil'in sahte ibadetin başkenti olarak uzun bir geçmişi vardı; öyleyse ulusları birbirine düşüren son zaman gücü için uygun bir simgedir.

Ejderha, deniz canavarı ve kırmızı canavarı karşılaştır (Va. 12:3, 13:1-3, 17:3). Benzerlikler ve farklılıklar neler?

Üç canavarın da, Daniel 7. bölümdeki canavarların başları ve boynuzlarının toplamını temsilen, yedişer başı ve onar boynuzu var. Birbiri ardına gelen her imparatorluk, kendinden öncekilerin üzerine inşa edilmişti. Benzer şekilde, kırmızı canavar hem ejderhanın, hem deniz canavarının (sırasıyla putperest Roma'yı ve papalık dönemindeki Roma'yı temsil ediyor) hem de yer canavarının (Va. 13:11-14) unsurlarını birleştirerek, “Allah'ın üç düşmanını da gerçek bir güç birliği altında topluyor.”—Jacques B. Doukhan, *Secrets of Revelation, The Apocalypse Through Hebrew Eyes [Vahiy'in Sırları, İbrani Gözüyle Esinleme]* (Hagerstown, Md.: Review and Herald® Publishing Association, 2002), s.162. Vahiy 17. bölümdeki ilave bir unsur, kırmızı canavarın üzerinde oturan, dini ve politik güçlerin gayrimeşru birliğini temsil eden kadını. Bu kadın Vahiy 12. bölümdeki iffetli kadınla taban tabana zıt:

İffetli Kadın (Va. 12)

Gökte
Güneşe Sarınmış
On İki Yıldızdan Oluşan Taç
Ejderhanın Saldırısına Uğruyor
Bakiyenin Annesi

Fahişe (Va. 17)

Sular Üzerinde
Mor ve Kırmızı Giysilere Bürünmüş
Altınlar, Değerli Taşlar ve İncilerle Süslenmiş
Ejderha Tarafından Destekleniyor
Fahişelerin Annesi

Babil “Fahişelerin Annesi” olarak kendisini çoğaltmakla meşguldü. Sapkın ana kilisenin pek çok sapkın kızı var. Fakat Allah sapkın Hristiyanlık tarafından uygulanan yanlışları ve işlenen gaddarlıkları sahiplenmez. O'nun gerçek halkı, Şeytan'ın saldırısına uğramasına rağmen, yüzyıllardır varlığını sürdürüyor.

Vahiy 14:8 ayeti insanları, sonunda canavarın işaretiyle birlikte ortaya çıkacak son aldatmacaya sürükleyecek olan Babil'in düşüşü ya da gerçekten sapma konusunda zaten uyarılmıştı. Bu uyarı, hâlâ Babil'de olan Allah'ın halkına oradan çıkıp Allah'ın son zaman bakiye kilisesinde birleşmeleri için yapılacak son bir çağrı ile doruğa çıkarak, daha da güçlü bir şekilde tekrar edilecek.

Ey Halkım! Çık Oradan!

Kutsal Kitap'taki peygamberlik sözlerinin öğrencileri uzun yıllardır dünyadaki olayları ilgiyle takip etmekte, özellikle de son zamanla ilgili gibi görünenleri. Mesela Amerika Birleşik Devletleri'nin rolünü bir düşünün. 1851 yılına kadar geri götürebileceğimiz bir tarihte, bazı Adventistler Amerika'yı ikinci canavar kuvveti olarak tanımlıyordu (*Va. 13:11-15*), ABD'nin o dönemki durumu dikkate alınırca bu çok şaşırtıcı bir tanımlamaydı. 1800'lerin ortalarında, büyük güçler hâlâ Eski Dünya ülkeleriydi: Prusya, Fransa, Avusturya-Macaristan ve İngiltere. O dönem Amerika için barış zamanıydı ve ordusu yaklaşık yirmi bin askerden oluşuyordu; sadece Waterloo Muharebesi'nde (1815) çarpışan asker sayısı bunun on katıydı. 1814 yılında, sadece kırk yıl önce, İngilizler başkent Washington'u işgal edip yakmışlardı. 1867'de, Oturan Boğa'nın adamları General Custer'ın Birleşik Devletler 7. Süvari Alayı'nı darmadağın ettiler. Dolayısıyla, bazı yorumcular Amerika Birleşik Devletleri'ni bir gün "canavarın işaretini" dünyaya zorla kabul ettirecek güç olarak belirledikten sonra bile, ülke hâlâ kendi topraklarındaki yerlilerle savaşıyordu ve her zaman da kazanıyor da değildi!

Dünyadaki olaylar tam olarak inandığımız gibi ilerliyor, ona şüphe yok. Ama yine de sona ulaşmamızdan önce gerçekleşmesi gereken şeyler var. O yüzden, mesela "canavarın işaretinden" bahsederken, şu an hiç kimsenin, dördüncü emiri ister tutsun ister tutmasın, o işareti taşımadığını vurgulamak çok önemli.

Üstelik, daha gerçekleşecek şeyler var.

Vahiy 18:1-4 ayetlerini oku. Burada ne oluyor ve bunu şimdi hatırlamamız neden önemli? Bu ayetler dünyaya karşı olan görevimiz hakkında bize ne öğretiyor?

Bu ayetler, dünyanın politik, ahlakî ve ruhsal olarak kasvetli bir resmini çiziyor. Dünya üzerindeki sahte dini öğretilerin kötücül etkisini gözler önüne seriyorlar. Ama aynı zamanda bu ayetlerde büyük bir umut barınıyor, çünkü gökten inen başka bir melek görkemiyle yeryüzünü aydınlatıyor. Dahası, Allah'ın sadık halkı, bilmeleri gerekeni henüz öğrenmemiş olanlar, Babil'den çıkmaya çağrılıyor. Öyleyse bunun anlamı, sona çok yakın olacağımız o anda, Babil'den daha önce çıkmış olan Allah'ın halkının hâlâ iğride olanlar için yapması gereken bir iş olduğudur.

Rabb'in hâlâ Babil'de olanların bazılarına "Halkım" demesi bize ne ifade etmeli? Başkalarıyla ilişki kurarken bunu unutmamak bizim için neden önemli?

EK ÇALIŞMA: Şeytan'ın Allah'ın yasasına saldırısı, bizzat Allah'a, O'nun hem yetkisine hem de yönetimine saldırıdır. Öyleyse, son krizin büyük olayları içinde, Şeytan "Allah'ın emirlerini" tutanlara saldıracak (*Va. 12:7, 14:12, KM, CANDEMİR*), çünkü onlar Şeytan'ın yeryüzündeki vekilleri aracılığıyla ona saygı göstermeyen yegâne insanlar olacak. Şeytan'ın uzun zaman önce gökte Allah'a açtığı savaş burada yeryüzünde devam edecek ve gökte nasıl yenildiyse yeryüzünde de yenilecek. "Gökteki büyük mücadelenin en başından beri, Şeytan'ın amacı Allah'ın yasasını ortadan kaldırmaktı. Bu amacı gerçekleştirmek için Yaratıcısı'na karşı isyan etti ve gökten kovulmasına rağmen aynı savaşı dünyada da devam ettirmektedir. İnsanları aldatmak ve onları Allah'ın yasasını çiğnemeye yönlendirmek, onun kararlılıkla izlediği hedefi olmuştur. Bu hedefi ister yasanın tamamını bir kenara atarak, isterse emirlerinden yalnızca birini reddederek gerçekleştiresin, sonuç aynı olacaktır. Zira 'tek konuda' yasadan sapan kişi, yasanın tamamına saygısızlık göstermiş olur; etkisi ve örneğiği itaatsizliğin tarafında olduğundan, 'bütün Yasa'ya karşı suçlu olur.' Yakup 2:10."—Ellen G. White, *The Great Controversy [Büyük Mücadele]*, s. 582 [Allah ve Şeytan Arasındaki Savaş, s. 587].

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Derste, dünyadaki olaylar hakkında ve son günlerde olması gerektiğine inandığımız şeylere hangi şekillerde işaret ettikleri konusunda konuşun. Hangi olaylar henüz gerçekleşmedi? Fanatizm, tarih belirleme ve Kutsal Kitap'ta ve Ellen White'in yazılarında açıkça öğretilmeyen konular hakkında cüretkâr tahminlerde bulunma hatalarına düşmeden, zamanın işaretlerine karşı uyanık olmayı nasıl öğrenebiliriz?
- ❷ İbadet konusunda biraz daha düşün. Bir şeye ibadet etmek ne anlama gelir? İbadet ettiğimiz şeye nasıl ibadet ediyoruz?
- ❸ Allah'ın Babil'de hâlâ halkı olduğu fikri üzerine biraz daha düşün. "Babil" kavramını (belli ki asıl anlamıyla değil, simgesel olan) ne şekilde anlıyoruz? Bu, mesajımızı politik ya da dinsel inançları fark etmeksizin başkalarına duyurmaya devam etme yükümlülüğümüz hakkında bize ne öğretiyor?

‘İsa’ya Güven’ Şapkaları

Andrew McCbesney, Adventist Misyonu

ABD'nin Alaska eyaletinde, barda karıştığı kavgada, bir adamın ölümüne sebebiyet verdiği için dokuz ay tutuklu kalan Tony Pouesi, sürpriz bir şekilde erken salıverildikten sonra Tanrı ile daha yakın bir yürüyüşe başladı.

Gidecek bir yeri olmadığı için, Yedinci Gün Adventistlerinin Anchorage'daki Büyük İşler Uluslararası Hristiyan Yaşam Merkezi'nde eski mahkumlar için hazırlanan eve yerleşti. Kişisel sabah ibadeti yapmaya başladı. Çarşamba ve Cuma akşamları dua toplantılarına katıldı. Sebti gününü tuttu.

“Gerçek bir Hristiyan ailesi deneyimini ilk defa orada tecrübe ettim,” diyor Tony.

İsa'ya olan bu yeni keşfettiği sevgiyi diğerleriyle paylaşmak için yüreğinde bir istek oluştu ve Alaska Sokak Hizmetlerini kurmaya karar verdi. Tony haftanın beş günü sokakta GLOW broşürleri, Kutsal Kitap Vaatleri kitapları, yiyecek ve kıyafet dağıtıyor. Yabancılarla dua edip onlarla İsa hakkında sohbet ediyor.

Tony, üzerinde “İsa'ya Güven” kelimelerinin basılı olduğu özel sipariş şapka ya da tişört giymenin mükemmel bir sohbet başlatma yöntemi olduğunu keşfetmiş.

“Tanıklık etmek için müthiş bir yöntem. Pek çok insan yanıma yaklaşıp Tanrı hakkında sohbet etmeye başlıyor. İlgili olduklarını fark ettiklerime, Tanrı'nın hayatımı nasıl değiştirdiğini anlatıyorum.”

Fakat Tony'nin en büyük sıkıntısı kendi ailesi. Hapishaneden çıktıktan kısa bir süre sonra, Washington'daki bekar annesini aramış.

“Bu dünyada senden isteyeceğim sadece tek şey var,” demiş annesine. “Senden bu Keşif Kutsal Kitap derslerini çalışmanı istiyorum.”

Peygamber Sözü'nün Sesi çalışmalarının sonucunda, Tony'nin annesi sigarayı bıraktı ve 14 kilo verdi. Artık Sebti günlerini de tutuyor.

“Kutsal Kitap derslerinden sonra annemin asla aynı kalmayacağını biliyordum,” diyor Tony. “Bu işte Rabb'in gücü.”

Tony İsa'yı paylaşmak için yeni yollar aramaya başladı. Bir Sebti günü kiliseden ayrılırken büyük beyaz bir haç taşıyan bir adamla tanıştı. Adam altı yıldır bu haçı taşıyarak dünyayı dolaştığını söyledi ve Tony'nin hikayesini dinledikten sonra haçı ona hediye etti.

Tony'nin haç taşıyarak şehri dolaşacak cesareti toplaması biraz zaman aldı. Ama en sonunda taşımaya başladığında, insanların tepkileri muazzamdı.

“İnsanlar korna çalıp, el sallayıp, ‘Rabb'e hamd olsun!’ diyorlardı, bu muhteşemdi.”

Tony haçın tanıklık etmek için en iyi yöntem olduğuna ikna olmuş değil. Ama “İsa'ya Güven” kıyafetlerinin etkili olduğu konusunda şüphesi yok. Sokak hizmetine kaynak sağlamak için baskılı şapka ve gömleklerini internet üzerinden insanlara ulaştırmaya çalışıyor.

“Rab bu ateşi bana Müjdeyi yaymam için verdi ve bu ateş bende hala var,” diyor Tony.

Tony Pouesi hakkında daha fazlası geçen haftada.

Allah'ın Mührü mü, Canavarın İşareti mi?

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Yar. 17:9-11; Çık. 31:13, 17; Va. 13:17; Ef. 1:13, 14; İbr. 4:9, 10.

HATIRLAMA METNİ: “Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı, senin işlerin büyük ve şaşılası işlerdir. Ey ulusların Kralı, senin yolların doğru ve adildir” (Vahiy 15:3).

Bu haftaki hatırlama metnimiz, Musa'nın ve Kuzu'nun Ezgisi'nin ilk mısralarından oluşuyor. “Canavara, heykeline ve adını simgeleyen sayıya karşı zafer kazananlar” tarafından, gökteki cam denizin üzerinde dururlarken söyleniyor (Va. 15:2). Biz nasıl bu topluluğun bir parçası olabiliriz?

Allah'ın gerçek son gün halkının en çarpıcı belirtilerinden biri, canavarın işaretini almaya karşı uyarıda bulunan üçüncü meleğin mesajını duyuruyor olmaları olacak. Bununla birlikte, tüm Kutsal Kitap'ta bundan daha ciddi bir uyarı bulunmamasına rağmen, yıllar boyunca bu işaretin ne olduğuna dair pek çok kafa karıştırıcı fikir ortaya atıldı: alında bir barkod, bir kredi kartı numarası, ya da bir çeşit biyometrik kimlik.

Babil'de kafa karıştıran fikirlerin hızla yayılmasına şaşmamalı. Ne de olsa adının anlamı “karışıklık.” Fakat Allah'ın bakiye halkının üçüncü meleğin mesajını kuvvetle duyurabilmeleri için bu konuyu net bir şekilde kavramaları gerek. Bu hafta canavarın işaretinin ne olduğunu ve ondan nasıl sakınmak gerektiğini (Allah'ın mührünü alarak) daha iyi anlamaya çalışacağız.

*16 Haziran Sebti Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Allah'ın Halkını Tanımlayan O'nun Mührü

Eski Ahit zamanında Allah'ın gerçek halkının kimliğini belirleyen iki görünen işaret vardı. Bunlardan biri sünnetti. Bu işaret ilk kime verilmişti? Yar. 17:9–11; Çık. 31:13, 17.

Allah, kurtuluş antlaşmasının bir simgesi olarak İbrahim'in ve soyundan gelenlerin sünnet edilmelerini emretti. Erkekler sekiz günlükken sünnet edilmeliydi (*Lev. 12:3*). Ancak bu törenin daha derin bir anlamı da vardı. Yüreğin "sünnetine," yani yenilenmesine duyulan ihtiyacı simgeleme amacını taşıyordu (*bkz. Yas. 30:6*). Bu yüzden Pavlus şunları yazıyor: "Çünkü ne dıştan Yahudi olan gerçek Yahudi'dir, ne de görünüşte, bedensel olan sünnet gerçek sünnettir. Ancak içten Yahudi olan Yahudi'dir. Sünnet de yürekle ilgilidir; yazılı yasanın değil, Ruh'un işidir. İçten Yahudi olan kişi, insanların değil, Tanrı'nın övgüsünü kazanır" (*Rom. 2:28, 29*).

1. Korintliler 7:19, Galatyalılar 5:6 ve 6:15 gibi ayetler, Yeni Ahit'te sünnetin yerini dönüşümü, "yeni yaratık" olmayı, günaha ölmeyi ve yeni bir yaşama dirilmeyi simgeleyen vaftizin aldığını gösteriyor (*bkz. Rom 6:3, 4*). İşte bu yüzden Pavlus sünnetin artık bir önemi olmadığını, gerçekten önemli olanın "sevgiyle etkisini gösteren iman" ve "Allah'ın emirlerini tutmak" olduğunu söylüyor.

Allah'ın Kendi halkını tanımlamak için onlara verdiği ikinci görünür işaret neydi ve neden verilmişti? (Çık. 31:13, 17; Hez. 20:12, 20).

Sebt'in bir simge olarak Yaratılış'a kadar dayandığını (*ayrıca bkz. Yar. 2:2, 3*), sünnetin ise İbrahim'le başladığına dikkat edin. İşte bu yüzden İsa, Yaratılış'a atıfta bulunarak, "Şabat Günü insan için yaratıldı" demişti (*Markos 2:27*). Bu bizim Allah'a ait olduğumuzu gösteriyor, yaratılışla, çünkü bizi O yarattı ve kurtuluşla, çünkü bizi aklayan ve kutsayan O'dur. Dolayısıyla, Pavlus sünnetin artık önemli olmadığını söylemesine rağmen, (Sebt emrini de içeren) Allah'ın emirlerine uymanın hâlâ önemli olduğunu savunuyor (*bkz. İbr. 4:9*).

Fikirlerin ve amaçların senin gerçekten yüreği sünnet edilmiş olup olmadığını ne şekilde açığa çıkarır?

Canavar ve Sahte İbadet

Aşağıdaki ayetleri oku. “Canavarın işaretinden” kaçınmanın ne kadar önemli olduğu hakkında bize ne öğretiyorlar? Va. 13:17; 14:9, 16:2.

Allah'ın katıksız gazabına uğramak, son yedi belayla cezalandırılmak ve sonunda ateş gölüne atılmak. Canavarın işaretini reddedip cam denizin üzerinde zaferle durarak Allah'a ve Kuzu'ya övgü ilahileri söyleyenlerin durumundan ne kadar farklı!

Kimsenin almak istemeyeceği bu işaret nedir? Yukarıdaki ayetler açık bir şekilde bunu sahte ibadetle ilişkilendiriyor. Ayrıca, önceki derslerden birinde gördüğümüz gibi, Daniel 7. bölümdeki dördüncü canavar kuvveti (Vahiy 13. bölümde de deniz canavarı olarak tasvir ediliyor), sonraki safhasında “belirlenen zamanları, yasaları değiştirmeyi amaçlayacak”tı (*Dan. 7:25*). Değiştirmeyi amaçladığı yasalardan biri de dördüncü emir olan Sebti; on emir içinde zamana ilişkin olan ve “yeri göğü, denizi ve bütün canlıları altı günde yarat[ıp], yedinci günde dinlen[en]” (*Çıkış. 20:11*) Kişi olarak doğrudan Allah'a işaret eden tek emir.

Anlamli bir şekilde, ilk meleğin mesajı da dikkatimizi canavar kuvvetinin değiştirmeyi amaçladığı bu emre çekiyor ve Yaratıcı olarak sadece Rabb'e ibadet etmemiz gerektiğini açıkça bildiriyor. Aslında, Vahiy 12–14 bölümlerinde ibadetten bahseden yedi ayet içinde gerçek ibadet hakkında sadece bu ayet var (14:7); diğer altı ayet canavara ve onun heykeline edilen sahte ibadet hakkında uyarıyor (*Va. 13:4, 8, 15; 14:9, 11*). Üçüncü meleğin bu sahte ibadete katılanları bekleyen akıbeti tarif etmesinden hemen sonra, Allah'a gerçek ibadet edenler tanımlanıyor: “Bu da, Tanrı'nın buyruklarını yerine getiren, İsa'ya imanlarını sürdüren kutsalların sabrını gerektirir” (*Vahiy 14:12*).

Başka bir deyişle, bu üç mesajın duyurulması tüm insanlığı iki gruba ayırıyor: yedinci gün Sebti emri dahil olmak üzere O'nun tüm emirlerini tutarak Yaratıcı'ya ibadet edenler ile, canavara ve onun heykeline ibadet edenler. Öyleyse bu sahte ibadet şekli yedinci gün Sebti emrini tutarak Yaratıcı'ya ibadet etmeye bir alternatif öneriyor demektir.

İbadet ve bağlılık arasındaki ilişkiyi biraz daha düşün. Allah'a bağlılığımızı göstermek için ibadetin hangi unsurları zaruri önemde?

Allah'ın Mührü

Mühür, aynı imza gibi, bir belgeyi onaylamak için kullanılır. Eski zamanlarda mühür, belgenin gerçekliğini ya da aidiyetini göstermek için yumuşak balmumuna ya da kile bastırılan ve sahibinin yetkisini barındıran bir damgaydı.

Allah'ın mührü nedir? Ne zaman ve nasıl verilir? *Ef. 1:13, 14; 4:30; 2Ti. 2:19; Va. 7:1-4; 14:1.*

Allah'ın mührü, O'nun Kendi halkını sahiplenişinin ve koruyuculuğunun bir işaretidir. Pavlus mühürlenmeyi dönüşümle ve Kutsal Ruh armağanının alınışıyla ilişkilendiriyor. Bu armağanı, tüm imanlılara İsa geldiğinde sahip olacakları tam kurtuluşun ve gelecekteki mirasın güvencesi olarak verilen bir “depozito” ya da “kapora” olarak tanımlıyor.

Vahiy kitapçığı ikinci gelişten hemen önce başka bir mühürlenmeyi resmediyor. Bu son mühür, Kutsal Ruh'un son yağmurda dökülmesi sırasında, 144000 kişiye verilir. Alınlarına Allah'ın adı (ya da imzası) yazılmıştır. Kutsal Ruh'un yaşamlarındaki işi sayesinde Allah'ın karakterini yansıtmaya başlarlar.

Allah'ın mührünü canavarın işaretiyle karşılaştır. Aralarındaki hangi farklılıklardan bahsediliyor? *Vahiy 7:3, 14:9.*

Mühür Allah'a gerçek ibadet edenlere verilirken, işaret canavara ibadet edenlere veriliyor. Mühür yalnızca alna vuruluyor, bu Allah'a O'nun emrettiği gibi ibadet etmek için aklın kesin seçimini simgeliyor. İşaret ise alında da olabilir, elde de. Bu da insanların canavara iki nedenden birinden dolayı ibadet edebileceği anlamına geliyor. Ya gerçekten Allah'a ibadet ettiklerini sanarak aklen onunla aynı fikirdedirler, ya da onunla aynı fikirde olmamalarına rağmen ona uymamanın getireceği ciddi sonuçların, yani hiç bir şey alıp satamamanın ve sonunda yaşamlarını yitirmenin korkusuyla uyum sağladılar (*Va. 13:17, 15*).

“Dünyayla birlik olanlar dünyevî mayayı almakta ve canavarın işaretine hazırlanmaktadır. Benliğe güvenmeyen, Allah'ın önünde kendilerini alçaltan ve gerçeğe itaat ederek canlarını paklayanlar ise göksel mayayı almakta ve alınlarının Allah'ın mührüyle mühürlenmesine hazırlanmaktadır.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 5. cilt, s. 216.

Canavarın İşareti

Almaktan kaçınmamız gereken bu işaret nedir? Önceki derslerden birinde gördüğümüz gibi, Daniel 7. bölümdeki dördüncü canavar kuvveti (Vahiy 13. bölümde de deniz canavarı olarak tasvir ediliyor), sonraki safhasında “belirlenen zamanları, yasaları değiştirmeyi amaçlayacak”ı (*Dan. 7:25*). Değiştirmeyi amaçladığı yasalardan biri de dördüncü emir olan Sebt’ti; “yeri göğü, denizi ve bütün canlıları altı günde yarat[ıp], yedinci günde dinlen[en]” (*Çıkış. 20:11*) Kişi olarak doğrudan Allah’a işaret eden tek emir.

Bu arada, ilk meleğin –okuyucunun dikkatini canavar kuvvetinin değiştirmeyi amaçladığı bu emre çeken– mesajı Yaratıcı olarak sadece Rabb’e ibadet etmemiz gerektiğini açıkça bildiriyor. Bunun yerine “canavara ve onun heykeline” tapanların akıbetiyle ilgili bir uyarıdan (*Va. 14:9*) sonra da, 12. ayette Allah’ın sadık halkı tasvir ediliyor.

Vahiy 14:12 ayetini oku. En yakın bağlamı dikkate alarak, Allah’ın sadık halkının bu tasviri, son olaylarda Sebt’in neden merkezi önemde olduğunu anlamamıza nasıl yardımcı oluyor?

Metin şöyle diyor: “Bu da, Tanrı’nın buyruklarını yerine getiren, İsa’ya imanlarını sürdüren kutsalların sabrını gerektirir” (*Vahiy 14:12*). Gördüğümüz gibi, “Tanrı’nın buyrukları” arasında, Yaratıcı ve ibadet edilecek yegâne varlık olarak Allah’a işaret eden dördüncü emir Sebt de var. Öyleyse birçoklarının “canavarın işareti” meselesini Pazar ibadeti meselesiyle doğrudan ilişkilendirmesine şaşmamalı; Pazar Kutsal Kitap’ta *emredilmemiş* olan sahte bir “Sebt,” Kutsal Kitap’ta emredilen dördüncü emri tutmanın aksine.

Peki bu Allah’a Pazar günü ibadet eden Hristiyanların şu anda canavarın işaretine sahip olduğu anlamına mı geliyor? Hayır. Vahiy 13:15 ayetine göre, canavara edilen bu sahte ibadete katılmayı reddedenler öldürülecekler. Bu, önünde sonunda bir ölüm kalım meselesi haline gelecek. Ancak olayların henüz o noktaya gelmediği belli ve bu son sınav gerçekleşmeden canavarın işareti verilmeyecek. Bu yüzden henüz hiç kimse canavarın işaretini almadı.

Allah’ın emirleri. İsa’nın imanı. Bu nitelikler, şimdi bile, neden gerçek bir Hristiyan olmanın en önemli unsurları?

Mühür Olarak Sebt

Gördüğümüz gibi, yedinci gün Sebti Adem ve Hawa ile başlayıp İsrail zamanlarında devam eden tarih boyunca Allah'ın gerçek halkının bir işareti olmuştur. Bunun ayrıca Yeni Ahit kilisesinde İsa'nın ve elçilerin hizmetiyle sürdürüldüğünü ve "Tanrı'nın buyruklarını yerine getiren, İsa'ya imanlarını sürdüren" (Va. 14:12) Allah'ın son gün halkının ayırt edici bir işareti olduğunu görüyoruz.

Sebt neden bu kadar önemli ve Hristiyanlar için hangi özel anlamı taşıyor? Çık. 20:8–11; İbr. 4:9, 10.

Sebt, On Emir'in merkezinde yer almaktadır. Yaratıcı tarafından yetkinin bir işareti ya da mührü olarak verilmiştir. O'nu ismen, "Tanrın RAB" olarak tanımlar. O'nun yargısı altındaki alemi, "yeri göğü, denizi ve bütün canlılar" olarak tanımlar. Ayrıca O'nun yetkisinin dayanağını "çünkü RAB gökleri, yeri... altı günde yarattı ve yedinci günde istirahat etti" [KM] şeklinde tanımlar.

Yeni Ahit İsa'yı, aracılığıyla Allah'ın her şeyi yarattığı Kişi olarak tanımlar (Yu. 1:1–3; Kol. 1:16; İbr. 1:1, 2). Yani dünyamızı altı günde yaratıp yedinci gün istirahat eden İsa'dır. Bu yüzden, İsa'nın o Cuma öğleden sonra çarmıhta asılıyken "Tamamlandı!" (Yu. 19:30) diye haykırması büyük önem taşır. İsa tıpkı Yaratılış işini bitirdikten sonra Sebt günü dinlendiği gibi, kurtuluşumuz için kurban olarak bizim yerimize ölme işinden sonra da Sebt günü boyunca mezarda dinlendi. Öyleyse, Sebt Günü iki kere kutsanmıştır, ilk olarak Yaratılıştaki, sonra da çarmıhta. İşte bu yüzden, İbraniler kitapçığına göre, Sebt günü istirahat eden bir Hristiyan "Tanrı işlerinden nasıl dinlendiyse... kendi işlerinden öylece dinlendiğini" (İbr. 4:10) gösterir. Sebt, bizim kendimizi kurtaramayacağımızın, kurtuluşun başından sonuna kadar iman yoluyla mümkün kılınmış olan İsa'nın işi olduğunun mükemmel simgesidir. (İbr. 12:2 ayetiyle karşılaştırm).

Sebt günü işlerimizden istirahat etmeyi simgeliyorsa, Pazar gününü tutmak neyi simgeliyor ve Babil'in temel karakteriyle ne şekilde örtüşüyor?

EK ÇALIŞMA: “Allah’ın halkı alınlarından mühürlendiğinde (bu görülebilir bir mühür ya da işaret değil, hem zihinsel hem de ruhsal olarak hakikatte kök salmaktır, dolayısıyla kaldırılamazlar), Allah’ın halkı mühürlendiğinde ve sarsıntıya hazır olduklarında, bu gelecektir. Doğrusu, şimdiden başlamıştır; Allah’ın hükümleri artık yeryüzündedir... öyle ki, neyin geldiğini bilelim.”—Ellen G. White, *The Faith I Live By [Yaşadığım İman]*, s. 285.

“Şabat günü büyük bir sadakat testi olacaktır, zira bu bilhassa tartışmalı bir hakikat hususudur. Son deneme insanlar üzerinde uygulanacağı zaman, Allah’a kulluk edenler ile O’na kulluk etmeyenler arasına ayırt edici çizgi çekilecektir. Devletin yasasına itaat ederek dördüncü emre aykırı biçimde sahte şabatı tutmak, Allah’a karşı duran güce bağlılık bildirisi anlamına gelecektir; Allah’ın yasasına itaat ederek gerçek Şabat gününü tutmak ise, Yaratıcı’ya sadakatin bir ifadesidir. Bir sınıf dünyasal güçlere itaatin ifadesini kabul ederek canavarın işaretini alırken, diğer sınıf ilahî otoriteye bağlılığın işaretini seçerek, Allah’ın mührünü almaktadır.”—Ellen G. White, *The Great Controversy [Büyük Mücadele]*, s.605 [Allah ve Şeytan Arasındaki Savaş, s. 610].

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Gereksiz bir çatışmaya da mahal vermeden, diğer insanlara canavarın işareti ve Allah’ın mührüyle ilgili gerçekleri nasıl açıklayabiliriz? Örneğin, canavarın işaretini henüz kimsenin taşımadığını niye vurgulamalıyız?
- ❷ Sebt ve Kutsal Ruh’un mührü birbiriyle ne şekilde ilişkili?
- ❸ Mührün yukarıda belirtilen “hem zihinsel hem de ruhsal olarak hakikatte kök salmak” olması fikri üzerinde düşün. Bunun anlamı nedir?
- ❹ Ruhsal Babil’in niteliklerini, değerlerini ve yöntemlerini tartışın. Allah’ın krallığının değerlerinden ne şekilde farklılar? Babil’in değerlerinden bazıları ne şekilde bizim kendi kilisemize şu anda bile sızıyor olabilir? Onların neler olduğunun farkına varmayı ve Allah’ın krallığının değerlerini yansıtan Hristiyan tutumuyla onlarla baş etmeyi nasıl öğrenebiliriz?

Benim Kocam, Benim Saham

ABD'deki Adventist bir eş

Kocam ve ben her zaman birer Adventist müjdecisi olmak istedik. İkimiz de öğrenci müjdecisi olarak dünyanın farklı bölgelerinde hizmet ettik ve evlendikten sonra da yurt dışındaki faaliyetlere devam ettik.

İnanılmaz bir on yıldır. Üç ülkede hizmet ettik ve Tanrı'nın daha sonra sulayabileceği pek çok tohum ektik.

Zaman geçtikçe eşimle sıkıntılar yaşamaya başladık. Başlangıçta sürekli gömleğinin yakasını düzeltmek zorunda kalmam gibi ufak şeylerdi. Yemek yapardı ama dolapta malzemeleri nereye geri koyacağını bilemezdi. Bir program üzerinde anlaşır-dık ama sonra dikkatini çeken başka bir şey için son anda iptal ederdi.

Hayal kırıklığımı telefonda anneme anlattığımda, beni aşırı detaycı olmakla suçla-yıp daha iyi bir eş olmam için beni uyardı.

Hizmet sahasından geri dönüp bir süreliğine onunla yaşamaya başladığımızda, annem fikrini değiştirdi. Eşim buluşmaları yıkayarak bizi şaşırttı ama sonra yıkadıklarını dolapta nereye koyduğunu bulamadık.

Annem, "Üzgünüm tatlım, senin biraz abarttığını düşünmüştüm ama yine de onu affetmen ve ona saygı duyman gerekiyor," diyerek benden özür diledi.

Eşim her zaman iyi kalpli biri olmuştur. Her zaman yardımcı olmak ister. Ancak onunla her gün yaşadığımız zaman, yaptıklarının yardımcı olmak bir yana dursun, ekstradan iş yüküne yol açtığını fark edersiniz ve bu bir süre sonra gerçekten çok yorucu olmaya başlıyor.

Sonunda öyle bir noktaya geldik ki, ona olan bütün saygımı kaybettim. Onun sözüne güvenmemeye başladım. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilmiyordum. Sonra, fikrini öğrenmek için saygın bir Adventist danışmanla konuştum. Eşimin davranışlarını anlatırken danışman beni durdurdu.

"Sizce eşinizde ADHD olması mümkün mü?" diye sordu.

ADHD ya da dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu, beynin yürütücü fonksiyonlarıyla ilgili bir hastalık. En karakteristik belirtileri de, dikkatini toplayamama, dürtüsel davranış ve hiperaktiflik.

Sonunda, evlendiğimizden on sekiz yıl sonra, eşimin neden böyle davrandığını anlayabildim. Beklentilerimden vazgeçmek ve Tanrı'nın yüreğimde çalışmak istediğini kavramak zorundaydım.

Ben eşimi çok seviyorum. Bir daha asla yurt dışında müjdecisi olamayabiliriz ama benim için sorun yok. Ellen White diyor ki, "Mesih için çalışmak önce evimizde, ailemizle başlar. ... Aileden daha önemli olan hizmet sahası yoktur." ("Kilise için Tanıklıklar," Cilt 6, sayfa 429).

Kendi hizmet sahamı buldum.

Babil ve Armagedon

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Va. 14:8; 16:19; Yşa. 52:9; Va. 18:1–10; 16:12–16; 1Kr. 18:1–40; 1Ko. 15:1, 2.*

HATIRLAMA METNİ: “Alnına şu gizemli ad yazılmıştı: **BÜYÜK BABEL, DÜNYA FAHİŞELERİNİN VE İĞRENÇLİKLERİNİN ANASI**” (*Vahiy 17:5*).

A alışkanlıklarınız hayatınızın yönünün ve amacının göstergesidir. İyi alışkanlıklar edinen vekilharçlar en sadık vekilharçlardır. Daniel’in her gün dua etme alışkanlığı vardı (*Dan. 6:10*). Pavlus’un havraya gitme adeti vardı (*Elç. 17:1, 2*). Ayrıca şunları yazdı: “Aldanmayın, ‘Kötü arkadaşlıklar iyi huyu bozar’” (*1Ko. 15:33*). Kötü alışkanlıklarımızdan kurtulmak için onların yerine iyi alışkanlıklar geliştirmeliyiz.

Armagedon sözcüğünde de benzer bir durum var, sözcük sadece *Vahiy* kitapçığında geçer, fakat kökeni “Megido Dağı” (eski İsrail’de bir yer) anlamına gelen İbrance bir ifadeye dayanmaktadır. Armagedon’la ilgili çok fazla tahmin yürütülüyor, pek çok kişi dünyanın sonuna yakın Megido’da çok büyük orduların savaşının gerçekleşmesini bekliyor.

Bu hafta Babil’i ve Armagedon’u inceleyeceğiz ve Kutsal Kitap’ın bu imgelemlerle bize ne anlattığını öğrenmeye çalışacağız.

*23 Haziran *Sebt Günü*’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

“Azgınlığının Şarabı”

Vahiy 14:8; 16:19; 17:5; 18:2, 10, 21 ayetlerini oku, bunlar Vahiy kitapçığında Babil’den bahsedilen altı ayettir. Babil öyküsünü Eski Ahit’te yer aldığı biçimiyle aklımızda tutarak, bu ayetler son günler bağlamında Babil hakkında bize ne öğretiyor?

Kutsal Kitap’ın iki şehrin hikâyesi olduğu söylenmiştir: Yeruşalim ve Babil. Kutsal Kitap boyunca Yeruşalim Allah’ın ve O’nun antlaşma halkının şehri temsil ederken (*Mez. 102:21, Yşa. 52:9, 65:19, Va. 3:12*), Babil de zulmü, şiddeti, sahte inancı ve Allah’a aşıktan isyan etmeyi temsil ediyor.

Örneğin Babil kulesini düşünün (*Yar. 11:9*). Buradaki “Babil” kulesi için kullanılan sözcük, “Babil” krallığı için kullanılanla aynı İbranice sözcük. 1. Petrus 5:13 ayetinde Petrus “Babil”deki kiliseden selam gönderir, çoğunlukla kastettiğinin bugün Irak sınırları içinde bulunan eski krallığın yıkıntıları olmadığı, ancak çok yakında kiliseye zulmedecek olan Roma olduğu kabul edilir. Bu isimlendirme, Vahiy kitapçığı ve Roma’nın bu kitapçıktaki rolünün sunulduğu ışığında çok ilgi çekicidir.

Vahiy 14:8 ve 18:3 ayetlerini oku. Bu ayetler Babil’in yeryüzü ve Allah’ın halkı üzerindeki kötücül etkisi hakkında ne açıklıyor?

Şüphesiz, Vahiy kitapçığında anlatıldığı şekliyle Babil’in temsil ettiği kuvvet ileri derecede yozlaşmıştır ve onun yozlaştırıcı etkisi az ya da çok tüm dünyaya yayılmaktadır. “Kendi azgın fuhuş şarabı” (Vahiy 14:8) ifadesi, belirgin bir şekilde sahte doktrine, sahte öğretiyeye, yozlaşmış uygulamalara ve bunların neticesinde oluşacak sonuçlara atıfta bulunmaktadır. Babil, “tüm uluslara” yayılmış olan, kötülüğün kuvvetidir (*Va. 18:3*). Bu nedenle, herkes de yozlaşmamak için dikkat etmelidir.

Bugünün dünyasına bir bak: yozlaşma, kargaşa, zulüm. Bu durum, İsa’ya ve O’nun sözüne sıkı sıkıya bağlanmaya olan ihtiyacımız hakkında bize ne öğretmeli?

Babil Yıkıldı

Babil'in yeryüzündeki etkisi ne kadar yozlaştırıcı ve geniş kapsamlı olsa da, Vahiy kitapçığı bir gün hepsinin sona ereceğini söylüyor.

Vahiy 18:1–10 ayetlerini oku. Bu ayetler “büyük Babil” hakkında bize ne söylüyor?

Babil'in düşüşünden bahseden ikinci meleğin mesajı (*Va. 14:8*) burada, Vahiy 18:2 ayetinde tekrar ediliyor. Bu oluşumun ne kadar da yozlaşmış bir hale geldiğinin bir ifadesi.

“Kutsal Kitap, Rabb'in geliştinden önce Şeytan'ın 'her türlü mucizede, yanıltıcı belirtilerle harikalarda ve... aldatan her türlü kötülükte' etkinlik göstereceğini; onlar ise 'gerçeği sevmeye ve böylece kurtulmaya yanaşmadıklarından,' bu nedenle 'yalana kanmaları için onların üzerlerine yanıltıcı bir güç' gönderileceğini bildirir. (2. Selanikliler 2:9–11). Bu duruma ulaşıncaya ve tüm Hristiyan aleminde kilisenin dünyayla birleşmesi tamamen gerçekleşinceye dek, Babil'in çöküşü tamamlanmayacaktır. Bu değişim ilerleme kaydetmektedir ve Vahiy 14:8 ayetinin tam anlamıyla gerçekleşmesi gelecekte olacaktır.”—Ellen G. White, *The Great Controversy [Büyük Mücadele]*, s. 389, 390 [Allah ve Şeytan Arasındaki Savaş, s. 393, 394].

Bu “tam anlamıyla gerçekleşme”nin zamanı geldi mi, sadece Allah bilir. Fakat bildiğimiz bir şey var ki, bu ayetlere göre ruhsal Babil büyük kötülüğü nedeniyle bir gün Allah'ın yargısıyla yüzleşecektir. “Çünkü üst üste yığılan günahları göğe erişti, ve Tanrı onun suçlarını anımsadı” (*Va. 18:5*). Bu ifade de Eski Ahit'te eski Babil'e ilişkin kullanılan dili yansıtıyor (*bkz. Yer. 51:9*) ve yargı zamanının mutlaka geleceği anlamına geliyor.

Tabi ki, gelecek olan bu yargı şaşırtıcı olmamalı. Ne de olsa, eski Babil yargıya uğradı (*bkz. Dan. 5*). Kutsal Yazı bir çok yerde, Babil de dahil olmak üzere, herkesin yaptıkları için hesap vereceğini çok net bir şekilde ifade ediyor. Hristiyanlar olarak bu yargılamada bizi savunacak bir arabulucumuz olduğunu bilmek ne kadar da rahatlatıcı (*1Yu. 2:1; Dan. 7:22*). Yoksa bizim akibetimiz de Babil'inkinden çok farklı olmazdı.

Bugün sanki cezasız kalıyormuş gibi görünen tüm haksızlıkların ve kötülüklerin bir gün Allah'ın son cezasıyla yüzleşeceğine dair verilmiş olan vaatten ne şekilde teselli bulabilirsin?

Armagedon

Bir çok Hristiyan da dahil olmak üzere insanların çoğunun Vahiy kitapçığı hakkında pek bilgisi olmamasına rağmen, kitaptan bir imge, ya da bir sözcük, popüler kültüre dahil oldu: *Armagedon* (bkz. *Va. 16:16*). Seküler kültürde bile bu sözcük, yeryüzünün kaderinin muallakta olduğu son bir çatışmayı temsil etmeye başladı. Hollywood, gezegeni yok edecek dev bir göktaşını konu alan *Armageddon* isimli bir film yaptı. Bir ölçüde, dünyanın sonu fikri seküler (dindar olmayan) kişilerin zihinlerinde de yer alıyor.

Vahiy kitapçığına aşına olan ve ona inanan bir çok Hristiyan, Armagedon savaşını dünyanın sonuna yakın, Ortadoğu'da orduların çarpışacağı gerçek bir savaş olarak görüyor. Bir versiyonda, Asya'dan gelen ve 200 milyon askerden oluşan bir ordu Kuzey İsrail'e akın ediyor. Bazılarıysa, akıllarınca Megido bölgesinde gerçekleşecek olan, orduların nihaî savaşına zemin hazırladığını düşündükleri dünyanın o bölgesindeki çeşitli askeri ve politik çatışmalara kilitlenmiş durumdalar.

Ancak Kutsal Kitap bambaşka bir resim çiziyor. Kutsal Yazı Armagedon'dan birbiriyle atışan ülkeler arasında değil, evrensel mücadelenin iki tarafı arasında gerçekleşecek olan mutlak doruk noktası olarak bahsediyor. Her ne kadar ekonomik ve politik unsurların dahil olma ihtimali olsa da, mücadele dinsel bir mücadeledir, politik ya da ekonomik değil.

Vahiy 16:12-16 ayetlerini oku. Sadece bu ayetlere bakarak Armagedon hakkında ne öğrenebiliriz?

Öncelikle kullanılan dilin ne kadar simgesel olduğuna bakın. Ejderhanın ağzından, sahte peygamberin ağzından ve canavarın ağzından çıkan kurbağaya benzer ruhlar (Vahiy 13. bölümdeki kuvvetlerden bahsediliyor; buradaki "sahte peygamber" Vahiy 13:11 ayetindeki yer canavarı olmalı). "Cinlerin ruhları" "Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'nın büyük gününde" (*Va. 16:14*) savaşmaya giderken, büyük mücadele burada da karşımıza çıkıyor. Hangi şekilde gerçekleşirse gerçekleşsin, Armagedon Mesih'in ve Şeytan'ın kuvvetleri arasında dünya çapında bir çatışmadır. Vahiy kitapçığındaki Babil konusu nasıl bugünkü Irak'ın bir köşesinde gerçekleşen olaylarla ilgili değilse, Armagedon da Megido bölgesindeki yerel bir muharebeyle ilgili değildir.

Vahiy 16:15 ayetini oku. Tüm bu olayların arasında, İsa'nın bizi hem gelişinin vaadiyle hem de O'nun doğruluğunu giyinmeye duyulan ihtiyaç ile birlikte müjde mesajıyla yüreklendiriyor olması ne kadar heyecan verici. Bu, içinde bulunduğumuz savaşın ruhsal doğasını anlamamıza ne şekilde yardımcı olabilir?

Armagedon ve Karmel Dağı: 1. Bölüm

Peki o zaman büyük Armagedon savaşı nedir? Öncelikle, adı “Megido Dağı” anlamına geliyor gibi. İşin garibi, Megido olarak bilinen bölgede dağ yok, fakat Karmel Dağı yakınlarda ve bilginlere göre *Megido Dağı* ifadesiyle Karmel Dağı kastediliyor.

Dahası, Kutsal Kitap öğrencileri Karmel dağındaki İlyas ve Baal’ın sahte peygamberleri öyküsünü bir simge, Vahiy 13. bölümde gerçekleşecek olayların bir örneği olarak görmüştür.

Dün gördüğümüz üzere, ejderha, canavar ve sahte peygamberden bahseden Vahiy 16:13 ayeti, Vahiy 13. bölümdeki olaylara, yani dokuzuncu haftada gördüğümüz sahte üçlüye işaret ediyor.

Vahiy 13. bölümdeki olaylar, ikinci canavarın doğüstü güçler sergilediği, hatta “insanların gözü önünde, gökten yere ateş yağdırdığı” 13. ve 14. ayetlerde doruğa ulaşıyor. Daha sonra bu olaylar Allah ile Şeytan arasındaki, gerçek Tanrı’ya ibadet edenlerle “canavarın heykeline” (Va. 13:14) ibadet edenler arasındaki doğrudan karşılaşmaya neden oluyor.

1. Krallar 18:1–18 ayetlerini oku. Bu hikâyede gerçekleşen olaylar içinde, Vahiy kitapçığında görüldüğü şekliyle son olaylar sırasında ortaya çıkacak bazı meseleleri yansıtan nedir?

Burada bir çok yönden büyük mücadelenin çarpıcı bir tasvirini görüyoruz. 18. ayette İlyas meseleyi çok net bir şekilde ifade ediyor: *insanlar Allah’ın yasasını terk etmişlerdir ve sabte tanrılara ibadet ederek onları izliyorlar*. Kötülüğün tarih boyunca tezahür ettiği sayısız şekil ve yöntem bir yana, asıl mesele hep bu değil miydi zaten? Ya “göğü, yeri, denizi, su pınarlarını yaratana” (Va. 14:7) ibadet ediyoruz, ya da başka birine veya bir şeye ibadet ediyoruz. Vahiy 13. bölüm ve orada açıklanan olaylar bağlamında da, insanlar Rabb’e ibadet etmek yerine canavara ve onun heykeline ibadet ediyorlar. Bunun orta yolu yoktur. Ya Allah’ın tarafındayızdır, ya da Şeytan’ın. İşte bu yüzden, şimdi ve özellikle de Karmel Dağı öyküsünde göreceğimiz, ayırımın iyice ortaya çıkacağı Armagedon savaşında, söz konusu mesele bu kadar önemlidir.

Armagedon ve Karmel Dağı: 2. Bölüm

1. Krallar 18:18–40 ayetlerini oku. Ne oluyor, öykü nasıl sonuçlanıyor ve bu öykü zamanın sonunda büyük mücadele doruğa ulaştığında (büyük ölçekte) olacakları ne şekilde yansıtıyor?

Karmel Dağı'ndaki savaş, Allah'ın peygamberi İlyas ile Baal'ın 450 rahibi arasındaydı. (Kötünün iyiden sayıca ne kadar fazla olduğuna bir bakın.) Kimin gerçek Allah olduğunu göstermek için yapılan bir deneydi; göğü ve yeri yaratan Allah mı, yoksa yalnızca “ejderha”nın tezahürlerinden biri ve aracılığıyla dünyayı aldatmayı (*Va. 12:9*) amaçladığı bir araç olan Baal mı?

Rahipler kurbanlık boğalarını yakmak üzere ateş göndermesi için Baal'a dua ettiler. Sabahtan başlayıp öğle saatine kadar bağırıp durdular. İlyas “Yüksek sesle bağırın!” diyerek onlarla alay etti. “Belki de uyuyordur” (*1Kr. 18:27*). Rahipler çılgınlar gibi yüksek sesle bağırıyorlardı. Kanlarını akıtıncaya dek kılıçlarla bedenlerini yaraladılar. Akşam sunusu saatine gelindiğinde, sonunda yorulup bitap düşerek pes ettiler.

İlyas'ın kurbanı üç kere ıslatılmıştı ve etrafına kazılan hendek ağzına kadar su dolduydu. İlyas basit bir duayla Allah'a yakardı. Allah hemen taştan sunak ve altındaki toprak da dahil her şeyi yakiverdi. Baal'a karşılık gerçek Allah'ın kudreti şimdi apaçık ortadaydı.

Vahiy 16:13; 19:20, 21 ayetlerini oku ve bu ayetleri Baal'ın sahte peygamberlerinin akıbetiyle karşılaştır. Burada ne görüyoruz?

Armagedon hakkında (en azından şimdilik) bilmediğimiz çok şey olsa da, sonucu biliyoruz: Allah'ın düşmanlarının bozguna uğratılması ve Allah ile O'nun kutsallarının haklı çıkması.

1. Korintliler 15:1, 2 ayetlerini oku. En yakın bağlam Armagedon'dan farklıysa da, Pavlus'un üzerinde durduğu şey neydi ve özellikle de geleceğin sakladıklarının ışığında, bunu unutmamak bizim için neden çok yararlı? Ayrıca konusu kesinlikle Armagedon olan Vahiy 16:15 ayetine bak. Bu ayetler bir arada bize ne anlatıyor?

EK ÇALIŞMA: “Armagedon savaşı anlatısında bazı yerlerde, iğrenç yaratıklar ve çirkin olaylar bir anlığına geri plana itilir ve daha kişisel gerçek gözlemler önüne çıkar. Gördüğümüz gibi, bunlardan biri Vahiy 16:15 ayetidir: ‘İşte hırsız gibi geliyorum! Çıplak dolaşmamak ve utanç içinde kalmamak için uyanık durup giysilerini üstünde bulundurana ne mutlu!’ Kutsal Kitap’ta Armagedon adının geçtiği tek bölümün tam ortasında bulunan bu ayet, İsa’nın dönüşüne ve son zamanlardaki olaylara kişisel hazırlık hakkındaki pek çok Yeni Ahit ayetinin bir yansımasıdır.

“Benzer bir diğer ayet de Vahiy 17:14: ‘Kuzu’ya karşı savaşacaklar ama Kuzu onları yenecek. Çünkü Kuzu, rablerin Rabbi, kralların Kralı’dır. O’nunla birlikte olanlar, çağırılmış, seçilmiş ve O’na sadık kalmış olanlardır.’ Burada, sondaki büyük savaşta, asıl amaçları silahlarla başkalarını bozguna uğratmak değil, ilahî çağrılarına ve seçilmişliklerine sadık kalmak olan insanlardan oluşan bir ordu savaşıyor. Burada bahsedilen, şu an devam eden, uluslar arasında ya da isyancılarla yürütülen savaşlardan çok farklı bir savaş. Tekrar tekrar söylediğim gibi, Armagedon savaşı bir akıl mücadelesidir. Aynı zamanda da bir yürek mücadelesi, boğazlanmış Kuzu’ya yürekten bağlanmaya bir çağrıdır (Va. 5:9, 10, 12; 13:8).” —Jon Paulien, *Armageddon at the Door [Kapıdaki Armagedon]* (Hagerstown, Md.: Autumn House Publishing, Review and Herald Yayın Birliğinin bir alt kuruluşu, 2008), s. 193.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Vahiy kitapçığında anlatılan olayların çoğunun bahsedilen gerçek yerlerde meydana geleceğine inanan birine nasıl yardım edebilirsin? Ayetleri doğru şekilde yorumlamadıklarını anlamalarını sağlamak için onlara ne şekilde yaklaşmalıyız?
- ❷ Gördüğümüz gibi, Babil’in etkisi tüm dünyaya yayılıyor. Babil’in öğretilerinden bazıları neler, bu öğretileri ayırt etmeyi ve onlardan kaçınmayı nasıl öğrenebiliriz?
- ❸ Pazartesi günkü derste yer alan Ellen G. White alıntısında, şöyle diyordu: “Hristiyan aleminde kilisenin dünyayla birleşmesi tamamen gerçekleşinceye dek, Babil’in çöküşü tamamlanmayacaktır.” “Kilisenin dünyayla birleşmesi” ifadesi üzerinde düşün. Burada bize verilen kuvvetli uyarı nedir?

Mucize Kitap Satışı

Kamil Metz

Helen Johnston, ABD'nin Michigan eyaletinde, Battle Creek'te bir caddede yürürken, bir anda dua etmediğini hatırladı. Yani basılı yayın müjdecisi bir öğrenci Tanrı'nın rehberliğinin peşinde koşmaya ara vermişti. 2015 yazıydı ve Helen okulu için para biriktiriyordu.

Helen yandaki kapıya yöneldiğinde, birinin "Kapıyı bir adam açacak ve onun 'Büyük Mücadele'ye ihtiyacı var," dediğini duydu.

Birazdan adamın biri evin kapısını açtı.

Helen, adamla tanışma faslını geçtikten sonra ona bir sağlık kitabı uzattı. Sonra da çantasından Ellen G. White'ın "Büyük Mücadele" kitabının bir nüshasını çıkarttı.

Adam kitabı görünce çok ilgilendi. Bir tane satın almak istedi ama parası yeterli gelmedi.

Helen Tanrı'nın onun bu kitaba sahip olmasını istediğini hissetmişti o yüzden kitabı ücretsiz vermek istedi fakat adam başını sallayarak bu teklifi reddetti. Helen evde fazladan bozuk para olup olmadığını sordu. Adam avuç dolusu bozuk parayla geri döndü fakat parası hala kitabın ücretini karşılamak için yeterli değildi. Helen'a parayı verdi ama yine de kitabı almayı reddetti.

Hayal kırıklığına uğrayan Helen, gitmek için arkasını döndü, bir kaç adım attı ve tökezlemesiyle bozuk paraların hepsi yere saçıldı.

Adamdan kitabı bir süre tutmasını istedi. Eğilip bozuk paraları topladıktan sonra da oradan uzaklaşmaya başladı.

Adam arkasından, "Kitabın," diye seslendi. "Kitabını unuttun."

Helen arkasını dönüp gülümsedi. "O kitap sizin."

"Peki sen kazandın," dedi adam gülümseyerek.

Helen bir saat sonra, bu sefer görece daha zengin bir muhitte kapı kapı geziyordu. Bir kapıyı çaldı, tam kendisini tanıtmak üzereyken kapıdaki kadın, "İsmin Helen değil mi?" diye lafını böldü.

Helen irkildi. Onu daha önce hiç görmemişti.

"Ben bir Yedinci Gün Adventistiyim," dedi kadın. "Bu sabah Kutsal Kitap okurken Helen'ın benim evime geleceğini öğrendim. Ayrıca Helen 'Büyük Mücadele' kitabına ihtiyaç duyan ama satın almaya gücü yetmeyen bir adamla karşılaşacağı için 20 dolarlık bir çek yazmam gerekiyormuş."

Kadın 20 dolarlık imzalı çeki uzattı. Sadece alıcının ismini yazması gerekiyordu. "Çeki kime yazayım?" diye sordu.

Kamil Metz GLOW broşür hizmetinin uluslararası koordinatörüdür.

Rabbimiz İsa'nın Dönüşü

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yşa. 13:6, 9; Mat. 24:30, 31; Dan. 2:34, 35; 2Ti. 4:6–8; 2Se. 1:7–10.*

HATIRLAMA METNİ: “Çünkü İnsanoğlu'nun gelişi, doğuda çakıp batrya kadar her taraftan görülen şimşek gibi olacaktır” (*Matta 24:27*).

Sair T. S. Eliot'un bir şiiri şu dizayle başlar: “Başlangıcımızdır benim sonum.” Sözleri kısa ve öz olmasına rağmen etkili bir gerçek barındırıyor. Sonlar, başlangıçlarda mevcuttur. Bu gerçeğin izlerini Kutsal Kitap'ın iki temel öğretisini taşıyan Yedinci Gün Adventist adımızda görüyoruz: “Yedinci gün,” yeryüzündeki yaşamın altı günde Yaratılış'ının haftalık anısı, On Emir'den biri olan Sebt'i temsil ediyor; “Adventist” de, sonsuz yaşam vaadi de dahil olmak üzere Kutsal Yazı'daki tüm umutların ve vaatlerin yerine getirileceği İsa'nın ikinci gelişine işaret ediyor.

Dünyanın Yaratılışı (başlangıcımız) ile İsa'nın ikinci gelişi (sonumuz, en azından bu günahkâr var oluşun sonu) zaman olarak birbirine çok uzak olsa da, bu olaylar birbiriyle bağlantılı. Bizi yaratan Allah (*Yu. 1:1–3*), geri dönecek olan Allah'tan başkası değil ve O, bir anda, “son borazan çalınınca... göz açıp kapayana dek” (*1. Kor. 15:52*) bizim mutlak kurtuluşumuzu gerçekleştirecek. Gerçekten de, sonumuzu başlangıcımızda buluyoruz.

Bu hafta, en azından mevcut dünyamız söz konusu olduğunda, son olaylar içindeki son olay olan Rab İsa'nın ikinci gelişi hakkında konuşacağız.

*30 Haziran Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Rabb'in Günü

İsa'nın ikinci gelişini sadece Yeni Ahit'in bir öğretisi olarak görme eğiliminde olsak da, bu doğru değil. Tabii ki O'nun ikinci gelişiyile ilgili gerçekler ancak ilk gelişinden, ölümünden, dirilişinden ve göğe yükselişinden sonra daha dolu ve detaylı bir şekilde bize açıklandı. Fakat Yeni Ahit'teki bir çok konuda olduğu gibi bu konuda da, Eski Ahit bu çok önemli gerçeğe dair ipuçlarını daha gerçekleşmesine çok zaman varken ortaya koyuyordu. Yeni Ahit'in yazarları, İsa'nın ikinci gelişini öğretisiyle yeni bir gerçeği açıklamıyorlardı; aksine, Kutsal Kitap'ta zaten açıklanmış olan bir gerçeği büyük ölçüde ayrıntılandırıyorlardı. Yalnızca şimdi, çarmıha gerilmiş ve dirilmiş Kurtarıcı'nın ışığında, İkinci Geliş vaadi daha mükemmel olarak anlaşılabilir ve değerlendirilebilir.

Aşağıdaki ayetleri oku. İsa'nın ikinci gelişiyile ilgili bize ne öğretiyorlar? Ysa. 13:6, 9; Zek. 14:9; Dan. 12:1.

Şüphesiz, "RABB'İN GÜNÜ" kaybolanlar için bir yıkım, ıstırap ve karmaşa günü olacak. Fakat "adları yaşam kitabında bulunan" tüm Allah'ın halkı için bir kurtuluş günüdür (ayrıca bkz. *Flp. 4:3, Va. 3:5, 13:8*). Bu tema, yani kötüler için hüküm günü, Allah'a sadık olanlar içinse korunma ve ödüllendirilme zamanı anlamına gelen "RABB'İN GÜNÜ" konusu Eski Ahit'te mevcut. Örneğin, bazıları "RABB'İN KIZGIN ÖFKESİ"yle karşılaşırken, "doğruluğu ve alçakgönüllülüğü amaç edinme" çağrısını dikkate alanlar "RABB'İN öfke gününde" kurtulabilirler (*Sef. 2:1-3*).

Matta 24:30, 31 ayetlerini oku. Bu ayetler İsa'nın ikinci gelişinde kayıp olanlar ve kurtarılanlar arasındaki aynı muazzam ikiliği hangi şekilde önümüze koyuyor?

Son olaylar gerçekleştikçe, hangi tarafta olduğumuz da gittikçe daha da belirginleşecek. Doğru tarafta olmamızı güvence altına almak için *şu an* hangi seçimleri yapabiliriz ve yapmak zorundayız?

Daniel ve İsa'nın İkinci Gelişi

İsa zamanındaki bir çok Yahudi, Mesih'in Romalıları alt edip İsrail'i dünyanın en kuvvetli ulusu yapmasını beklemiş olsa da, İsa'nın gelişleri, ilki de ikincisi de, bunun için değil. Aksine, Allah'ın sadık halkı için sakladığı, yaşlı, günahkâr ve düşmüş dünyanın yeniden düzenlenmesinden çok daha büyük bir şey var.

Belki de Eski Ahit'te yeni dünyanın eskisinin üzerine kurulmayacağı, aksine yeni ve tamamıyla farklı bir yaratılış olacağı gerçeğini en açık şekilde ortaya koyan Daniel 2. bölümdür.

Daniel 2. bölümde dört büyük dünya imparatorluğunun yükselişi ve çöküşü anlatılıyor: Babil, Med-Pers, Grek ve son olarak da zamanla bölünecek modern Avrupa uluslarını oluşturan Roma. Ne var ki, Nebukadnessar'ın düşünde gördüğü heykelin (birbirini takip eden dört büyük dünyasal kuvveti simgeliyor) sonunun olağanüstü bir şekilde gelmiş olması, bu dünya ile Rabbimiz İsa Mesih'in dönüşünden sonraki dünya arasında bir bağlantı olmadığını gösteriyor.

Daniel 2:34, 35, 44, 45 ayetlerini oku. Bu ayetler bu dünyanın akabeti ve yenisinin doğasıyla ilgili ne öğretiyor?

Bu ayetler İsa döndüğünde olacaklar ile ilgili anlam kargaşasını ortadan kaldırıyor. Luka 20:17–18 ayetlerinde İsa, Kendisini bu dünyadan kalanları ezip toz edecek bu taşla tanımlıyor. Daniel 2:35 ayetinin Aramice aslı şöyle anlaşılır: altın, gümüş, kil, demir ve tunç parçalandıktan sonra, “yaz harmanının saman ufağı gibi oldular; ve onları yel kaldırdı, ve onlar için bir yer bulunamadı” [KM]. Yani, İsa döndükten sonra bu dünyadan geriye bir şey kalmayacak.

Bu esnada, bu eski dünyanın tüm kalıntılarını yok eden taş “büyük bir dağ oldu, bütün dünyayı doldurdu.” İkinci Geliş'in sonucu olarak yükselen bu krallık, “hiç yıkılmayacak” ve “sonsuz dek sürecek” bir krallıktır (*Dan. 2:44*).

Bu gezegende yaşamış olan her kişiyi, iki sondan biri beklemektedir. Ya sonsuzlukta İsa'yla birlikte olacağız, ya da bu eski dünyanın saman ufağıyla birlikte hiçlikte yok olacağız. Öyle ya da böyle, sonsuzluk hepimizi bekliyor.

Uzun Vadeli Beklentiler

Titus 2:13 ayetini oku. Sahip olduğumuz büyük umut nedir ve neye dayanır?

Bir öğretim görevlisi evrenimizin başlangıcı hakkındaki inancından bahsederken, 13 milyar yıl önce “çok küçük ama son derece yoğun bir kütlein hiçlikten ortaya çıkarak patladığını ve bu patlama sonucunda evrenimizin oluştuğunu” söyledi. Ancak öğretim görevlisi bu “çok küçük ama son derece yoğun” kütlein hiçlikten nasıl ortaya çıkabildiğine dair bir şey söylemedi. Sadece, imanla, öyle olduğunu varsaydı.

Bu haftanın dersinin girişinde belirttiğimiz gibi, başlangıcımızda sonumuzu buluruz. Bu yüzden, eğitim görevlisinin savunduğu fikre bakarsak, sonumuz pek umut verici değil gibi, en azından uzun vadede. Bu “çok küçük ama son derece yoğun” kütlede yaratılmış evren, tabii ki insanlık da dahil olmak üzere içindeki her şeyle birlikte muhtemel bir yok oluşa mahkûmdur.

Bunun aksine, Kutsal Kitap’ın başlangıcımız ile ilgili görüşü sadece daha mantıklı değil, aynı zamanda çok daha umut verici. Başlangıçların Tanrısı’na şükürler olsun ki, uzun vadeli beklentilerimiz çok yüksek. Gelecek için umutlanmamızı sağlayan çok sebebimiz var ve bu umudun dayanağı da İsa’nın ikinci gelişi vaadi.

2. Timoteos 4:6–8 ayetlerini oku. Pavlus burada neden bahsediyor ve umudunu neye dayandırıyor?

Pavlus çok yakında infaz edilecek olmasına rağmen, kurtuluş güvencesiyle ve “O’nun gökte görünmesi” (2Ti. 4:8, CANDEMİR) olarak tanımladığı Mesih’in dönüşünün umuduyla yaşıyor. Onu bir “doğruluk tacı” bekliyor ama kendi doğruluğunun değil (1Ti. 1:15), İkinci Geliş vaadine bağlı olduğu umudunun kaynağı olan İsa’nın doğruluğunun. İçinde bulunduğu durum her ne olursa olsun, ki en iyi ihtimalle kasvetli denilebilir (hapiste infazını bekliyordu), Pavlus uzun vadeli beklentilerinin yüksek olduğunu biliyordu. Çünkü o mevcut duruma odaklanmak yerine büyük resmi görüyordu.

Mevcut durumun ne olursa olsun, Pavlus’la aynı umuda sen de nasıl sahip olabilirsin? Büyük resmi ve bize sunduğu umudu görmeyi nasıl öğrenebiliriz?

Göğün Bulutlarında

İkinci Geliş Kutsal Kitap'a göre ne kadar merkezi ve önemli olsa da, tüm Hristiyanlar olayı İsa'nın gerçekten bizzat dönüşü olarak görmüyor. Örneğin bazılarına göre İsa'nın ikinci gelişi, Mesih'in Kendisi yeryüzüne döndüğü zaman değil, O'nun Ruhu yeryüzündeki kilisesinde tezahür ettiğinde gerçekleşmiş olacak. Başka bir deyişle, Mesih'in ikinci gelişi, Hristiyanlığın ahlâki ilkeleri O'nun halkında yaşandığında gerçekleşmiş olacak.

Bu öğreti yanlış olduğu için ne kadar minnettar olsak azdır. Eğer doğru olsaydı hangi uzun vadeli umuda sahip olacaktık ki?

Aşağıdaki İkinci Geliş'le ilgili Yeni Ahit ayetlerini okuyun. Mesih'in dönüşünün niteliğiyle ilgili ne söylüyorlar?

Mat. 24:30 _____

1Se. 4:16 _____

Mat. 26:64 _____

Va. 1:7 _____

2Se. 1:7-10 _____

“Kubbe sanki açılıp kapanır. Allah'ın tahtının görkemi tüm parlaklığıyla gözler önünden geçer. Dağlar rüzgârdaki sazlar gibi sallanır, parçalanır kayalar dört bir yana saçılır. Yaklaşmakta olan fırtına gibi bir uğultu vardır. Deniz öfkeyle kudurur. Yıkım görevine giden iblislerin sesi gibi, kasırganın çığıltı duyulur. Tüm yeryüzü denizin dalgaları gibi şişip kabarrır. Yüzeyi çatlamaya başlar. Sanki temellerinden sökülüyor gibidir. Sıradağlar batmaya başlar. Meskun adalar gözden kaybolur. Kötülükte Sodom'a yetişen liman kentleri kızgın sular tarafından yutulur. Allah büyük Babil'i anımsar ve 'ona ateşli gazabının şarabını içeren kâseyi' verir.”—Ellen G. White, *The Great Controversy [Büyük Mücadele]*, s. 637 [Allah ve Şeytan Arasındaki Savaş, s. 641, 642].

İsa'nın dönüşü o kadar muazzam bir olaydır ki, bildiğimiz dünyanın gerçek anlamda sonunu getirir. Gerçekleştiğinde, herkes bunu bilecektir de. İsa'nın ilk gelişinde bizim için gerçekleştirdiği şey, ikinci gelişinde tamamen tezahür edecektir.

İkinci Geliş gerçeğini bilerek hayatımıza devam etmek şu anki yaşamımıza ne şekilde etki etmeli? Hayattaki gerçekten önemli şeyleri hatırlamamız için bize nasıl yardımcı olabilir?

Yaşayanlar ve Ölüler

İsa arkadaşı Lazar'ı mezardan çıkarmadan önce şu sözleri söylemişti; "Diriliş ve yaşam Ben'im. Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır" (*Yubanna 11:25*). Böylesine inanılmaz bir iddiada bulunduktan sonra insanlardan Kendisinin sözüne güvenmelerini beklemek yerine, İsa cesedi kokmaya başlayacak kadar uzun zaman önce ölmüş olan Lazar'ı ölümden diriltme işine girişti (*Yu. 11:39*).

İsa'ya inanılar tabii ki ölürlür. Ama İsa'nın dediği gibi, ölmüş olsalar da yeniden yaşayacaklar. İşte ölümlerin dirilişi meselesi budur. İsa'nın ikinci gelişinin tüm umutlarımızın merkezinde yer alması da işte bundandır.

Aşağıdaki ayetlere göre, İsa döndüğünde Mesih'te ölenlere ne olacak? *Rom. 6:5; 1Se. 4:16; 1Ko. 15:42-44, 53-55.*

İkinci Gelişteki büyük umut şu: İsa'nın bizzat tecrübe ettiği ölümden dirilişi, O'nun tüm çağlardan sadık takipçileri de tecrübe edecekler. Onlar kendi dirilişlerine dair umudu ve güvenceyi O'nun dirilişinde buluyorlar.

İsa döndüğünde hayatta olanlara ne oluyor? *Flp. 3:21, 1Se. 4:17.*

İsa döndüğünde hayatta olan sadık kişiler fiziksel bir bedene sahip olmaya devam edecekler, ama bedeninin mevcut haliyle değil. Bedenleri, doğüstü bir şekilde ölümden dirilenlerin de bürüneceği çürümeyen bedene dönüştürülecek. "Yaşayan doğrular 'bir anda, göz açıp kapayana dek değiştirilir.' Allah'ın sesi ile yüceltilmişlerdi; şimdi ise ölümsüz kılınmışlardır ve ölümden dirilen kutsallarla birlikte Rabb'i havada karşılamak üzere götürülürler."—Ellen G. White, *The Great Controversy [Büyük Mücadele]*, s.645 [Allah ve Şeytan Arasındaki Savaş, s. 650].

Bu dünyada, ona şu anda sahip olmak uğruna sonsuz yaşamı feda edebilecek kadar çok önem verdiğin her şeyin bir listesini yap. Listede neler var?

EK ÇALIŞMA: İsa'nın ikinci gelişi, insanoğlunun bu düşkün dünyadaki günahının ve ıstırabının üzücü hikâyesine bir kapanış, ek bölüm ya da son söz değil. Aksine, İkinci Geliş Hristiyanın inancının görkemli doruk noktası, büyük umududur. Olmasaydı, ne olurdu? İnsanoğlunun hikayesi tekerrür edip duruyor, sefil bir sahne diğerini izliyor, facia üstüne facia yaşanıyor, ta ki ölümle sonuçlanana kadar. Mesih'in dönüşünün bize verdiği umut da olmasa, hayat William Shakespeare'in yazdığı gibi; "ses ve öfke dolu, tam bir aptal tarafından anlatılan, hiçbir şey ifade etmeyen bir masal" olurdu. Hal böyleyken, biz bu umudu taşıyoruz, çünkü Allah'ın Sözü bunu bizim için defalarca doğruluyor. Biz bu umuda sahibiz, çünkü İsa Kendi canını fide olarak vererek bizi kurtardı (*Mar. 10:45*) ve İsa gerçekten de bedelini ödediği şeyi almak için geliyor. Gökteki yıldızlar bize İkinci Geliş'ten bahsetmez. Ağaçlarda cıvıldaayan kuşlar onu müjdelemez. Bunlar özünde, gerçeğe ilgili iyi, umut verici bir şeye işaret ediyor olabilirler. Ama bir gün İsa döndüğünde "borazan çalınacak, ölümler çürümez olarak dirilecek ve biz de değiştirileceğiz" (*1Ko. 15:52*) diyen gerçeği öğretmezler. Onlar bize bir gün yukarı baktığımızda "İnsanoğlu'nun Kudretli Olan'ın sağında oturduğunu ve göğün bulutlarıyla geldiğini" göreceğimizi öğretmezler (*Mar. 14:62*). Hayır, biz bunları biliyoruz, çünkü bunlar bize Allah'ın Sözünde anlatılıyor ve biz de Söz'ün bize vaat ettiğine güveniyoruz.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Eğer İsa'nın ikinci gelişi bazılarının savunduğu gibi Hristiyan ilkelerinin Mesih'in takipçilerinin yaşamlarında tümüyle ifade edilmesinden başka bir şey olmasaydı, bu ne anlama gelirdi düşün. Ne kadar harika bir gösterge olsaydı da, sonunda neden bizi umutsuz bırakırdı?
- ❷ Günümüzün yaygın görüşlerinden olan evrenin hiçlikten doğmuş olması neden aptalca bir fikir? İnsanlar böyle bir mefhumu neden destekliyor ve bazıları buna neden inanıyor? Ezeli ve ebedî bir Tanrı'nın her şeyi yaratmış olduğu inancı neden evrenin varlığını çok daha gerçekçi ve mantıklı bir şekilde açıklıyor?
- ❸ Bu hayatta, onlara şu anda sahip olmak uğruna sonsuzluk umudunu feda edebilecek kadar çok önem verdiği şeylerin listesini ders grubundakilerle paylaş. Listelerinizdeki maddelere bakarak birbirinizden neler öğrenebilirsiniz? Listelere hiçbir şey yazılmamışsa, bir çok insana olduğu gibi, yaşamlarımızdaki herhangi şeyin bizi kurtulıştan alıkoymadığından nasıl emin olabiliriz?

Ruh Avcısı

Andrew McChesney, Adventist Misyonu

Danny Whatley yükseklerdeydi ama bunun tek sebebi ABD'nin Alaska eyaletinde pilotluk yapıyor olması değildi.

Danny dünyanın en zengin kişilerine özel av gezileri sunan itibarlı bir tur şirketinin sahibiydi. Müşterileri arasında Citibank'ın başkanı ve Rockefeller ailesi de vardı.

"Elit kesimin bir parçası olmak istedim," diyor Danny. "Sıradan bir insan olmak istemedim. Bu zengin insanları seviyordum."

Ama sonra Danny'nin eline "Büyük Mücadele"nin bir kopyasını geçti. Danny bir ara eski bir Adventist ile flört etmişti ve onun sayesinde memleketi Palmer'daki Adventist kilisesinin bahçesinde basketbol ve voleybol oynamaya başlamıştı. Sonra bir gün kilise üyelerinden biri ona bu kitabı verdi.

Danny bir sonraki uçak yolculuğunda kitabı yanına aldı ve yedinci gün Sebti'nin nasıl Pazar'a dönüştüğünü okudu. Ellen G. White'ı daha önce hiç duymamıştı ama okur okumaz kendisini hakikatin bu olduğuna ikna olmuş hissetti.

Palmer'da, Danny av sezonu için hazırlanırken, kilise üyeleri onu müjdecilik toplantılarına davet etti. Daniel Kitabının 2.bölümündeki Peygamberlik sözünü konu alan açılış sunumu onu büyüledi.

"O andan itibaren kendimi kaptırdım," diyor Danny. "Müjdeciliğin işe yaradığını söyleyen insanlar, daha önce hiç müjdecilik toplantılarının alıcı tarafında bulunmamıştır."

Sonraki gece Danny kiliseye babasını getirdi.

Bir gece toplantısında vaiz Vern Snow vaftizden bahsederken, Danny'nin aklı allak bullak oldu. Sebt günü yüzünden müşterilerini kaybetmek istemiyordu.

"Tüm toplantı boyunca bunu düşündüm," diyor Danny. "Ama sonuçta bir karar vermek zorundaydım ve Vern'e gidip 'Vaftiz olmak istiyorum,' dedim."

Danny o andan itibaren işi de dahil her şeyini İsa'ya teslim etti.

"Her şeyi tek başına yapabilen avcı bir adamdım ama şimdi fark ettim ki her şeyi tek başına yapamam."

Vaftiz olduktan sonra pastör, "Bir ödül avcısı, şimdi de ruhların avcısı oldu," dedi.

Bir sonraki Sebt gününde Danny'nin babası ve üvey annesi de vaftiz edildi. Danny'nin nüfuzu sayesinde diğer insanlar da kiliseye katılmaya başladı.

Danny müşterilerine artık Cumartesi günleri avlanamayacaklarını, onun yerine hiç bir ücret ödmeden tüm gün doğanın tadını çıkarabileceklerini söyledi. Gezilerin günlük maliyeti kişi başı 1500 dolar olduğu için müşteriler yeni fiyatlandırmayı makul karşıladı.

Danny bu başarılı işletmeyi iki yıl sonra sattı. Elit kesimin bir parçası olma arzunu da artık kaybetmişti.

Şimdilerde başarılı bir girişimci olan Danny, "Ben de onlar gibi seyahat etmek istiyordum," diyor, "Oysa şimdi hepsinden çok daha iyi olan müjdecileme gezilerine gidiyorum."